KRISTI
LIGNELSER
Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

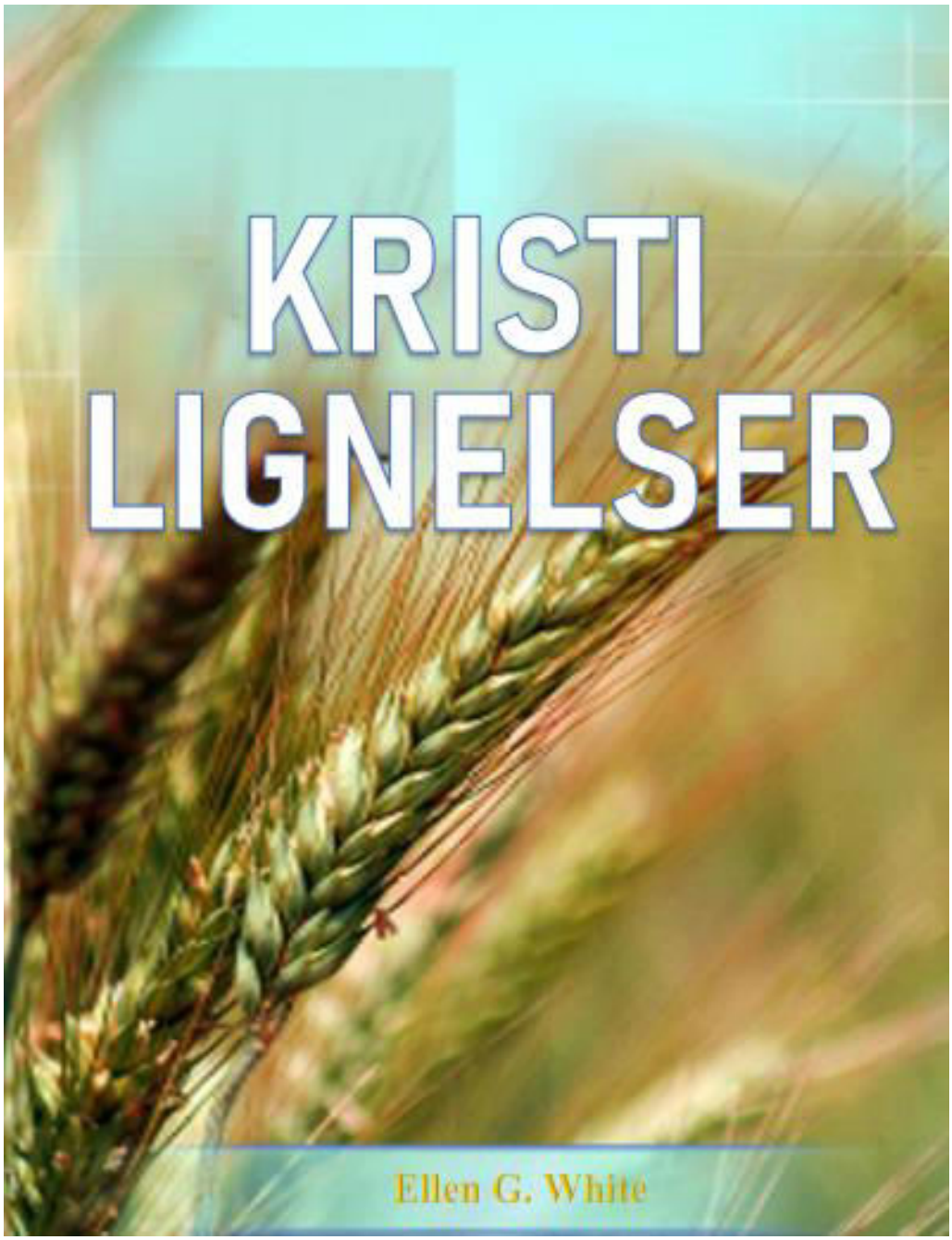
KRISTI
LIGNELSER
Ellen G. White

Det samme princip, som lå til grund for Kristi komme til denne verden, ses i hans undervisning i lignelser. Kristus påtog sig vor natur og boede blandt os, for at vi kunne komme til at kende hans guddommelige karakter og liv. Guddommen blev åbenbaret i menneskelighed, den usynlige herlighed i den synlige menneskelige skikkelse. Menneskene kunne lære af det ukendte gennem det kendte, det himmelske blev åbenbaret gennem det jordiske; Gud selv åbenbarede sig i menneskeskikkelse. Dette var også tilfældet i Kristi undervisning, det ukendte blev illustreret med det kendte, guddommelige sandheder med jordiske ting, som menneskene var fortrolige med.

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1 - Undervisning i lignelser 4
Kapitel 2 - „En sædemand gik ud for at så« 9
Kapitel 3 - „Først strå, så aks« 24
Kapitel 4 - Giftigt rajgræs 27
Kapitel 5 - „Ligesom med et sennepsfrø« 30
Kapitel 6 - Mere om såning og høst 33
Kapitel 7 - „Ligesom med en surdej« 38
Kapitel 8 - Den skjulte skat 42
Kapitel 9 - Perlen 49
Kapitel 10 - Voddet 53
Kapitel 11 - „Nyt og gammelt« 54
Kapitel 12 - At bede for at kunne give 60
Kapitel 13 - De to tilbedere 67
Kapitel 14 - „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret?“ 75
Kapitel 15 - „Den mand tager imod syndere« 84
Kapitel 16 - Fortabt, men fundet igen 91
Kapitel 17 - „Lad det stå endnu dette år« 98
Kapitel 18 - „Gå ud ved vejene og ved gærderne« 102
Kapitel 19 - „Hvor ofte skal jeg tilgive?“ 112
Kapitel 20 - Vinding, der er tab 117
Kapitel 21 - „En dyb afgrund« 121
Kapitel 22 - Ord og gerninger 128
Kapitel 23 - Herrens Vingård 135
Kapitel 24 - Uden bryllupsklædning 148
Kapitel 25 - Talenter 155
Kapitel 26 - Den uretfærdige mammon 178
Kapitel 27 - Hvem er så min næste? 183
Kapitel 28 - Nådens løn 190
Kapitel 29 - Gå brudgommen i møde 198

Kapitel 1 - Undervisning i lignelser

Det samme princip, som lå til grund for Kristi komme til denne verden, ses i hans undervisning i lignelser. Kristus påtog sig vor natur og boede blandt os, for at vi kunne komme til at kende hans guddommelige karakter og liv. Guddommen blev åbenbaret i menneskelighed, den usynlige herlighed i den synlige menneskelige skikkelse. Menneskene kunne lære af det ukendte gennem det kendte, det himmelske blev åbenbaret gennem det jordiske; Gud selv åbenbarede sig i menneskeskikkelse. Dette var også tilfældet i Kristi undervisning, det ukendte blev illustreret med det kendte, guddommelige sandheder med jordiske ting, som menneskene var fortrolige med. {KL 5.1}

Skriften siger: „Alt dette talte Jesus til folkeskarerne i lignelser, for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten, der siger: Jeg vil åbne min mund med lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra verdens grundlæggelse“. Almindelige ting brugtes til at forklare de åndelige; ting i naturen og tilhørernes erfaringer i livet blev overført på det skrevne ords sandheder. Idet Kristi lignelser således leder fra naturens verden til det åndelige rige, er de led i den kæde af sandheder der forener mennesket med Gud og jorden med Himmelen. {KL 5.2}

I sin undervisning fra naturen talte Kristus om de ting, hans egne hænder havde skabt, og som var udstyret med egenskaber og kræfter som han selv havde givet dem. Alle skabte ting var i deres oprindelige fuldkommenhed et udtryk for Guds tanker. For Adam og Eva i deres hjem i Eden var naturen fuld af Guds kundskab, fuld af guddommelig undervisning. Visdom talte til øjet og blev modtaget i hjertet, for de stod i forbindelse med Gud gennem hans skaberværk. Så snart det hellige par overtrådte den Højestes lov, forsvandt genskinnet af Guds ansigt fra naturen. Jorden er nu skæmmet og besmittet af synd. Alligevel er der i dens nuværende tilstand meget tilbage, der er smukt. Guds anskuelsesundervisning findes endnu; når naturen forstås på rette måde, taler den om sin skaber {KL 6.1}

På Kristi tid havde man tabt disse lærdomme af syne. Menneskene var næsten ophørt med at se Gud i hans skaberværk. Menneskehedens syndighed havde ligesom kastet et dække over det skabte, og i stedet for at åbenbare Gud blev hans skaberværk et slør der skjulte ham. Menneskene ærede og dyrkede skabningen fremfor Skaberen. Således blev hedningernes tanker tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket. I Israel var menneskets lærdomme også sat i stedet for Guds. Det var ikke alene ting i naturen, men offertjenesten og selve skrifterne, som alle var givet for at åbenbare Gud, der var så forvanskede, at de medvirkede til at skjule ham. {KL 6.2}

Kristus søgte at fjerne det, der skjulte sandheden. Det slør som synden havde kastet over naturen, kom han for at drage til side og bringe den åndelige herlighed for dagen, som alle ting var blevet skabt for at genspejle. Hans ord stillede naturens undervisning såvel som Bibelens i et nyt lys og gjorde den til en ny åbenbaring. {KL 7.1}

Jesus plukkede den smukke lilje og gav den til børn og unge, og idet de så ind i hans eget ungdommelige ansigt, der lyste af glansen fra hans Faders ansigt, lærte han dem og sagde: „Læg mærke til liljerne på marken, hvor ledes de vokser, i al deres naturlige skønhed; de arbejder og spinder ikke; men jeg siger jer at end ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem.“ Så fulgte den herlige forsikring og de belærende ord: „Klæder da Gud således græsset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skulle han så ikke meget snarere klæde jer I lidettroende?“ {KL 7.2}

I bjergprædikenen blev disse ord også talt til andre end børn og unge. De blev talt til mængden, hvoriblandt der var mænd og kvinder som var bekymrede og rådvilde og såret af skuffelser og sorger. Jesus fortsatte: „Derfor må I ikke være bekymrede og sige: „Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvad skal vi klæde os i? Thi efter alt dette søger hedningerne, og jeres himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette.“ Idet han derpå udrakte sine arme mod skaren, der sad omkring ham, sagde han: „Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.“ {KL 7.3}

Således tolkede Kristus det budskab, som han selv havde givet til liljerne og græsset på marken. Han ønsker at vi skal læse det i enhver lilje og et hvert græsstrå. Hans ord er fyldt med løfter og tjener til at stadfæste tillid til Gud. Kristi syn på, hvad der er sandt, var så klart, hans undervisning så omfattende, at alt i naturen blev brugt til at illustrere en eller anden sandhed. Det, som øjet daglig ser på, blev sat i forbindelse med en eller anden åndelig sandhed naturen iklædtes Mesterens lignelser. {KL 8.1}

I begyndelsen af sin gerning havde Kristus talt til folket med så tydelige og enkle ord, at alle hans tilhørere kunne have forstået de sandheder som kunne gøre dem vise til frelse. Men i manges hjerter var sandheden ikke blevet rodfæstet, og den var hurtigt blevet glemt. „Derfor taler jeg til dem i lignelser“ sagde han, „fordi de ser og dog ingenting ser og hører og dog ingenting hører eller forstår. Thi dette folks hjerte er blevet sløvet, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket.“ {KL 8.2}

Jesus ønskede at få dem til at stille spørgsmål. Han søgte at vække de ligegyldige og få sandheden til at gøre indtryk på deres hjerter Det var populært at undervise i lignelser og det vakte respekt og opmærksomhed ikke blot blandt jøderne, men også blandt folk fra andre nationer. Han kunne ikke have brugt mere virksomme undervisningsmetoder. Hvis hans tilhørere havde ønsket kundskab angående guddommelige ting, kunne de have forstået hans ord, for han var altid villig til at forklare det for den, der spurgte i oprigtighed. {KL 9.1}

Kristus havde desuden sandheder, at fremholde, som folket ikke var rede til at tage imod eller forstå. Det var også af den grund, at han talte til dem i lignelser. Ved at forbinde sin undervisning med ting fra det daglige liv med erfaringer eller naturen, sikrede han sig deres opmærksomhed og gjorde indtryk på deres hjerter. Når de senere så på de ting, som illustrerede hans lærdomme, huskede de den guddommelige lærers ord. For de sind, der var åbne for Helligånden, blev betydningen af Frelserens undervisning mere og mere åbenbar. Gåder blev løst, og det, der havde været vanskeligt at forstå, blev klart. {KL 9.2}

Jesus søgte at finde vej til alle hjerter. Ved at bruge mange forskellige illustrationer fremførte han ikke alene sandheden fra dens forskellige synsvinkler, men han appellerede til de forskellige tilhørere. Deres interesse blev vakt ved billeder hentet fra det, der omgav dem til daglig. Ingen, der lyttede til Frelseren, kunne føle, at de blev forbigået eller glemt. De mest ydmyge, de mest syndige hørte i hans undervisning en stemme, der talte til dem med sympati og ømhed. {KL 9.3}

Han havde endnu en grund til at tale til dem i lignelser. Blandt de skarer som flokkedes omkring ham, var der præster og rabbinere, skriftkloge og ældste, herodianere og rådsherrer verdslige, fordomsfulde, ærgerrige mænd, der frem for alt ønskede at finde noget at anklage ham for. Deres spioner fulgte ham dag for dag for at fange et eller andet ord fra hans læber der kunne bruges til at fordømme ham og for bestandigt bringe den til tavshed, der syntes at drage hele verden efter sig. Frelseren kendte disse mænds karakter og han fremholdt sandheden på en sådan måde, at de ikke kunne finde noget at anklage ham for, for rådet. I lignelser irettesatte han det hykleri og de onde handlinger som øvedes af dem, der sad inde med høje stillinger og i billedsprog iklædte han sandheder der var så rammende, at hvis de var blevet udtalt som en direkte fordømmelse, ville de ikke have lyttet til hans ord, men hurtigt have gjort en ende på hans gerning. Men medens han undgik spionerne, fremstillede han sandheden så tydeligt, at vildfarelser blev åbenbaret, og de, der var ærlige og oprigtige, fik gavn af hans undervisning. Guddommelig visdom og nåde blev forklaret ved hjælp af de ting, Gud havde skabt. Gennem naturen og erfaringer i livet fik menneskene undervisning af Gud. „Hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger“ {KL 10.1}

I Kristi undervisning i lignelser får vi et glimt af, hvad sand højere uddannelse omfatter. Kristus kunne have åbenbaret videnskaben dybeste sandheder for menneskene. Han kunne have klarlagt mysterier, som det har krævet mange århundreders ihærdigt studium at trænge ind i. Han kunne være kommet med hentydninger i videnskabelig retning, der ville have givet stof til eftertanke og ansporet til opfindelser lige ned til verdens ende. Men han gjorde det ikke. Han sagde ikke noget for at tilfredsstille nysgerrigheden eller mætte menneskets ærgerrighed ved at åbne dørene til verdslig storhed. I al sin undervisning bragte Kristus menneskets tanker i forbindelse med den uendeliges tanker. Han henviste ikke folk til at studere menneskenes teorier angående Gud, hans ord eller hans gerninger. Han lærte dem at se ham således, som han er åbenbaret i sine gerninger i sit ord. {KL 11.1}

Kristus arbejdede ikke med abstrakte teorier, men med det der er nødvendigt for at udvikle karakteren, det, som vil give mennesket større muligheder for at kende Gud og forøge dets evne til at gøre godt. Han talte til menneskene om de sandheder der vedrører vor livsførelse, og som angår evigheden. {KL 11.2}

Det var Kristus, som ledede Israels børns uddannelse. Vedrørende Herrens bud og forordninger sagde han: „Du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op; du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din

pande, og du skal skrive dem på dørstolperne af dit hus og på dine porte.“ I sin egen undervisning viste Jesus, hvorledes denne befaling skal opfyldes, hvorledes Guds riges love og principper kan fremstilles så at deres skønhed og værdi åbenbares. Da Herren uddannede israelitterne, for at de kunne være hans særlige repræsentanter gav han dem deres hjem blandt bakker og dale. I deres hjemliv og deres gudstjeneste blev de hele tiden bragt i kontakt med naturen og med Guds ord. På samme måde underviste Kristus også sine disciple ved søen, på bjergskråningerne, på markerne og i skovene, hvor de kunne se på de ting i naturen, som han brugte til at illustrere sin undervisning med. Og som de lærte af Kristus, gjorde de brug af deres kundskab ved at samarbejde med ham i hans gerning. {KL 12.1}

Gennem det skabte skal vi således blive kendt med Skaberen. Naturens bog er en stor lærebog, som vi skal bruge sammen med Bibelen til at undervise andre om hans karakter og lede fortabte får tilbage til Guds fold. Eftersom Guds skaberværk studeres, sender Helligånden overbevisningen til vort sind. Det er ikke den overbevisning, som logisk tænkning frembringer; men hvis ikke sindet er blevet alt for formørket til at kende Gud, øjet for svagt til at se ham, øret for tunghørt til at høre hans stemme, vil den dybere betydning blive forstået, og de ophøjede, åndelige sandheder i det skrevne ord vil gøre indtryk på hjertet. {KL 12.2}

I disse lærdomme, der er taget fra naturen, er der en enkelhed og renhed, der gør dem meget værdifulde. Alle behøver den lærdom, som kan fås gennem denne kilde. Selve naturens skønhed leder tankerne bort fra synd og verdslige tillokkelser og hen mod renhed, fred og Gud. Alt for ofte er elevers tanker optaget af menneskers teorier og spekulationer der med urette kaldes videnskab og filosofi. De behøver at blive bragt i nær forbindelse med naturen. Lad dem lære, at skaberværket og kristendommen har samme Gud. Lad dem lære at se den harmoni, der er mellem naturens verden og Guds rige. Lad alt, hvad de ser med deres øjne eller rører med deres hænder blive en lektie i karakterdannelse. Således vil de intellektuelle evner blive styrket, karakteren udviklet og hele livet forædlet. {KL 13.1}

Kristi hensigt med at undervise i lignelser var i fuldkommen harmoni med hensigten med sabbatten. Gud gav menneskene mindet om sin skaberkraft, for at de skulle kunne lære ham at kende gennem hans hænders værk. Sabbatten byder os at se Skaberens herlighed i alt det, han har skabt, og det var fordi Jesus ønskede, at vi skulle gøre dette, at han forbandt sine dyrebare lærdomme med de skønne ting i naturen. På den hellige hviledag, fremfor på alle andre dage, burde vi studere de budskaber som Gud har skrevet til os i naturen. Vi burde studere Kristi lignelser der hvor han har fortalt dem, nemlig ude på markerne og i skovene, under den åbne himmel, blandt græsset og blomsterne. Efter som vi kommer i nær kontakt med naturen, vil Kristus gøre sin nærværelse virkelig for os og tale til vore hjerter om sin fred og kærlighed. {KL 13.2}

Og Kristus har ikke alene knyttet sin undervisning til hviledagen, men også til arbejdsugen. Han har visdom til den, der fører ploven og sår sæden. I pløjningen og såningen, i dyrkningen af jorden og i høsten lærer han os at se et billede på sin nådes virken

i vort hjerte. Således ønsker han, at vi skal finde en guddommelig sandhed i enhver gren af nyttigt arbejde og enhver tildragelse i livet. Så vil vort daglige arbejde ikke længer lægge beslag på al vor opmærksomhed og lede os til at glemme Gud; det vil stadig minde os om vor skaber og forløser. Tanken om Gud vil løbe som en gylden tråd gennem alt, hvad vi dagligt beskæftiger os med. Glansen fra hans ansigt vil for os atter genspejles i naturen. Vi vil stadig lære nyt om de himmelske sandheder og blive mere og mere lig ham i renhed. Således vil vi blive oplært af Herren, og vandre med Gud i den gerning, vi er kaldet til. {KL 14.1}

Kapitel 2 - „En sædemand gik ud for at så«

I lignelsen om sædemanden illustrerer Kristus det, der hører Himmeriget til, med den gerning, som Gud, den store husbond, udfører for sit folk. Ligesom en sædemand sår sin sæd på marken, kom han for at så de himmelske sandheder og hans undervisning i lignelser var den sæd, som han brugte til at så de mest dyrebare sandheder om hans nåde. Lignelsen om sædemanden er ikke blevet værdsat, som den skulle, fordi den er så enkel og ligetil. Kristus ønsker at lede vore tanker fra sæden, der kastes i jorden, til evangeliets sæd, der udsås og bringer mennesket tilbage til lydighed mod Gud. Den, der gav os lignelsen om det lille frø, er Himmelens konge, og de samme love, som bestemmer såningen på jorden, styrer også såningen af sandhedens sæd. {KL 16.1}

En ivrig, forventningsfuld skare mennesker havde samlet sig ved Galilæas Sø for at se og høre Jesus. Der var syge, som lå på deres måtter og ventede på en anledning til at fortælle

ham om deres sygdom. Som Guds Søn havde Kristus ret til at helbrede en syndig menneskeheds svagheder og nu bød han sygdomme vige og spredte liv, sundhed og fred omkring sig. {KL 17.2}

Som skaren stadig voksede, trængte folk sig tættere omkring Jesus, indtil der ikke mere var plads. Han henvendte sig til mændene i fiskerbådene og gik op i den båd, der ventede på at sejle ham over søen, og idet han bad sine disciple ro lidt fra land, talte han til skarerne, der stod på bredden. {KL 17.1}

Lige ved søen lå den smukke Genesaretslette, længere borte hævede bakkerne sig, og både på skråningerne og i dalen havde sædemænd og høstfolk travlt med at så eller høste det tidligt modne korn. Idet Kristus så ud over landskabet, sagde han: {KL 17.2}

„Se, en sædemand gik ud for at så. Og som han såede, faldt noget på vejen; og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på stengrund, hvor det ikke havde megen jord, og det kom straks op, fordi det ikke havde dyb jord; men da solen steg, blev det svedet, og det visnede, fordi det manglede rod. Noget faldt iblandt tidsler og tidslerne voksede op og kvalte det. Og noget faldt i god jord og bar frugt, noget hundrede, noget tresindstyve og noget tredive fold.“ {KL 17.3}

Kristi gerning blev ikke forstået af hans samtidige. Den måde, han kom på, svarede ikke til deres forventninger. Den Herre Jesus var hele det jødiske samfunds grundvold. Dets imponerende gudstjenester og ceremonier var forordet af Gud. Hensigten med dem var at undervise folket om, at der, når tidens fylde kom, ville fremstå en, som disse ceremonier pegede hen til. Men jøderne havde ophøjet anordningerne og ceremonierne og glemt deres betydning. Menneskers overleveringer love og forordninger skjulte for dem de lærdomme, som Gud havde ønsket at bibringe. Disse regler og overleveringer blev en hindring, der afholdt dem fra at forstå og udøve sand religion, og da modbilledet kom, i Kristi person, kunne de i ham ikke se opfyldelsen af alle deres forbilleder virkeliggørelsen af alle deres skyggebilleder. De forkastede modbilledet og klyngede sig til deres forbilleder og nytteløse

ceremonier Guds Søn var kommet, men de blev ved med at bede om et tegn. Budskabet: „Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær“ besvarede de med at kræve et mirakel. Kristi evangelium var en anstødssten for dem, fordi de forlangte tegn i stedet for en frelser. De ventede, at Messias skulle bevise sine påstande ved at udføre mægtige erobringer og oprette sit rige på jordiske rigers ruiner Disse forventninger blev besvaret af Kristus i lignelsen om sædemanden. Ikke ved våbenmagt, ikke ved voldshandlinger skulle Guds rige vinde fremgang, men ved, at nye principper blev sået i menneskenes hjerter {KL 17.4}

„Den, som sår den gode sæd, er Menneskesønnen.“ Kristus var ikke kommet som en konge, men som en sædemand; ikke for at styrte riger men for at udsprede sæden; ikke for at vise sine efterfølgere hen til jordiske sejre og national storhed, men for at samle en høst efter tålmodigt arbejde og gennem tab og skuffelser. {KL 19.1}

Farisæerne opfattede betydningen af Kristi lignelse, men for dem var den lærdom, den indeholdt, ikke velkommen. De lod, som om de ikke forstod den. For mængden gjorde den nye lærers hensigt endnu mere gådefuld, han, hvis ord på en så mærkelig måde havde bevæget deres sind og bitterligt skuffet deres forventninger. Selv disciplene havde ikke forstået lignelsen, men deres interesse var blevet vakt. De kom til Jesus, da han blev alene, og bad om en forklaring. {KL 19.2}

Det var netop den længsel, Jesus ønskede at vække, så han kunne få anledning til at forklare det tydeligere for dem. Han udlagde lignelsen for dem, på samme måde som han vil belyse sit ord for alle, der søger ham af et oprigtigt hjerte. De, der studerer Guds ord med sindet opladt for Helligåndens undervisning, vil ikke forblive i mørke angående ordets betydning. „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ Alle, der kommer til Kristus for at få en klarere forståelse af sandheden, vil modtage den. Han vil åbenbare Himmerigets hemmeligheder for dem, og disse hemmeligheder vil blive forstået af den, der længes efter at kende sandheden. Et himmelsk lys vil skinne ind i hjertets inderste og vil blive set af andre ligesom det klare lys fra en lampe, der lyser på en mørk vej. {KL 19.3}

En sædemand gik ud for at så. I Østen var forholdene i samfundet så usikre, og der var så stor fare for voldshandlinger at folk hovedsagelig boede i befæstede byer og landmændene gik dagligt til deres arbejde uden for murene. Således gik også Kristus, den himmelske sædemand, ud for at så. Han forlod sit sikre og fredelige hjem, forlod den herlighed, som han havde hos Faderen før verdens grundlæggelse, forlod sin plads på universets trone. Han gik ud, idet han led og blev fristet; han gik ud alene for at så med tårer for med sit eget blod at vande livets sæd for en fortabt verden. {KL 20.1}

På samme måde må hans tjenere gå ud for at så. Da Abraham blev kaldet til at så sandhedens sæd, lød befalingen: „Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig.“ „Og han drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen.“ Således kom også budskabet fra Gud til Paulus, da han bad i templet i Jerusalem: „Gå! Thi jeg vil sende dig til hedningefolk langt borte“ og således må alle, der er kaldet til at forene sig med

Kristus, forlade alt for at følge ham. Tidligere forbindelser må brydes, fremtidsplaner opgives og jordiske forhåbninger tilsidesættes. Sæden må sås gennem arbejde og tårer i ensomhed og ved ofre. {KL 20.2}

„Det, sædemanden sår er ordet.“ Kristus kom for at så sandheden i verden. Lige siden syndefaldet har Satan sået vildfarelsens sæd. Det var med en løgn, at han først fik magt over mennesket, og på samme måde arbejder han stadig for at styrte Guds rige på jorden og få mennesket i sin magt. Som en sædemand fra en højere verden kom Kristus for at så sandhedens sæd. Han, som havde siddet i Guds råd, som havde dvælet i den Eviges inderste helligdom, kunne bringe sandhedens rene principper til menneskene. Lige siden syndefaldet havde Kristus åbenbaret sandheden for verden. Den uforkrænkelige sæd, Guds levende og blivende ord blev gennem ham meddelt menneskene. I det første løfte, der blev givet til det faldne menneskepar i Eden, sådede Kristus evangeliets sæd. Men lignelsen om sædemanden henviser særligt til hans personlige gerning blandt menneskene og til den gerning, som han således lagde grunden til. {KL 21.1}

Sæden er Guds ord. Ethvert frø har i sig selv spirekraft. Plantens liv ligger gemt i det. Således er der også liv i Guds ord. Kristus siger: „De ord, som jeg har talt til jer er ånd og er liv,“ „Den, som hører mit ord og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv“. I hvert eneste påbud og løfte i Guds ord findes kraften, Guds eget liv som sætter os i stand til at adlyde budene og få del i løfterne. Den, der i tro modtager ordet, får del i selve Guds liv og karakter {KL 21.2}

Ethvert frø bærer sin slags frugt. Hvis frøet sås under de rette betingelser vil det udvikle sine egne egenskaber i planten. Hvis ordets uforkrænkelige sæd modtages i hjertet ved tro, vil det frembringe en karakter og et liv i lighed med Guds karakter og liv. {KL 22.1}

Israels lærere sådede ikke Guds ords sædekorn. Kristi gerning som en sandhedens lærer stod i skarp kontrast til hans samtids rabbineres. De lagde vægt på overleveringer på menneskers teorier og spekulationer. De satte ofte det, som mennesker havde lært og skrevet om ordet, i stedet for selve ordet. Deres undervisning besad ingen kraft til at styrke åndslivet. Emnet for Kristi undervisning og forkyndelse var Guds ord. Han imødegik dem, der stillede spørgsmål, med et klart: „Der står skrevet.“ „Hvad siger skriften?“ „Hvorledes læser du?“ Han udsåede ordets sæd ved enhver lejlighed, når der var blevet vakt interesse enten af ven eller fjende. Han, der selv er vejen, sandheden og livet, ja, det levende ord, viser hen til skrifterne, idet han siger: „Det er dem, som vidner om mig.“ „Og idet han gik ud fra Moses og alle profeterne,“ udlagde han for disciplene, hvad der i alle skrifterne handlede om ham, {KL 22.2}

Kristi tjenere skal udføre den samme gerning. I vor tid ligesom i tidligere tider erstattes Guds ords vigtige sandheder med menneskers teorier og spekulationer. Mange af dem, der giver sig ud for at forkynde evangeliet, tror ikke på hele Bibelen som Guds inspirerede ord. En lærd forkaster et afsnit, og en anden betvivler andre dele. De sætter deres egne meninger højere end ordet, og den del af skriften, som de fremholder giver de deres egen fortolkning.

Dens guddommelige pålidelighed ødelægges. Således spredes vantroens sæd, for folk bliver forvirrede og ved ikke, hvad de skal tro. Der er mange meninger som man aldrig burde tillade tankerne at beskæftige sig med. På Kristi tid fortolkede rabbinerne mange dele af skriften på en mystisk måde. Fordi Guds ords klare og tydelige undervisning fordømte deres handlinger søgte de at tilintetgøre dets betydning. Det samme gøres også i dag. Man prøver at gøre Guds ord hemmelighedsfuldt og vanskeligt at forstå for at kunne undskylde overtrædelse af hans lov. Kristus irettesatte sin samtid for det. Han lærte, at Guds ord skulle forstås af alle. Han henviste til skriften som en fuldt ud pålidelig kilde, og det bør vi også gøre. Bibelen skal fremholdes som den evige Guds ord, som det afgørende i stridsspørgsmål og grundvolden for al tro. {KL 22.3}

Bibelen er blevet berøvet sin kraft, og resultatet ses i, at tonen i det åndelige liv er kommet ned på et lavere plan. I de prædikener der lyder fra mange prædikestole i dag, er der ikke den guddommelige kraft, som kan vække samvittigheden og styrke det åndelige liv Tilhørerne kan ikke sige: „Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?“ Der er mange, der længes efter den levende Gud, de længes efter at føle Guds nærhed. Filosofiske teorier eller litterære afhandlinger kan ikke tilfredsstille hjertets længsel, hvor glimrende de end er Menneskers påstande og opfindsomhed er uden værdi. Lad dem, der kun har hørt overleveringer og menneskers teorier og læresætninger høre hans stemme, hvis ord kan forny vort indre og lede til evigt liv {KL 23.1}

Kristi yndlingsemne var Guds faderkærlighed og rige nåde. Han talte meget om hans hellige karakter og lov Han fremstillede sig selv for folket som vejen, sandheden og livet. Kristi forkyndere bør tale om disse emner Fremhold sandheden, som den er åbenbaret i Jesus. Forklar lovens og evangeliets krav Fortæl menneskene om Kristi selvfornægtende og selvopofrende liv, om hans fornedrelse og død, om hans opstandelse og himmelfart, om hans forbøn for dem hos Gud, om hans løfte: „Når jeg er gået bort, ... kommer jeg igen og tager jer til mig.“ {KL 24.1}

I stedet for at diskutere fejlagtige teorier og søge at kæmpe mod evangeliets modstandere bør vi følge Kristi eksempel. Tag nye sandheder frem fra Guds forrådskammer Prædik ordet. „Så ved alle vande.“ Træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt.“ „Den, hos hvem mit ord er tale mit ord i sandhed! Hvad har strå med kærne at gøre? lyder det fra Herren.“ „Al Guds tale er ren. ..... Læg intet til hans ord, at han ikke skal stemple dig som løgner“ {KL 24.2}

Det, sædemanden sår er ordet. Her fremstilles det betydningsfulde princip, der burde ligge til grund for al undervisning og uddannelse. Sæden er Guds ord. Men Guds ord tilsidesættes i alt for mange skoler i vore dage. Andre emner optager sindet. Studiet af vantro forfattere indtager en fremtrædende plads i undervisningen. Skepticisme indflettes i mange af de emner der behandles i skolernes lærebøger Videnskabelig forskning bliver vildledende, fordi man misfortolker og fordrejer de opdagelser der gøres. Guds ord sammenlignes med denne såkaldte videnskab og får det til at synes ubestemt og upålideligt.

Således bliver tvivlens sædekorn sået i de unges sind, og de vil spire frem i fristelsens stund. Når troen på Guds ord mistes, er der intet, der kan vejlede og beskytte dem. De unge drages da ind på stier der leder bort fra Gud og det evige liv {KL 25.1}

Dette er for en stor del årsagen til de mange forbrydelser der sker i verden i dag. Når Guds ord tilsidesættes, benægter man dets kraft til at holde menneskehjertets onde lidenskaber i tømme. Mennesket sår i kødet, og af kødet høster det fordærvelse. {KL 25.2}

Her findes også grunden til intellektuel svaghed og udygtighed. Når man vender sig bort fra Guds ord for at læse uinspirerede forfatteres værker, bliver tankerne bragt ned på et lavere stade. De bringes ikke i forbindelse med den evige sandheds dybe, vidtrækkende principper Forstanden tilpasser sig til at forstå de ting, som den er bekendt med, og idet den kun bruges til studiet af begrænsede emner bliver den svækket, dens evne til at forstå forringes, og efter en tid vil den miste evnen til at udvikles. {KL 26.1}

Alt dette er falsk uddannelse. Det burde være enhver lærers gerning at fæste ungdommens tanker ved det inspirerede ords ophøjede sandheder Det er den slags undervisning, der har betydning både for dette liv og for det tilkommende. {KL 26.2}

Men lad os ikke tro, at dette vil hindre os i studiet af videnskaberne eller stille undervisningen ned på et lavere plan. Kundskaben om Gud er så høj som himmelen og så vidtstrakt som universet. Der er intet mere forædlende og styrkende end et studium af de vigtige emner som angår vort evige liv Lad de unge søge at forstå disse sandheder der er givet af Gud, og deres evne til at forstå vil blive udvidet og styrket. Det vil udvide tankernes verden for enhver elev, der er en ordets gører og sikre ham en rigdom af kundskab, som er uforgængelig. {KL 26.3}

Den uddannelse, der opnås ved, at man gransker skrifterne, er en erfaringsmæssig kundskab om frelsesplanen. En sådan uddannelse vil genoprette Guds billede i mennesket. Den vil styrke og befæste sindet over for fristelser og gøre eleven skikket til at samarbejde med Kristus i hans gerning for at frelse verden. Den vil gøre ham til et medlem af den himmelske familie og berede ham til at få del i de helliges arvelod i lyset. {KL 26.4}

Men den lærer der underviser i den hellige sandhed, kan kun meddele det, som han kender af egen erfaring. Sædemanden sådede: sin sæd. Kristus fremholdt sandheden, fordi han selv var sandheden. Hans egne tanker hans egen karakter og livserfaring blev udtrykt i hans undervisning. Det burde også være tilfældet med hans tjenere: de, der ønsker at fremholde ordet, bør først tilegne sig det gennem en personlig erfaring. De må vide, hvad det betyder at Kristus for dem er blevet visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning. Når de fremholder Guds ord for andre, må de ikke gøre det ved at sige: „Lad os antage“ eller: „Vi formoder „De må sige som apostlen Peter: „Det var ikke kløgtigt opdigtede fabler vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed,“ Enhver Kristi tjener og enhver lærer burde kunne sige med den elskede Johannes: „Livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynder jer det, det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os.“ {KL 27.1}

Det emne, som lignelsen om sædemanden hovedsagelig behandler er den virkning, jordbunden, som sæden sås i, har på dens vækst. Med denne lignelse sagde Kristus i virkeligheden til sine tilhørere: „Det er ikke godt for jer at kritisere min gerning eller at give efter for skuffelser, fordi den ikke svarer til jeres forestillinger Det, der har størst betydning for jer, er hvorledes I tager imod mit budskab. Jeres evige skæbne afhænger af, om I antager det eller forkaster det.“ {KL 28.1}

Idet han forklarede sæden, der faldt på vejen, sagde han: „Når nogen hører ordet om Riget og ikke forstår det, så kommer den Onde og river det bort, der er sået i hans hjerte; han er sæden, som blev sået på vejen.“ {KL 28.2}

Sæden, som blev sået på vejen, fremstiller Guds ord, når det falder i en uopmærksom tilhørers hjerte. Ligesom den hårde sti, der er nedtrådt af mennesker og dyr er det hjerte, der giver plads for verdslig omgang, fornøjelser og synd. Når sindet er optaget af egenkærlige hensigter og syndige nydelser vil det „forhærdes ved syndens bedrag“. Åndsevnerne sløves. Menneskene hører ordet, men forstår det ikke. De kan ikke se, at det angår dem. De er ikke klar over deres behov eller den fare, de er i. De føler ikke Kristi kærlighed, og de lader budskabet om hans nåde gå dem forbi som noget, der ikke vedrører dem. {KL 28.3}

Ligesom fuglene er rede til at æde sæden, der falder på vejen, er Satan rede til at fjerne den guddommelige sandheds sædekorn fra ens tanker Han er bange for at Guds ord skal vække de ligegyldige og tale til det forhærdede hjerte. Satan og hans engle er til stede der hvor evangeliet forkyndes. Medens engle fra Himmelen forsøger at få Guds ord til at gøre indtryk på hjerterne, står fjenden på sin post for at tilintetgøre dets virkning. Med en iver der kun finder sit sidestykke i hans ondskab, prøver han at modarbejde Guds Ånds gerning. Medens Kristus drager os med sin kærlighed, forsøger Satan at bortlede deres opmærksomhed, som er blevet påvirket til at søge Frelseren. Han optager sindet med verdslige planer Han fremkalder kritik eller indgiver tvivl og vantro. Talerens sprog og optræden falder måske ikke i tilhørernes smag, og de fæster sig ved disse ting. Derfor kan den sandhed, som de behøver og som Gud i sin nåde har sendt dem, ikke gøre noget varigt indtryk på dem. {KL 28.4}

Satan har mange medhjælpere. Mange, der bekender sig til at være kristne, hjælper Fristeren med at fjerne sandhedens sæd fra hjerterne. Mange, der lytter til Guds ords forkyndelse, gør det til genstand for kritik i hjemmet. De sætter sig til doms over prædikenen, ligesom de ville gøre det over en foredragsholders eller politisk talers ord. Det budskab, som de burde betragte som Herrens ord til dem, omtaler de i spøgefulde eller spydige bemærkninger Prædikantens karakter bevæggrunde og handlinger og deres medbrødres opførsel omtales hensynsløst, Der fældes strenge domme, sladder og bagtalelse bliver genfortalt, og dette gøres, mens de uomvendte hører derpå. Sådanne ting bliver ofte fortalt af forældre, mens deres egne børn hører på det, og på denne måde ødelægges respekten for Guds tjenere og ærbødigheden for deres budskab, og mange lærer endog at ringeagte Guds ord. {KL 29.1}

I såkaldte kristne hjem bliver således mange unge opdraget til at blive fritænkere. Og forældrene undrer sig over, at deres børn er så lidt interesserede i evangeliet og så rede til at tvivle på Bibelens sandheder De undrer sig over at det er så vanskeligt at øve nogen moralsk og religiøs indflydelse over dem. De kan ikke indse, at deres eget eksempel har forhærdet deres børns hjerter Den gode sæd finder ikke noget sted, hvor den kan fæste rod, og Satan river den bort. {KL 30.1}

„Sæden, som blev sået på stengrund, det er ham, der hører ordet og straks tager imod det med, glæde. Men han lader det ikke slå rod i sig og holder kun ud til en tid, og når der kommer trængsel eller forfølgelse for ordets skyld, tager han straks anstød.“ {KL 30.2}

Sæden, der falder på stengrund, finder ikke megen jord. Planten spirer hurtigt, men roden kan ikke skyde gennem stenene og finde næring til at opretholde væksten, og den visner snart. Mange, der bekender sig til at være kristne, er som sæden, der faldt på stengrund. Ligesom klippen ligger under jordlaget, ligger deres medfødte egenkærlighed under deres gode ønsker og længsler Kærligheden til selvet er ikke blevet undertrykt. De har ikke forstået syndens overvældende syndighed, og hjertet er ikke blevet ydmyget på grund af skyldfølelse. Denne klasse mennesker kan let overbevises og tilsyneladende være omvendt, men de har kun en overfladisk religion. {KL 30.3}

Det er ikke, fordi mennesker tager imod ordet med det samme, eller fordi de glæder sig over at have modtaget det, at de kun holder ud en tid. Så snart Mattæus hørte Frelserens kald, stod han op, forlod alt og fulgte ham. Så snart det guddommelige ord taler til vort hjerte, ønsker Gud, at vi skal tage imod det, og det er rigtigt at tage imod det med glæde. „Således bliver der ..... glæde i Himmelen over én synder som omvender sig.“ Og der er glæde hos den sjæl, der tror på Kristus. Men de, som i lignelsen straks modtager ordet, beregner ikke omkostningerne. De tænker ikke på, hvad Guds ord kræver af dem. De sammenligner ikke deres livsvaner med ordet og overgiver sig ikke helt til dets vejledning. {KL 31.1}

Plantens rødder trænger dybt ned i jorden, og i det skjulte skaffer de næring til planten. Sådan er det også med den kristne. Det er ved den usynlige forbindelse, der er mellem mennesket og Kristus ved tro, at det åndelige liv får sin næring. Men de mennesker der er lig sæden på stengrund, stoler på sig selv i stedet for på Kristus. De sætter deres lid til deres gode gerninger og tilskyndelser og føler sig stærke i deres egen retfærdighed. De er ikke stærke i Herren og i hans styrkes vælde. Sådanne mennesker „mangler rod“, for de er ikke i forbindelse med Kristus. {KL 31.2}

Den varme sommer sol, der styrker og modner det hårdføre korn, ødelægger det, der ikke har dybe rødder Således vil den, der „mangler rod“ kun holde ud „til en tid“; men „når der kommer trængsel eller forfølgelse for ordets skyld, tager han straks anstød“. Mange antager evangeliet mere for at undgå lidelser end for at finde frelse fra synd. De glæder sig til en tid, for de mener at fromhed vil befri dem for vanskeligheder og prøvelser Så længe alt går godt for dem, synes de at være oprigtige kristne. Men når fristelsens ildprøve kommer

vakler deres tro. De kan ikke tåle bebrejdelser for Kristi skyld. Når Guds ord viser dem en eller anden skødesynd eller kræver selvfornægtelse eller opofrelse, bliver de forargede. Det ville være alt for besværligt for dem at foretage en gennemgribende forandring i deres liv. De ser på de nuværende ubehageligheder og prøvelser og glemmer de evige værdier Ligesom disciplene, der forlod Jesus, er de rede til at sige: „Det er en hård tale; hvem kan holde ud at høre på den?“ {KL 32.1}

Der er mange, der hævder at de tjener Gud, men som ikke har noget erfaringsmæssigt kendskab til ham. Deres ønske om at gøre hans vilje grunder sig på deres egen indstilling og ikke på den dybe overbevisning, som Helligånden alene kan give. De lader ikke deres liv og vandel samstemme med Guds lov De erklærer at de har antaget Kristus som deres frelser men de tror ikke, at han vil give dem kraft til at sejre over synden. De har ikke en personlig forbindelse med en levende frelser og deres liv og færden åbenbarer både nedarvede og erhvervede mangler ved karakteren. {KL 33.1}

Det er én ting i al almindelighed at bifalde Helligåndens virken og en anden at godtage dens gerning, når den irettesætter og opfordrer til omvendelse. Mange føler sig fremmede over for Gud og er klar over at de er slaver af selvet og synden; de anstrenger sig for at rette på det, men de korsfæster ikke jeg et. De overgiver sig ikke fuldstændigt i Kristi hænder eller søger guddommelig kraft til at gøre hans vilje. De er ikke villige til at lade sig danne efter det guddommelige billede. De er klar over deres ufuldkommenheder i al almindelighed, men de afstår ikke fra deres bestemte synder Det gamle egenkærlige menneske styrkes ved hver forkert handling. {KL 33.2}

Det eneste håb for disse mennesker er at de selv indser sandheden i Kristi ord til Nikodemus: „I må fødes på ny.“ „Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.“ {KL 33.3}

Sand hellighed betyder uforbeholden tjeneste for Gud. Det er betingelsen for at kunne leve som en virkelig kristen. Kristus beder om en uforbeholden overgivelse, en udelt tjeneste. Han fordrer hjerte, sind, sjæl og styrke. Vi må ikke værne om vort eget jeg. Den, der lever for sig selv, er ikke en kristen. {KL 34.1}

Kærlighed må være drivkraften. Kærlighed er det princip, der ligger til grund for Guds gerning i Himmelen og på jorden, og det må også være grundlaget for den kristnes karakter Det er den alene, der kan befæste og bevare hans tro. Det er den alene, der kan sætte ham i stand til at modstå prøvelser og fristelser {KL 34.2}

Og kærlighed vil åbenbares i opofrelse. Frelsesplanen blev lagt ved opofrelse, en opofrelse, der er så vid og dyb og høj, at den ikke kan måles. Kristus gav alt for os, og de, der tager imod Kristus, vil være rede til at opofre alt for deres forløsers skyld. Tanken om at ære og herliggøre ham vil gå forud for alt andet. {KL 34.3}

Dersom vi elsker Jesus, vil vi elske at leve for ham, at give ham vore takofre, at arbejde for ham. Selv arbejdet vil være let. For hans skyld vil vi med glæde udholde smerte, slid og

ofre. Vi vil forstå hans længsel efter menneskenes frelse. Vi vil have den samme inderlige længsel efter at lede dem til frelse, som han har haft. {KL 34.4}

Dette er Kristi religion. Hvad der er mindre end det, er et bedrag. En blot og bar teori om sandheden eller et foregivende af at være hans discipel kan ikke frelse nogen. Vi tilhører ikke Kristus, medmindre vi tilhører ham fuldt og helt. Det er når menneskene ikke tjener Kristus af hele deres hjerte, at de finder det vanskeligt at tage bestemmelser og ikke rigtig ved, hvad de vil. Når man anstrenger sig for at tjene både selvet og Kristus, bliver man lig den sæd, der faldt på stengrund, og man vil ikke kunne holde ud, når prøvelserne kommer {KL 35.1}

„Sæden, som blev sået iblandt tidsler det er ham, der hører ordet, men timelig bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet, og det bliver uden frugt." {KL 35.2}

Evangeliets sædekorn falder ofte blandt tidsler og ukrudt, og hvis der ikke foregår en indre forandring i menneskets hjerte, hvis man ikke giver afkald på gamle vaner og skikke og det tidligere liv i synd, hvis ikke Satans egenskaber fjernes, vil ordet kvæles. Tidslerne vil vokse op, og den gode sæd vil ikke trives. {KL 35.3}

Guds nåde kan kun have fremgang i det hjerte, der stadig beredes til at modtage de dyrebare sædekorn. Syndens tidsler kan vokse hvor som helst, de behøver ingen pasning, men den gode sæd må passes omhyggeligt. Torne og tidsler vokser altid villigt op, så man må vedblive at rense jorden. Hvis hjertet ikke til stadighed bliver ledet af Gud, hvis Helligånden ikke uden ophør virker for at lutre og forædle karakteren, vil gamle vaner komme til syne i ens liv. Mennesker bekender sig måske til at tro på evangeliet, men medmindre de er helligede ved evangeliet, er deres bekendelse til ingen nytte. Hvis de ikke vinder sejr over synden, vil synden vinde sejr over dem. De tidsler, der er blevet skåret over, men ikke rykket op med rode, vokser hurtigt op igen, indtil hjertet er fyldt med dem. {KL 35.4}

Kristus nævnte de ting, der er farlige for os. Markus fortæller os, at han omtalte „timelige bekymringer og rigdommens bedrag og alskens andre begæringer". Lukas nævner „livets bekymringer og rigdom og nydelser". Det er disse ting, der kvæler ordet, det spirende åndelige sædekorn. Man ophører med at drage næring fra Kristus, og al åndelighed uddør i hjertet. {KL 36.1}

„Timelige bekymringer". Der er ingen klasse i samfundet, der undgår at blive fristet af timelige bekymringer. Arbejde og savn og frygten for at lide mangel bringer vanskeligheder og sorger til de fattige. For den rige er det frygten for at lide tab, der forårsager megen ængstelse og bekymring. Mange af Kristi efterfølgere glemmer den lærdom, han ønskede, at vi skulle drage af markens blomster De stoler ikke på, at han stadig har omsorg for dem. Kristus kan ikke bære deres byrde, fordi de ikke lægger den på hans skuldre. Livets byrder som skulle få dem til at gå til Frelseren og finde hjælp og trøst, adskiller dem der tror fra ham. {KL 36.2}

Mange, der kunne bære frugt til Guds ære, bliver optaget af at skaffe sig rigdom. De anvender al deres energi til forretningsanliggender og de føler sig nødsaget til at forsømme de åndelige ting. På denne måde skiller de sig fra Gud. Vi påmindes i skrifterne om ikke at være lunkne i vor iver Vi må arbejde, så at vi har noget at give til dem, der er i nød. De kristne må arbejde, de må tage del i forretningslivet, og dette kan de gøre uden at begå nogen synd. Men mange bliver så optaget af deres forretningsanliggender at de ikke har tid til at bede, til at læse i Bibelen eller til at søge og tjene Gud. Til tider længes de efter hellighed og efter Himmelen, men der er ikke tid til at vende sig fra verdens larm for at lytte til Guds Ånds majestætiske og myndige stemme. Ting, der har evighedsbetydning bliver underordnede, og denne verdens anliggender får lov at indtage førstepladsen. Det er umuligt for ordets sæd at bære frugt, for deres tanker er optaget af at give næring til verdslighedens tidsler {KL 37.1}

Og mange, der arbejder med et helt andet mål for øje, falder i en lignende snare. De arbejder for andres bedste, de har mange pligter og store ansvar og de tillader at deres arbejde går forud for deres gudsdyrkelse. Samfundet med Gud gennem bøn og bibelstudium bliver forsømt. De glemmer at Kristus har sagt: „Skilt fra mig kan I slet intet gøre.“ De lever adskilt fra Kristus, deres liv gennemstrømmes ikke af hans nåde, og det, der kendetegner selvet, kommer til syne. Deres gerning skæmmes af ønsket om overhøjhed og ubehagelige, ukærlige karaktertræk, der uhæmmet har fået lov til at udvikle sig. Her findes en af hovedårsagerne til nederlag i arbejdet for Kristus. Det er grunden til, at resultaterne ofte er så små. {KL 37.2}

„Rigdommens bedrag.“ Kærlighed til rigdom har en fortryllende, bedragerisk magt. Alt for ofte glemmer de, der ejer verdsligt gods, at det er Gud, der giver dem kraft til at vinde rigdom. De siger: „Det er min egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom.“ Deres rigdom fører til selvophøjelse i stedet for at vække taknemmelighed til Gud. De mister erkendelsen af deres afhængighed af Gud og deres ansvar over for deres medmennesker I stedet for at betragte deres rigdom som et talent, der skal benyttes til Guds ære og til gavn for menneskeheden, anvender de den på sig selv. Rigdom, der bruges på denne måde, vil udvikle sataniske egenskaber i mennesket i stedet for guddommelige. Ordets sædekorn bliver kvalt af tidsler {KL 38.1}

„Nydelser“ Der ligger en fare i fornøjelser der kun søges for at tilfredsstille selvet. Alle nydelser der svækker de fysiske kræfter, som gør tankerne uklare, eller som sløver evnen til at fatte åndelige ting, er „kødelige lyster som fører krig imod sjælen“. {KL 38.2}

„Alskens andre begæringer“ Det er ikke nødvendigvis ting, der i sig selv er syndige, men noget, som man lader komme før det, der hører Guds rige til. Alt, hvad der drager tankerne bort fra Gud, alt, hvad der leder vor hengivenhed bort fra Kristus, er en fjende af vort åndelige liv. {KL 39.1}

Når man er ung og stærk og har let ved at fatte og forstå, er der stor fare for at man fristes til at blive ærgerrig og egenkærlig. Hvis verdslige planer lykkes, er der en

tilbøjelighed til, at man vedbliver at handle på en måde, der vil sløve samvittigheden og gøre, at man ikke ret forstår at bedømme, hvori en sand og ædel karakter består Når en sådan udvikling begunstiges af omstændighederne, vil den tiltage og lede i en retning, som Guds ord forbyder {KL 39.2}

I den periode i børnenes liv, da deres karakter dannes, er forældrenes ansvar meget stort. De burde nøje overveje, hvorledes de unge kan være under den rette påvirkning, en påvirkning, der vil give dem en rigtig forståelse af livet og dets sande værdi. Men hvor mange forældre er der ikke, som i stedet for at gøre dette lader deres første tanke være at sikre børnene denne verdens goder. Hele deres omgangskreds vælges med dette mål for øje. Mange forældre bosætter sig i en eller anden storby og fører deres børn ind i den fornemmere verden. De omgiver dem med indflydelser der ansporer til verdslighed og stolthed, og i disse omgivelser hindres deres åndelige udvikling. De høje og ædle mål i livet tabes af syne. Den forret at være sønner og døtre af Gud, arvinger til et evigt liv, gives i bytte for verdslig vinding. {KL 39.3}

Mange forældre søger at forøge deres børns lykke ved at tilfredsstille deres lyst til fornøjelser De lader dem få lov til at deltage i sport og forlystelser og giver dem rigeligt med penge, som bliver ødslet bort for at tilfredsstille deres forfængelighed. Jo mere de giver efter for ønsket om at deltage i forlystelser jo stærkere bliver det. Disse unges interesser bliver mere og mere optaget af fornøjelser indtil de betragter dem som det eneste store mål i livet. Lediggang og tilfredsstillelse af deres egne lyster bliver vaner der næsten gør det umuligt for dem nogen sinde at blive karakterfaste kristne. {KL 40.1}

Man finder at selv menigheden, der skulle være sandhedens søjle og grundvold, opmuntrer til denne egenkærlige lyst til fornøjelser Når der skal skaffes penge til religiøse formål, hvilke midler er det så, man benytter sig af? Man benytter bazarer selskabelige sammenkomster forestillinger ja, endog lotterispil og lignende. Det sted, der er indviet til gudstjenester bliver ofte vanhelliget af spisen og drikken, køben og sælgen, latter og spøg. Ærbødighed for Guds hus og ærbødighed for tilbedelse af ham bliver på denne måde nedsat i de unges omdømme. Evnen til at holde selvet i tømme bliver svækket. Der tilskyndes til egenkærlighed, begær og pyntesyge, og jo mere man lader disse egenskaber få råderum, jo større magt får de. {KL 40.2}

De store byer er midtpunktet for denne jagen efter fornøjelser og underholdning. Mange forældre, der vælger et hjem i byen til deres børn, idet de har til hensigt at give dem stør re muligheder møder skuffelser og angrer for sent deres frygtelige fejltagelse. Vor tids byer bliver mere og mere lig Sodoma og Gomorra. De mange fridage opmuntrer til lediggang. De spændende sportskampe, teaterbesøg, væddeløb, hasardspil, drik og frådseri stimulerer alle lidenskaber i allerhøjeste grad. De unge rives med af strømmen. De, der kun lærer at elske fornøjelser åbner vejen for et væld af fristelser De hengiver sig til selskabelig munterhed og tankeløs lystighed, og deres omgang med lystens venner har en berusende virkning på sindet. De ledes fra den ene udsvævelse til den anden, indtil de både mister lysten og evnen til at leve et nyttigt liv. Deres interesse for hvad der har med religion at gøre, aftager og

deres åndelige liv dør hen. Alle de ædlere karaktertræk, der knytter mennesket til den åndelige verden, bliver forringet. {KL 41.1}

Det er sandt, at nogle indser deres dårskab og omvender sig. Gud vil tilgive dem, men de har såret deres egen samvittighed og bragt sig i livslang fare. Evnen til at skelne mellem ret og uret, som altid burde være skarp og følsom, bliver i høj grad sløvet. De er ikke skarpsindige, så de straks kan genkende Helligåndens stemme, der søger at lede dem, eller at forstå Satans snedige påfund. I farens stund falder de ofte for fristelsen og bliver ført bort fra Gud. Enden på deres forlystelsessyge bliver at de har forspildt både dette og det evige liv. {KL 42.1}

Bekymringer, rigdomme, fornøjelser og nydelser benyttes alle af Satan i spillet om menneskets evige liv. Advarslen er blevet givet: „Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.“ Den, der læser menneskehjerterne som en åben bog, siger: „Men vogt jer at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer“ Og ledet af Helligånden skriver Paulus: „Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte.“ {KL 42.2}

I lignelsen om sædemanden viser Kristus, at de forskellige resultater af såningen er afhængige af jordbunden. I hvert tilfælde er sædemanden og sæden den samme. Han lærer os således, at det er vor egen skyld, hvis Guds ord ikke formår at fuldføre sin gerning i vore hjerter og i vort liv Resultatet er afhængigt af os. Det er sandt, at vi ikke kan forandre os selv men det står i vor magt at vælge, og det kommer an på os, hvad vi bestemmer at vi vil blive. De, der er ligesom sæden, der faldt på vejen, på stengrund eller blandt tidsler behøver ikke at fortsætte med at være sådan. Guds Ånd søger altid at løse dem, der er tryllebundne og optaget af verdslige foretagender og at vække en længsel efter de uforgængelige skatte.Det er ved at modstå Guds Ånd, at menneskene bliver uopmærksomme og ligegyldige overfor Guds ord. De er selv skyld i, at deres hjerter forhærdes og hindrer den gode sæd i at spire, og i at ugræsset hæmmer dens vækst. {KL 43.1}

Hjertets grobund må dyrkes. Jorden må brydes ved oprigtig anger over synden. Giftige, sataniske planter må rykkes op med rode. Marken, som engang har været overgroet af tidsler kan kun genopdyrkes ved flittigt arbejde. Således kan hjertets onde tilbøjeligheder kun overvindes ved alvorlige anstrengelser i Jesu navn og ved hans kraft. Herren byder os ved sin profet: „Bryd eder ny jord og så dog ikke blandt torne!“ „Så eders sæd i retfærd, høst i fromhed.“ Han ønsker at udføre denne gerning for os, og han beder os om at samarbejde med sig. {KL 43.2}

De, der sår sæden, har en gerning at gøre med at berede hjerterne til at tage imod evangeliet. I ordets forkyndelse er der alt for megen prædiken og alt for lidt personligt

arbejde. Det er nødvendigt at arbejde personligt for de fortabte, Vi burde komme i nær berøring med de enkelte mennesker og vise kristelig medfølelse, idet vi søger at vække deres interesse for de vigtige ting, der angår deres evige liv. Deres hjerter er måske så hårde som den nedtrampede sti, og tilsyneladende er det nytteløst at tale med dem om Frelseren; men medens logik ikke kan bevæge dem, og bevisførelser er ude af stand til at overbevise dem, kan Kristi kærlighed, der åbenbares i personligt arbejde for dem, blødgøre stenhjertet, så at sandhedens sæd kan fæste rod. {KL 44.1}

Således ser vi, at de, der sår sæden, har noget at udføre, for at sæden ikke skal blive kvalt af tidsler eller visne, fordi der kun er et tyndt lag god jord. Lige fra begyndelsen af kristenlivet burde enhver troende have undervisning i dets grundlæggende principper Han burde lære, at han ikke blot skal frelses ved Kristi offer men at han skal gøre Kristi liv til sit liv og Kristi karakter til sin. Undervis alle om, at de skal bære byrder og give afkald på medfødte tilbøjeligheder Lad dem erfare, hvor velsignet det er at arbejde for Kristus, at følge ham på selvfornægtelsens vej og at tåle ondt som en Jesu Kristi stridsmand. Lad dem lære at stol på hans kærlighed og at overlade alle deres bekymringer til ham. Lad dem smage den glæde, der fås ved at vinde andre for ham. Idet de får kærlighed og interesse for de fortabte, vil de glemme sig selv. Denne verdens glæder vil miste deres tiltrækningskraft, og dens byrder vil ikke gøre dem modløse. Sandhedens plovjern vil gøre sin gerning. Det vil ikke blot skære toppen af tidslerne, men rykke dem op med rode. {KL 44.2}

Sædemanden vil ikke altid møde skuffelser Om sæden, der faldt i god jord, sagde Frelseren: „Det er ham, der hører ordet og forstår det, og som så bærer frugt, hundrede, tresindstyve eller tredive fold.“ „Men det i den gode jord, det er dem, som hører ordet og gemmer det i et smukt og godt hjerte og bærer frugt i udholdenhed. {KL 45.1}

Det smukke og gode hjerte, som lignelsen taler om, er ikke et hjerte, der er uden synd, for evangeliet skal forkyndes for de fortabte. Kristus sagde: „Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere.“ Den, der giver efter for Helligåndens overbevisning, har et smukt hjerte. Han bekender sin synd og føler at han behøver Guds nåde og kærlighed. Han ønsker oprigtigt at kende sandheden, for at han kan adlyde den. Det gode hjerte er et hjerte, der tror, et hjerte, der har tillid til Guds ord. Uden tro er det umuligt at tage imod ordet. Thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.“ {KL 45.2}

„Det er ham, der hører ordet og forstår det.“ Farisæerne på Kristi tid lukkede øjnene, for at de ikke skulle se, og ørerne, for at de ikke skulle høre; derfor kunne sandheden ikke nå deres hjerter Men de kom til at gengælde for deres forsætlige uvidenhed og selvforskyldte blindhed. Men Kristus lærte sine disciple, at de skulle være opmærksomme over for undervisning og rede til at tro. Han udtalte en velsignelse over dem, fordi de så med øjnene og hørte med ørerne og troede. {KL 46.1}

Den, som hører ordet, tager imod det, „ikke ..... som menneskers ord, men som Guds ord, hvad det i sandhed er“ “ Det er kun den, der tager imod skriften som Guds stemme, der taler til ham, der er en sand discipel. Han bæver for ordet, thi det er en levende virkelighed

for ham. Han åbner sit sind og hjerte for at kunne tage imod det. Kornelius og hans venner der sagde til apostlen Peter: „Nu er vi alle til stede for Guds åsyn for at høre alt, hvad der er befalet dig af Herren," hørte til sådanne tilhørere. {KL 46.2}

Kundskaben om sandheden afhænger ikke så meget af gode forstandsevner som af ærlige hensigter og en enfoldig, oprigtig tro. Guds engle drager nær til dem, der af et ydmygt hjerte søger guddommelig vejledning. Helligånden bliver givet dem, for at den kan åbenbare sandhedens rige skatte for dem. {KL 46.3}

De, der lignes ved sæden, som faldt i god jord, hører ordet og gemmer det. Satan og alle hans onde engle kan ikke rive det bort. {KL 47.1}

Det er ikke nok blot at høre eller læse ordet. Den, der ønsker at få hjælp gennem skrifterne, må fordybe sig i sandhederne, som er blevet fremholdt for ham. Ved alvorligt studium i bøn til Gud må han lære betydningen af sandhedens ord. {KL 47.2}

Gud ønsker at vort sind skal være optaget af ophøjede og rene tanker Han vil, at vi skal tænke på hans kærlighed og nåde og fordybe os i studiet af hans vidunderlige gerning i den store forløsningsplan. Så vil vor forståelse af sandheden blive klarere og klarere, og vor længsel efter at have et rent hjerte og rene tanker vil blive mere ophøjet og hellig. Den, der beskæftiger sig med rene og hellige tanker vil blive forvandlet gennem samfund med Gud ved studiet af den hellige skrift. {KL 47.3}

„Og bære frugt." De, der hører ordet og tager imod det, vil bære frugt i overflod. Guds ord, der modtages i hjertet, vil vise sig i gode gerninger Resultatet vil ses i en kristelig karakter og livsførelse. Kristus sagde om sig selv: „At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre." „Jeg søger ikke at fremme min egen vilje, men hans, som har sendt mig." Og skriften siger: „Den, der siger at han bliver i ham, han er også skyldig at vandre således, som han vandrede." {KL 47.4}

Guds ord kommer ofte i strid med menneskets nedarvede og tilegnede karaktertræk og livsvaner Men den, der hører ordet og tager imod det, går ind på alle betingelser og krav Hans vaner sæder og skikke forandres, så de bliver i harmoni med Guds ord. For ham er dødelige, fejlende menneskers påbud for intet at regne mod den evige Guds ord. Af hele sit hjerte og med udelt interesse søger han det evige liv, og han vil adlyde sandheden, selv om det skulle betyde tab, forfølgelse eller død. {KL 48.1}

Og han bærer frugt „i udholdenhed". Ingen, der tager imod Guds ord, vil blive fritaget for vanskeligheder og prøvelser, men når der kommer lidelser bliver den sande kristne ikke urolig, bange eller fortvivlet. Selv om vi ikke kan se en bestemt løsning på problemerne eller se hensigten med Guds styrelse, skal vi ikke kaste vor frimodighed bort. Idet vi kommer Herrens inderlige barmhjertighed i hu, skal vi overlade vore sorger og bekymringer til ham og med tålmodighed vente på hans frelse. {KL 48.2}

Det åndelige liv bliver styrket gennem kamp og strid. Når man forstår at bære sine prøvelser ret, vil de udvikle en fast karakter og dyrebare, åndelige dyder Troens,

ydmyghedens og kærlighedens fuldkomne frugt modnes ofte bedst, når vi møder modgang og storme. {KL 48.3}

„Se, bonden bier på jordens dyrebare afgrøde og venter tålmodigt på den, til den har fået tidligregn og sildigregn.“ Således skal den kristne vente tålmodigt på, at Guds ord skal bære frugt i hans liv. Når vi beder om Åndens nådegaver besvarer Gud ofte vore bønner ved at sende os erfaringer i livet, der kan udvikle disse gaver men vi forstår ikke hans hensigt, og vi undres og bliver mismodige. Ingen kan dog udvikle disse nådegaver uden at vokse og bære frugt. Vor del består i at tage imod Guds ord og bevare det, idet vi overgiver os helt til dets ledelse, og da vil dets hensigt blive fuldbyrdet i os. {KL 49.1}

„Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.“ Denne iboen vil øve sin indflydelse over os, thi det betyder at vi har en levende forbindelse med kilden til den stedsevarende kraft. I vort åndelige liv vil vi blive taget til fange af Jesus Kristus. Vi vil ikke længere leve vort liv i egenkærlighed, men Kristus vil leve i os. Vi vil åbenbare hans karakter og således vil vi bære Helligåndens frugter „tredive og tresindstyve og hundrede fold“. {KL 49.2}

Kapitel 3 - „Først strå, så aks«

Lignelsen om sædemanden fremkaldte mange spørgsmål blandt tilhørerne. Nogle af dem fik den forståelse, at Kristus ikke ville oprette et jordisk rige, og mange var forundrede og rådvilde. Kristus, der forstod deres forvirring, brugte da andre illustrationer, idet han stadig prøvede at aflede deres tanker fra håbet om et jordisk rige og vende dem mod Guds nåde og frelse for menneskene. {KL 50.1}

„Og han sagde: Med Guds rige er det ligesom med en mand, der har tilsået sin jord og sover og står op, nat og dag, og sæden spirer og bliver høj, han ved ej selv hvorledes. Af sig selv giver jorden frugt, først strå, så aks og så fuld kærne i akset. Men når frugten er tjenlig, tager han straks seglen frem; thi høsten er inde.“ {KL 50.2}

Den husbond, der straks tager seglen frem, fordi høsten er inde, kan ikke være nogen anden end Kristus. Det er ham, der på den sidste store dag vil høste jordens høst. Men sædemanden fremstiller dem, der arbejder i Kristi sted. Der står om sæden, at den „spirer og bliver høj, han ved ej hvorledes“, men dette passer ikke på Guds Søn. Kristus sover ikke på sin post, men han våger over sine børn dag og nat. Han er ikke uvidende om, hvorledes sæden vokser {KL 50.3}

Lignelsen om sæden fortæller os, at Gud udfører sin gerning i naturen. I selve sædekornet findes der spirekraft, en kraft, som Gud selv har nedlagt i det, men hvis sædekornet blev overladt til sig selv ville det alligevel ikke kunne vokse op. Mennesket må udføre sin del for at fremme kornets vækst. Han må pløje og gøde jorden og så sæden. Han må dyrke markerne. Men udover det kan han intet gøre. Ingen kraft eller visdom, som mennesket er i besiddelse af, kan få en levende plante til at spire frem af sædekornet. Selv om mennesket anstrenger sig til det yderste, er han dog afhængig af ham, hvis almægtige kraft på underfuld måde står i forbindelse med såning og høst. {KL 51.1}

Der er liv i sædekornet, der er kraft i jordbunden; men hvis ikke en guddommelig magt virker dag og nat, vil sæden ikke give noget udbytte. Regnen må falde for at væde de tørre marker solen må give sin varme, der må ledes elektricitet ned til det skjulte frø. Det liv, som Skaberen har nedlagt i planten, kan han alene fremkalde. Det er ved Guds kraft, at ethvert frø spirer og enhver plante udvikles. {KL 51.2}

Thi som spiren gror af jorden, som sæd spirer frem i en have, så lader den Herre Herren retfærd gro og lovsang for al folkenes øjne.“ Ligesom det forholder sig med såningen på marken, er det også i åndelig henseende. Den, som underviser i Bibelens sandheder må søge at berede hjertets jordbund, han må så sæden; men den kraft, der alene kan frembringe liv, kommer fra Gud. Der er en grænse, som menneskers anstrengelser ikke kan overskride. Vi skal nok prædike ordet, men vi kan ikke meddele den kraft, som vil levendegøre , vort åndelige liv og få retfærdighed og lovsang til at vokse frem. Når ordet forkyndes, må der være en kraft, som er større end menneskets. Det er kun Helligånden, der kan gøre ordet kraftigt og levende, så det forvandler sind og tanke og gør mennesket rede til det evige liv.

Det var denne lærdom, Kristus søgte at få sine disciple til at forstå. Han lærte, at der var intet, som de ejede i sig selv, der kunne give dem fremgang i deres arbejde, men at det var Guds vidunderlige kraft, som virkede gennem hans eget ord. {KL 51.3}

Sædemandens gerning er en troens gerning. Han kan ikke forstå hemmeligheden ved sædens spiren og vækst. Men han har tillid til de midler Gud benytter til at få planterne til at vokse og trives. Når han kaster sæden i jorden, kunne det se ud, som om han spildte det kostbare korn, der kunne give ham brød til hans familie. Men han giver kun afkald på et nuværende gode for at få endnu mere igen senere. Han udstrør sæden, idet han venter at få den igen mange fold i en rig høst. Det er på denne måde, Kristi tjenere skal arbejde og vente på en høst af sæden, de udsår {KL 52.1}

Den gode sæd ligger måske en tid lang ubemærket i et koldt, egenkærligt, verdsligt hjerte, tilsyneladende uden at have spiret, men senere, når Guds Ånd taler til det, vokser den skjulte sæd op og bærer til sidst frugt til Guds ære. I vor gerning her i livet ved vi ikke, om dette eller hint skal lykkes. Det er heller ikke et spørgsmål, som vi skal afgøre. Vi skal udføre vort arbejde og overlade udfaldet til Gud. „Så din sæd ved gry og lad hånden ej hvile ved kvæld.“ I Guds store pagt med menneskene siges der: „Herefter skal, så længe jorden står sæd og høst, ... ikke ophøre.“ Det er i tillid til dette løfte, at landmanden pløjer og sår Vi skal ikke arbejde mindre tillidsfulde med den åndelige såning, men stole på hans forvisning: „Så skal det gå med mit ord, det, som går ud af min mund: det skal ej vende tomt tilbage, men udføre, hvad mig behager og fuldbyrde hvervet, jeg gav det.“ „De går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg.“ {KL 53.1}

Sædens spiring fremstiller begyndelsen til åndeligt liv, og plantens udvikling er et smukt billede på kristenlivets vækst. Det er med nåden, som det er i naturen: der kan ikke være liv uden vækst. Planten må enten vokse eller dø. Ligesom planten hele tiden vokser stille, uden at man lægger mærke til det, foregår også udviklingen i kristenlivet. Vort liv kan være fuldkomment på hvert trin i udviklingen, men hvis Guds hensigt med os skal opfyldes, må vi stadig gøre fremgang. Helliggørelsen varer hele livet. Efterhånden som vi får flere anledninger, vil vi høste erfaringer og forøge vore kundskaber Vi vil få styrke til at bære ansvar og vi vil modnes i forhold til de forrettigheder vi nyder {KL 53.2}

Planten vokser ved at opsuge den næring, som Gud har tilvejebragt. Den sender rødderne ned i jorden. Solen skinner på den, og den forfriskes af duggen og regnen. Den modtager luftens livgivende stoffer. Således skal den kristne også vokse i samarbejde med Gud. Idet vi indser vor hjælpeløshed, skal vi benytte alle de anledninger der gives os, til at få en dybere erfaring. Ligesom planten fæster rødder i jorden, skal vi rodfæstes i Kristus. Ligesom planten får solskin, dug og regn, skal vi modtage Helligånden i vore hjerter, Væksten i kristenlivet vil ske „ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre“. Hvis vi forlader os på Kristus, vil han komme til os „som regn, som vårregn, der væder jorden“. Han vil opgå for os som retfærds sol „med lægedom under sine vinger“. Vi skal „blomstre som liljen“. Vi skal „skyde som en vinstok“. Ved stadigt at forlade os på

Kristus som vor personlige frelser vil vi „i et og alt vokse op til ham, som er hovedet“. {KL 54.1}

Hveden udvikler „først strå, så aks og så fuld kærne i akset“. Landmandens hensigt med at så sæden og dyrke markerne er at avle korn. Han ønsker at skaffe brød til de sultne og sædekorn til næste års avl. Den himmelske sædemand venter også en høst som belønning for sit arbejde og sin opofrelse. Kristus søger at genoprette sit eget billede i menneskenes hjerter og han gør det gennem dem, som tror på ham. Formålet med kristenlivet er at bære frugt, at genoprette Kristi karakter i de troende, så at den ved dem kan genoprettes i andre. Det er ikke for sin egen skyld, at planten spirer vokser og bærer frugt, men for at give „sæd til at så og brød til at spise“. Således skal mennesket heller ikke leve for sig selv alene. Den kristne er her i verden for at repræsentere Kristus og lede andre til frelsen, {KL 55.1}

Den, der er optaget af sig selv, kan ikke vokse og bære frugt. Hvis du har taget imod Kristus som din personlige frelser må du glemme dig selv og prøve at hjælpe andre. Tal om Kristi kærlighed og fortæl andre om, hvor god han er Udfør enhver gerning, som du bliver stillet over for, Hav en byrde for dine medmennesker og gør alt, hvad der står i din magt, for at søge at frelse dem. Eftersom du tager imod Kristi Ånd, den ånd, der viser sig i uegennyttig kærlighed og tjeneste for andre vil du vokse og bære frugt. Åndens frugter vil modnes i dit liv. Din tro vil vokse, din overbevisning blive dybere og din kærlighed fuldkommen. Kristi billede vil genspejles mere og mere i dig i alt, hvad der er rent, ædelt og smukt. {KL 55.2}

„Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed.“ Denne frugt kan aldrig forgå, men vil modnes til en høst til evigt liv. {KL 56.1}

„Når frugten er tjenlig, tager han straks seglen frem; thi høsten er inde.“ Kristus venter med længsel efter at se sit billede åbenbaret i sin menighed. Når Kristi karakter genspejles i al sin fuldkommenhed i hans folk, vil han komme for at tage dem til sig. {KL 56.2}

Det er ikke blot enhver kristens forret at vente på Guds dags komme, men også at fremskynde den. Hvor hurtigt ville ikke hele verden blive tilsået med evangeliets sæd, hvis alle, der bekender sig til at tro på hans navn, ville bære frugt til hans ære. Den sidste store høst ville hurtigt modnes, og Kristus ville komme for at indsamle det dyrebare korn. {KL 56.3}

Kapitel 4 - Giftigt rajgræs

En anden lignelse fremsatte han for dem og sagde: „Med Himmeriget er det som med en mand, der sådede god sæd i sin mark. Og mens folkene sov, kom hans fjende og sådede giftigt rajgræs iblandt hveden og gik bort. Og da kornet voksede op og satte kærne, kunne rajgræsset ses.“ {KL 57.1}

„Marken er verden,“ sagde Kristus. Men vi må forstå, at det betyder Kristi menighed i verden. Lignelsen er en beskrivelse af det, der angår Guds rige, nemlig den gerning, Gud udfører for at frelse menneskene, og denne gerning bliver udført gennem menigheden. Det er sandt, at Helligånden er udsendt til hele verden; den virker alle vegne på menneskenes hjerter; men det er i menigheden, vi skal vokse og modnes for Guds lade. {KL 57.2}

„Den, som sår den gode sæd, er Menneskesønnen. ..... Den gode sæd er Rigets børn, men rajgræsset er den Ondes børn.“ Den gode sæd fremstille.r dem, der er født af Guds ord, af sandheden. Rajgræsset fremstiller en klasse mennesker som er frugten af vildfarelser og forkerte principper „Fjenden, som sådede det, er Djævelen.“ Hverken Gud eller hans engle har nogen sinde udsået noget, der ville vise sig at være rajgræs. Rajgræsset bliver altid sået af Satan, der er både Guds og menneskets fjende. {KL 57.3}

I Østen hævnede man sig undertiden på en fjende ved at bestrø hans nysåede marker med frø af en eller anden ukrudts plante, der havde stor lighed med hveden. Idet den voksede op sammen med hveden, gjorde den skade på afgrøden og bragte vanskeligheder og tab til markens ejer Satan, der er en fjende af Kristus, spreder også sit onde frø blandt Rigets gode sæd, og rajgræsset, der vokser op, tilskriver han Guds Søn. Når man optager nogen i menigheden, som bærer Kristi navn, men som fornægter hans karakter sørger den Onde for, at Gud vanæres, at frelsens værk stilles i et forkert lys, og at andres gudsforhold bringes i fare. {KL 58.1}

Kristi tjenere bedrøves, når de ser sande og falske troende sammen i menigheden. De længes efter at gøre noget, for at menigheden kan være ren. Lige som husbondens tjenere er de rede til at rykke rajgræsset op med rode. Men Kristus siger til dem: „Nej, for at I ikke, når I samler rajgræsset fra, skal rykke hveden op tillige med det. Lad kun begge dele gro side om side indtil høsten.“ {KL 58.2}

Kristus har givet tydelig undervisning om, at de, der bliver ved med at synde åbenlyst, må skilles fra menigheden, men han har ikke sat os til at dømme karakter og motiver Han kender os alt for godt til at betro os dette hverv. Hvis vi ville prøve at udelukke dem fra menigheden, som vi mener er falske Kristne, ville vi sikkert begå mange fejltagelser. Ofte betragter vi netop dem som håbløse, som Kristus er ved at drage til sig. Hvis vi skulle behandle disse mennesker som vor ufuldkomne dømmekraft tilskynder os til, ville vi måske udslukke det sidste håb. Mange, der regner sig for at være kristne, vil til sidst finde, at de er vejet og fundet for lette, og der vil være mange i Himmelen, som naboerne mente aldrig ville komme der Mennesket ser på det udvortes, men Herren ser på hjertet. Rajgræsset og

hveden skal vokse sammen indtil høsten, og når høsten kommer er prøvetiden forbi. {KL 58.3}

Af Frelserens ord kan vi også lære noget andet, der viser os hans store overbærenhed og ømme kærlighed. Ligesom rajgræssets rødder kan være snoet om hvedens, kan falske brødre i menigheden være nært knyttet til sande disciple. Disse såkaldte troendes sande karakter er ikke blevet helt åbenbaret. Hvis de blev udelukket af menigheden, ville andre måske derved blive ledet til fald, hvad der ellers ikke ville være sket. {KL 59.1}

Undervisningen, som denne lignelse indeholder ses i Guds egen handlemåde over for engle og mennesker Satan er en bedrager Da han syndede i Himmelen, kunne selv de trofaste engle ikke helt gennemskue hans karakter Det var grunden til, at Gud ikke straks tilintetgjorde Satan. Hvis han havde gjort det, ville de hellige engle ikke have kunnet forstå Guds retfærdighed og kærlighed. Tvivl med hensyn til Guds godhed ville have været som giftigt frø, der ville bære syndens og smertens bitre frugt. Derfor sparede Gud ophavsmanden til det onde, så at han helt kunne udvikle sin karakter I mange århundreder har Gud med smerte betragtet det ondes værk, og han har givet den uendelig store gave på Golgata, hellere end at overlade nogen af os til at blive bedraget af den Ondes fejlagtige fremstillinger Rajgræsset kunne ikke fjernes, uden at der var fare for at det dyrebare korn også blev rykket op Burde vi ikke også være lige så overbærende med vore medmennesker som Himmelens og jordens Herre er over for Satan? {KL 59.2}

Verden har ingen ret til at tvivle på, at kristendommen er sand, fordi der findes uværdige medlemmer i menigheden, og de kristne burde heller ikke blive modløse på grund af disse falske brødre. Hvordan forholdt det sig med den første menighed? Ananias og Safira sluttede sig til disciplene. Simon troldmand blev døbt. Demas, der forlod Paulus, var blevet regnet for en troende. Judas Iskariot blev regnet med blandt apostlene, Forløseren ønskede ikke at miste et eneste menneske. Hans erfaringer med Judas er nedskrevet for at vise os hans store tålmodighed med den fordærvede natur som mennesket ejer og han beder os bære over med dem, ligesom han gjorde. Han har sagt, at der vil findes falske brødre i menigheden lige til tidens ende. {KL 60.1}

Til trods for Kristi advarsel har der været mennesker der har prøvet at rykke rajgræsset op. Menigheden har søgt hjælp hos de borgerlige myndigheder for at kunne straffe dem, som man regnede for at være onde. De, der afveg fra de anerkendte læresætninger er blevet fængslet og underkastet tortur og har endog måttet lide døden efter tilskyndelse af mænd, der gav sig ud for at handle i overensstemmelse med Kristi befaling. Men det er Satans og ikke Kristi Ånd, der leder til sådanne handlinger. Det er den fremgangsmåde, Satan benytter til at bringe verden ind under sit herredømme. Gud er blevet fremstillet i et forkert lys af menigheden gennem den måde, som formodede kættere er blevet behandlet på. {KL 61.1}

Kristus lærer os i denne lignelse, at vi ikke skal dadle og fordømme andre, men være ydmyge og små i vore egne øjne. Det er ikke alt, der sås på marken, der er god sæd. At man er medlem af en menighed, er ikke et bevis på, at man er en kristen. {KL 61.2}

Rajgræsset lignede hveden meget, mens strået var grønt, men da marken var moden til høsten, lignede det værdiløse ukrudt slet ikke hveden, der bøjede sig under vægten af de fulde, modne aks. Syndere, der giver sig ud for at være gudfrygtige, færdes en tid blandt Kristi efterfølgere, og deres lighed med de oprigtige vil bedrage mange; men når verdens høsttid kommer vil der ikke være nogen lighed mellem gode og onde. De, der har sluttet sig til menigheden uden at have forenet sig med Kristus, vil da blive afsløret. {KL 61.3}

Rajgræsset får lov at vokse blandt hveden, at drage al nytten af solen og regnen, men når høsten kommer „skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham“ Kristus vil selv afgøre, hvem der er værdig til at bo i Guds rige. Han vil dømme ethvert menneske efter dets ord og handlinger En blot og bar bekendelse har intet at sige. Det er vor karakter der afgør vor skæbne. {KL 62.1}

Frelseren peger ikke frem til en tid, da alt rajgræsset vil blive til hvede. Hveden og rajgræsset vokser sammen indtil høsten, som er verdens ende. Så vil rajgræsset blive bundet i knipper for at brændes, og hveden vil blive samlet ind i Guds himmelske lade. „Da skal de retfærdige stråle som solen i deres Faders rige.“ Da skal „Menneskesønnen sende sine engle ud,og de skal samle og fjerne fra hans rige alle, der frister andre til fald, og dem, som øver lovløshed; og de skal kaste dem i ildovnen; der skal der være gråd og tænderskæren“. {KL 62.2}

Kapitel 5 - „Ligesom med et sennepsfrø«

Blandt den skare, der lyttede til Kristi undervisning, var der mange farisæere. Disse lagde med foragt mærke til, hvor få der var af hans tilhørere, som anerkendte ham som Messias, og de undredes, hvorledes denne fordringsløse lærer kunne ophøje Israel til at regere over hele verden. Hvorledes skulle han kunne oprette det nye rige uden rigdom, magt og ære? Kristus læste deres tanker og svarede: {KL 63.1}

„Hvad skal vi sammenligne Guds rige med, eller hvad for en lignelse skal vi bruge om det?“ Blandt rigerne på jorden var der intet, som det kunne lignes med. Der var intet borgerligt samfund, som han kunne sammenligne det med. „Det er som et sennepsfrø; når det lægges i jorden, er det mindre end alt andet frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end de andre urter og får store grene, så himmelens fugle kan bygge rede i dets skygge.“ {KL 63.2}

Kimen i frøet vokser på grund af den spirekraft, som Gud har nedlagt. Dets udvikling beror ikke på nogen menneskelig magt. Sådan er det også med Kristi rige. Det er et nyt skaberværk. De principper der

ligger til grund for det, står i modsætning til dem, der er de ledende i denne verdens riger Jordiske regeringer hersker ved hjælp af fysisk magtanvendelse; de bevarer deres herredømme ved krig, men det nye riges grundlægger er Fredsfyrsten. Helligånden bruger frygtelige rovdyr som symboler for at fremstille rigerne i denne verden, men Kristus er „Guds lam, som bærer verdens synd“. I planen for hans regering bruges der ikke magt til at tvinge samvittigheden. Jøderne ventede, at Guds rige ville blive grundlagt efter de samme retningslinier som rigerne på jorden. De tog deres tilflugt til ydre midler for at fremme retfærdighedens sag. De opfandt metoder og udtænkte planer Men Kristus nedlægger et princip. Han indpoder sandhed og retfærdighed, og derved modvirker han synd og vildfarelse. {KL 63.3}

Da Jesus fremkom med denne lignelse, kunne man se sennepsplanten både fjern og nær idet den ragede op over græsset og kornet, og dens grene bøjede sig let i vinden. Fugle fløj fra gren til gren og sang mellem de grønne blade, og dog var frøet, som denne kæmpeplante spirede frem af, blandt de mindste af alle frø. Først sendte det en spæd, lille spire op af jorden, men den var i besiddelse af stor levedygtighed, så den voksede og udfoldede sig, indtil den nåede den nuværende størrelse. Således syntes Kristi rige også at have en ringe og ubetydelig begyndelse. Når man sammenlignede det med jordiske riger syntes det at være det mindste af alle. Kristi fordring på at være konge blev latterliggjort af denne verdens herskere. Men i de store og dybe sandheder som han betroede sine efterfølgere, ejede evangeliet om Riget et guddommeligt livsprincip. Og hvor hurtig var ikke dets vækst, hvor vidtrækkende ikke dets indflydelse! Da Kristus fortalte denne lignelse, var der kun nogle få galilæiske mænd, som repræsentanter for det nye rige. Deres fattigdom og fåtal blev gang på gang fremholdt som en grund til, at man ikke skulle slutte sig til disse enfoldige fiskere, der fulgte Jesus. Men sennepsfrøet skulle vokse og brede sine grene ud i hele verden. Når

rigerne på jorden, hvis herlighed optog menneskenes tanker på den tid, gik til grunde, ville Kristi rige bestå og dets magt nå ud over hele verden. {KL 64.1}

Nådens gerning har også en ringe begyndelse. Man siger et par ord, et lysglimt når hjertet, og der øves en indflydelse, som er begyndelsen til det nye liv, og hvem kan bedømme det virkning? {KL 65.1}

Det er ikke alene Kristi riges vækst, der belyses af lignelsen med sennepsfrøet, men den udvikling, som lignelsen fremstiller gentages på hvert trin i dets vækst. For Gud har en særskilt sandhed og en særskilt gerning for sin menighed i hvert slægtled. Den sandhed, der er skjult for de vise og forstandige, er åbenbaret for de umyndige og ydmyge. Der kræves selvopofrelse. Der er kampe at udkæmpe og sejre at vinde. Til at begynde med har sandheden kun få forkæmpere. De møder modstand og bliver foragtet af verdens store og af en menighed, der følger verden. Læg mærke til Johannes Døber forløberen for Jesus, hvorledes han står alene for at irettesætte den jødiske nation for dens stolthed og formalisme. Betragt de mænd, der først bragte evangeliet til Europa. Hvor ubetydelig, hvor håbløs syntes ikke de to teltmageres, Paulus og Silas gerning at være, da de sammen med deres ledsagere gik om bord i skibet i Troas for at sejle til Filippi. Se „den gamle Paulus“ i lænker forkynde Kristus i Cæsarernes stærke borg. Se de små grupper af slaver og bønder i strid med det kejserlige Roms hedenskab. Betragt Martin Luther hvorledes han går imod den mægtige kirke, der er verdslig visdoms mesterværk. Se ham holde fast ved Guds ord trods kejser og pave, idet han erklærer: „Her står jeg, jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig.“ Hør John Wesley prædike Kristus og hans retfærdighed i formalismens, sanselighedens og vantroens tid. Læg mærke til en, der har en byrde for de stakkels formørkede hedninger hvorledes han tigger om at få lov til at bringe budskabet om Kristi kærlighed til dem, og hør hvad gejstligheden svarer: „Sæt dig ned, unge mand. Når Gud ønsker at omvende hedningerne, vil han gøre det uden både din og min hjælp.“ {KL 65.2}

De store religiøse ledere i vor tid lovpriser og bygger mindesmærker til ære for de mænd, der såede sandhedens sæd for århundreder siden. Men er der ikke mange af dem, som efter at have gjort dette giver sig til at nedtræde den plante, der spirer frem af det samme frø i vore dage? Det, man sagde dengang, bliver gentaget nu: „Vi ved, at til Moses har Gud talt; men hvor han her (Kristus i skikkelse af det sendebud, han udvælger) er fra, det ved vi ikke.“ Ligesom det var i tidligere tider, findes de sandheder, der er specielle for vor tid, ikke hos de gejstlige myndigheder men hos mænd og kvinder der ikke er for lærde eller for kloge til at tro Guds ord. {KL 67.1}

„Thi tænk på, hvordan det var ved jeres kaldelse, brødre, at I ikke var mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; men det, der var dårskab for verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden ringe og det foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud for at gøre det, der var noget, til intet,“ „for at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft.“ {KL 67.2}

Og i denne sidste slægt skal lignelsen om sennepsfrøet nå til en enestående og herlig opfyldelse. Det lille frø vil blive til et stort træ. Den sidste advarsel og det sidste budskab om nåde skal bringes til „alle folkeslag og stammer og tungemål og folk“ „for ud af hedninger at vinde sig et folk, som kunne bære hans navn“ Og jorden skal blive oplyst af hans herlighed. {KL 67.3}

Kapitel 6 - Mere om såning og høst

Både fra arbejdet med at så og fra planternes vækst kan man finde værdifuld undervisning for hjemmet og skolen. Børnene og de unge burde lære at se, hvorledes Guds kraft virker i naturens verden, og da vil de være i stand til ved tro at fatte alle Guds velsignelser som øjet ikke ser Efterhånden som de kommer til at forstå, hvor underfuldt Gud sørger for sin store families fornødenheder og hvorledes vi skal samarbejde med ham, vil de få større tro på ham og i højere grad forstå den kraft, han udøver i deres eget daglige liv. {KL 69.1}

Gud skabte frøet ved sit ord, på samme måde som han skabte jorden. Ved sit ord gav han det kraft til at vokse og formeres. Han sagde: „Jorden lade fremspire grønne urter der bærer frø, og frugttræer der bærer frugt med kerne, på jorden!“ „Og således skete det. ..... Og Gud så, at det var godt.“ Det er det samme ord, som endnu får frøet til at spire. Ethvert frø, der sender sine grønne spirer op mod sollyset, fortæller om den undergørende kraft, der findes i det ord, der blev udtalt af ham, som „talte, så skete det, han bød, så stod det der“. {KL 69.2}

Kristus lærte sine disciple at bede: „Giv os i dag vort daglige brød,“ og idet han pegede på blomsterne, gav han dem følgende forvisning: „Klæder da Gud således græsset på marken, ... skulle han så ikke meget snarere klæde jer?“ Kristus virker hele tiden for at kunne besvare denne bøn og for at opfylde dette løfte. Der er stadig en usynlig kraft, der virker som menneskets tjener for at skaffe det føde og klæder Herren benytter mange midler for at få frøet, der tilsyneladende er kastet bort, til at blive til en levende plante, og han sørger for at den får alt, hvad den behøver for at frembringe frugt og modnes til høsten. Alt tildeles i rette forhold og beskrives så smukt af salmisten: {KL 70.1}

„Du så til landet, vanded det,

gjorde det såre rigt,

Guds bæk er fuld af vand,

du bereder dets korn,

du vander dets furer jævner knoldene,

bløder det med regn,

velsigner dets sæd.

Med din herlighed kroner du året,

dine vognspor flyder af fedme.“ {KL 70.2}

Den materielle verden er underlagt Guds herredømme. Naturens love adlydes af naturen. Alt foregår i overensstemmelse med Skaberens vilje Skyer og solskin, dug og regn, storm og uvejr alt bliver styret og ledet af Gud og viser ubetinget lydighed mod hans bud. Det er i lydighed mod Guds lov at kornets fine spire bryder gennem jorden „først strå, så aks og så

fuld kerne i akset“ De modnes i rette tid, fordi de ikke modsætter sig hans vilje. Og er det da således, at mennesket, der er skabt i Guds billede og betænkt med fornuft og evnen til at tale, skal være ene om at være utaknemmelig for hans gaver og ulydig mod hans vilje? Skal det være fornuftsvæsener der alene bringer forvirring ind i vor verden? {KL 71.1}

I alt, hvad der tjener til at opretholde mennesket, ser vi en forening af guddommelige og menneskelige bestræbelser Der kan ikke blive nogen høst, hvis ikke menneskets hånd udfører sin del i såtiden. Men medmindre Gud sørgede for at sende solskin og regn, dug og skyer ville der ikke blive nogen afgrøde. På samme måde forholder det sig i alle forretningsanliggender, i enhver gren af studium og videnskab. Det gælder også i åndelige ting, i karakterens udvikling og i enhver gren af kristeligt arbejde. Vi må udføre vor del, men vi må have den guddommelige kraft til at forene sig med vore bestræbelser, ellers vil vore anstrengelser være forgæves. {KL 71.2}

Hver gang vi udretter noget, hvad enten det drejer sig om timelige eller åndelige ting, burde vi huske på, at vi gør det i samarbejde med vor skaber Det er meget nødvendigt for os, at vi er klar over vor afhængighed af Gud. Man stoler alt for meget på mennesker man forlader sig alt for meget på menneskers opfindelser Man har alt for lidt tillid til den kraft, som Gud er rede til at give. „Thi Guds medarbejdere er vi.“ Den del, som mennesket kan udføre, er kun umådelig ringe, men hvis det står i forbindelse med det guddommelige, kan det udføre alt ved den styrke, som Kristus skænker det. {KL 72.1}

Plantens gradvise udvikling fra det lille frø er en anskuelsesundervisning i børneopdragelse. Der er „først strå, så aks og så fuld kerne i akset“. Den, der fortalte denne lignelse, skabte det lille frø, gav det spirekraft og fastsatte de love, der styrer dets vækst. Og de sandheder som lignelsen lærer os, blev anskueliggjort i hans liv, Både i fysisk og åndelig henseende fulgte han den guddommelige plan for vækst, som planten viser os, og som han ønsker, at alle unge skal følge. Skønt han var Himmelens Majestæt, Herlighedens Konge, blev,han født som et lille barn i Betlehem og var for en tid som det hjælpeløse barn i moders arm. I barndommen opførte han sig som et lydigt barn. Han talte og handlede med et barns og ikke en voksens visdom, idet han ærede sine forældre og udførte, hvad de bad ham om, med de kræfter og evner et barn er i besiddelse af. Men han var fuldkommen på ethvert trin i sin udvikling og havde et syndfrit livs enfoldighed og naturlige ynde. Den hellige skrift siger om hans barndom: „Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over det.“ Og om hans ungdom står der; „Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker“ {KL 72.2}

Her får vi et lille indblik, hvorledes forældre og lærere bør arbejde. De burde stræbe efter at danne de unges karakter og opelske gode vaner hos dem, så at de til enhver tid i deres liv kan opføre sig med den ynde, der passer for deres alder idet de udvikles naturligt ligesom planterne i haven. {KL 73.1}

De børn, der er naturlige og utvungne, er mest tiltrækkende, men det er ikke klogt at lægge særlig mærke til dem og omtale deres dygtighed, når de hører på det. Man burde ikke

opmuntre til forfængelighed ved at rose deres udseende, deres ord eller handlinger De burde heller ikke være klædt i kostbart tøj for at vække opsigt. Det vil kun gøre dem stolte og vække misundelse hos deres kammerater {KL 73.2}

De små børopdrages i barnlig enfoldighed. De bør opdrages til at være tilfredse med deres små pligter og de fornøjelser og oplevelser, der passer for deres alder Barndommen svarer til strået i lignelsen, og strået har sin egen skønhed. Børnene burde ikke tvinges til modenhed, der er forud for deres alder men de burde så længe som muligt beholde den friskhed og ynde, som passer for barneårene. {KL 73.3}

Mindre børn kan være kristne og have en erfaring med Gud, som passer for deres alder. Det er alt, hvad Gud venter af dem. De behøver at få undervisning om åndelige ting, og forældre bør gøre alt, hvad de formår, for at børnene kan danne en karakter i lighed med Kristi karakter {KL 74.1}

I Guds love i naturen ser vi, at virkning følger årsag med usvigelig sikkerhed. Høsten vil vidne om, hvorledes man har sået. Den ligegyldige arbejder bliver dømt af sit arbejde. Høsten vidner imodham. Det er på samme måde, når det angår åndelige ting: enhver arbejders trofasthed ses i resultaterne af hans arbejde. Om hans arbejde har været udført med flid eller ligegyldighed, vil åbenbares af høsten. Og det er således, hans evige skæbne bliver afgjort. {KL 74.2}

Ethvert frø, der sås, vil frembringe en høst af sin art. Det er også tilfældet i menneskets liv. Vi behøver alle at så medlidenhedens, sympatiens og kærlighedens frø, for vi vil høste, hvad vi sår Ethvert egenkærligt træk i vor karakter: kærlighed til selvet, ophøjelse af selvet og enhver handling, der tilfredsstiller selvet, vil bringe en tilsvarende høst. Den, der lever for selvet, sår i kødet og skal høste fordærvelse af kødet. {KL 74.3}

Gud tilintetgør ingen. Enhver, der går fortabt, er selv skyld deri. Enhver, der ikke lytter til samvittighedens advarende stemme, sår vantroens sæd og kan være sikker på at høste derefter Da Farao i fordums dage nægtede at agte på den første advarsel fra Gud, såede han genstridighedens sæd, og han høstede genstridighed. Gud tvang ham ikke til at tvivle Vantroens sæd, som han såede, frembragte en høst efter sin art. Han blev ved med at gøre modstand, indtil han så på sit ødelagte land, på sin førstefødtes kolde, døde legeme og på de døde førstefødte i hele hans hus og hos alle familier i hele hans rige, indtil Det røde Havs vandmasser lukkede sig over hans heste og hans stridsvogne og hele hans hær beretningen om ham er et frygteligt eksempel på sandheden, der ligger i ordene: „Hvad et menneske sår det skal han også høste.“ Hvis menneskene blot forstod dette, ville de være mere forsigtige med, hvad de sådede. {KL 75.1}

Eftersom den sæd, der sås, frembringer en høst, som dernæst bliver sået, vil høsten stadig blive større. Denne lov gælder også i vort forhold til andre. Enhver handling, ethvert ord er et frø, der vil bære frugt. Enhver handling, der viser betænksomhed, kærlighed, lydighed eller selvfornægtelse, vil bære frugt i andres liv og gennem dem igen i andres. Og enhver handling, der skaber misundelse, had eller uenighed, er ligeledes et frø, der vil skyde

op som en „bitter rod“ hvorved mange vil blive smittet. Og hvor stort et antal vil ikke de „mange“ forgifte! Således vil der stadig blive sået god og ond sæd for tid og evighed. {KL 75.2}

Rundhåndethed, både når det gælder åndelige og timelige ting, er noget vi kan lære af lignelsen om sædens såning. Herren siger: „Salige er I, som sår ved alle vande.“ „Det er jo således: Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.“ At så ved alle vande betyder at vedblive at give af Guds gaver. Det betyder at give, når som helst Guds værk eller trængende mennesker behøver vor hjælp. Dette vil ikke lede til fattigdom. „Den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.“ Sædemanden forøger sin sæd ved at bortkaste den. Det samme gælder for dem, der trofast uddeler af Guds gaver De forøger deres velsignelser ved at give. Gud har lovet dem, at de altid vil have tilstrækkeligt, så de kan blive ved med at give. „Giv så skal der gives jer Et godt, presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød.“ {KL 76.1}

Men der ligger endnu mere gemt i denne lignelse om såning og høst. Når vi uddeler af de timelige gaver, som Gud har skænket os, vil vor sympati vække taknemmelighed og taksigelse til Gud hos den, der modtager dem. Hjertets jordbund bliver beredt til at tage imod sandhedens åndelige sædekorn. Og den, der giver sæd til at så, vil også lade sæden få kraft til at spire og bære frugt til evigt liv. {KL 76.2}

Kristus sammenligner det offer han bragte for vor forløsning, med sæden, der kastes i jorden. „Hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør“ siger han „bliver det kun det ene korn; men hvis det dør bærer det megen frugt,“ Således vil Kristi død bære frugt for Guds rige. I overensstemmelse med planterigets love vil liv blive resultatet af hans død. {KL 77.1}

Og alle andre, der ønsker at bære frugt som Kristi medarbejdere, må først lægges i jorden og dø. Livet må kastes i den lidende verdens plovfurer Egenkærlighed og selvoptagethed må dø. Men selvopofrelsens lov er selvopholdelsens lov. Sæden, der begraves i jorden, bærer frugt, som atter kan plantes. På denne måde forøges høsten. Landmanden bevarer sit korn ved at strø det ud. Det er også sådan i menneskets liv: at give er at leve. Det liv der vil blive bevaret, er det liv, der gives frivilligt til tjeneste for Gud og mennesker De, der ofrer deres liv i denne verden for Kristi skyld, vil bevare det til evigt liv. {KL 77.2}

Sæden dør for at spire frem til nyt liv og i dette lærer vi om opstandelsen. Alle, der elsker Gud, vil leve igen i det himmelske Eden. Om det menneskelige legeme, der gemmes for at hensmuldre i graven, har Gud sagt: „Hvad der sås i forkrænkelighed, opstår i uforkrænkelighed; hvad der sås i vanære, opstår i herlighed; hvad der sås i svaghed, opstår i kraft.“ {KL 77.3}

Vi har nu betragtet en del af de lærdomme, som vi kan hente fra naturen i lignelsen om sædemanden og sæden. Når forældre og lærere forsøger at lære deres børn disse ting, bør undervisningen anskueliggøres. Lad børnene selv berede jorden og så frøet. Medens de

arbejder kan forældre og lærere forklare hjertets have, hvor der er sået både god og dårlig sæd, og at hjertet må beredes til at modtage sandhedens sæd, ligesom haven må beredes til at modtage frøet. Når frøet lægges i jorden, kan de undervise dem om Kristi død, og når det begynder at spire frem, kan de forklare opstandelsens under Efterhånden som planterne vokser kan man fortsætte med at sammenligne væksten i naturen og i hjertet. {KL 78.1}

De unge burde undervises på lignende måde. Man burde lære dem at dyrke jorden. Det ville være godt, om der til alle skoler hørte et stykke jord, som blev dyrket, og man burde betragte denne jord som Guds eget klasseværelse. Alt i naturen bør betragtes som en lærebog, som hans børn skal studere og hente kundskab fra med henblik på deres åndelige livs udvikling. {KL 78.2}

Der er hele tiden noget, vi kan lære, når jorden dyrkes og bearbejdes. Ingen, der slog sig ned på et stykke uopdyrket jord, ville vente, at det straks gav en rig høst. Alvor flid og udholdenhed må lægges i arbejdet med at berede jorden, så sæden kan sås. Det samme er tilfældet i åndelig henseende med menneskets hjerte. De, der ønsker at se frugt af deres arbejde, må gå ud med Guds ord i hjertet. Så vil de finde, at hjertets hårde, uopdyrkede jord, er blevet løsnet og blødgjort af Helligåndens stille indflydelse. Medmindre man arbejder hårdt med at dyrke jorden, vil den ikke give nogen høst. Det samme forholder sig med hjertets jordbund: Guds Ånd må virke på det for at rense det og gøre det skikket til at frembringe frugt til Guds ære. {KL 78.3}

Jorden vil ikke yde noget, hvis man arbejder som man finder det for godt. Den kræver daglig, omhyggelig opmærksomhed. Den må pløjes grundigt og renses ofte for at holde ukrudt borte, der ellers vil tage næringen fra den gode sæd, som er sået. Således ser vi, at de, der pløjer og sår forbereder høsten. Ingen behøver at stå på marken og se på deres bristede forhåbninger {KL 79.1}

Herrens velsignelse vil være med dem, der således dyrker jorden og drager åndelig lærdom af naturen. Den, der arbejder med at dyrke jorden, kender kun lidt til de skatte, han vil finde. På samme tid som han ikke bør ringeagte den undervisning, han kan få af dem, der har høstet erfaringer eller de oplysninger som forstandige mænd kan give, burde han søge at forøge sine kundskaber ved selvstudium. Dette hører med til hans uddannelse. Det vil vise sig, at det at dyrke jorden medvirker til at berige det åndelige liv. {KL 79.2}

Han, som får sæden til at spire, som passer den dag og nat, og som giver den kraft til at udvikles, er vor skaber Himmelens Konge, og han udviser endnu større omsorg og interesse for sine børn. Ligesom sædemanden sår sæden, der skal opretholde livet for os her på jorden, sår den guddommelige sædemand den sæd i hjertet, der vil spire og bære frugt til evigt liv. {KL 80.1}

Kapitel 7 - „Ligesom med en surdej«

Mange dannede og indflydelsesrige mænd var kommet for at høre profeten fra Galilæa. Nogle af dem så med forundring på den skare, der var samlet om Kristus, da han underviste ved søen. Alle samfundsklasser var repræsenteret. Der var den stakkels uvidende, lasede tigger røveren, hvis ansigt var mærket af hans brøde, krøblingen, den udsvævende, købmanden og den magelige, høje og lave, rige og fattige, alle trængte sig frem for at finde en plads, hvor de kunne høre Kristus tale. Da disse dannede mennesker betragtede den mærkelige forsamling, spurgte de sig selv: „Består Guds rige af sådanne mennesker som disse?“ Og atter besvarede Frelseren deres spørgsmål med en lignelse: {KL 81.1}

„Med Himmeriget er det ligesom med en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, indtil det blev gennemsyret alt sammen.“ {KL 81.2}

Bland jøderne blev surdej til tider brugt som et symbol på synd. De fik besked på at fjerne al surdej fra deres huse i påskeugen, ligesom de skulle fjerne synden fra deres hjerter Kristus advarede sine disciple: Tag jer i vare for farisæernes surdej hykleriet!“ Og apostlen Paulus taler om „sletheds og ondskabs surdej“ Men i Frelserens lignelse bruges surdejen som et billede på Himmeriget. Den illustrerer Guds nådes levendegørende og forvandlende kraft. {KL 81.3}

Ingen er så ond, ingen er faldet så dybt, at denne kraft ikke kan nå dem. Alle, der vil underkaste sig Helligåndens ledelse, vil få en ny forståelse af hensigten med livet; Guds billede, som gik tabt, vil igen komme til syne i mennesket. {KL 82.1}

Men mennesket kan ikke forandre sig selv af egen kraft. Han ejer ingen styrke, som kan frembringe denne forvandling. Surdejen noget udefra må lægges i melet, før den ønskede forandring kan finde sted. På samme måde må synderen tage imod Guds nåde, før han kan blive skikket for Herlighedens rige. Al den kultur og dannelse, som verden kan give, kan ikke gøre et syndens barn til et Guds barn. Den omskabende kraft må komme fra Gud. Forandringen kan kun finde sted ved Helligåndens hjælp. Alle, der ønsker at blive frelst, høj og lav; rig og fattig, må underkaste sig denne krafts påvirkning. {KL 82.2}

Ligesom surdejen, der er blandet i melet, arbejder indefra, er det, at Guds nåde virker på hjertet for at forandre livet. En ydre forandring er ikke nok til at bringe os i harmoni med Gud. Der er mange, der prøver at forbedre sig ved at rette på denne eller hin dårlige vane, og de håber at blive kristne på denne måde, men de begynder ikke rigtigt. De må begynde med hjertet. {KL 82.3}

At bekende sig til at tro og at eje sandheden i et smukt og godt hjerte er to forskellige ting. Det er ikke tilstrækkeligt blot at have kendskab til sandheden. Det kan vi have, uden at vort inderste væsen er forandret. Hjertet må omvendes og helliges. {KL 83.1}

Det menneske, der prøver at holde Guds bud, fordi han føler det er hans pligt fordi det kræves af ham vil aldrig føle glæden ved at adlyde. Han adlyder ikke. Når Guds krav føles

som en byrde, fordi de går på tværs af menneskets tilbøjeligheder ved vi, at det liv, vi lever ikke er et kristeligt liv. Sand lydighed er følgen af en indre overbevisning. Den har sin rod i kærlighed til retfærdighed, kærlighed til Guds lov Det, det kommer an på, er vor troskab mod vor forløser. Den vil lede os til at handle ret, fordi det er ret, fordi det er Gud velbehageligt, at vi gør hvad der er ret. {KL 83.2}

Den store sandhed om hjertets omvendelse ved Helligånden fremholdes i Kristi ord til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny. ..... Hvad der er født af kødet, er kød; hvad der er født af Ånden, er Ånd. Du må ikke undre dig over at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer og hvor den farer hen; sådan er det med enhver der er født af Ånden.“ {KL 83.3}

Drevet af Helligånden skriver Paulus: „Men Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus. Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv Guds er gaven.“ {KL 84.1}

Surdejen, der er blandet i melet, virker i det skjulte for at gennemsyre hele dejen. På samme måde virker sandhedens surdej uset, stille og vedholdende for at omdanne mennesket. De naturlige tilbøjeligheder tæmmes og overvindes. Nye tanker, nye følelser, nye tilskyndelser optager mennesket. Det får et nyt mål i livet, at komme til at ligne Kristus i liv og karakter. Sindet forvandles; evnerne optages af helt andre interesser Mennesket får ikke nye evner men de evner som det allerede har bliver helliget det gode. Samvittigheden bliver vakt. Vi vil blive givet karaktertræk, der kan hjælpe os til at udføre en gerning for Gud. {KL 84.2}

Men ofte høres spørgsmålet: „Hvorfor er der da så mange af dem, der siger at de tror på Guds ord, i hvem man ikke kan se en forandring i tale, i sind og i karakter?“ Hvorfor er der så mange, som ikke kan tåle, at deres hensigter og planer modsiges, som har et hidsigt sind, og som bruger hårde, overlegne og hidsige ord? I deres liv ses den samme egenkærlighed, den samme lyst til at tilfredsstille selvet, den samme hidsighed, som ses hos mennesker der kun lever for denne verden. Man ser den samme stolthed, den samme eftergivenhed for kødelige lyster de samme dårlige karaktertræk, som om de slet ikke kendte evangeliets sandhed. Grunden dertil er at de ikke er omvendt. De har ikke gemt sandhedens surdej i hjertet. Den har ikke haft anledning til at udføre sin gerning. De medfødte og tilegnede tilbøjeligheder til at gøre det onde er ikke blevet underlagt dens omskabende kraft. Deres liv åbenbarer, at Kristi nåde er fremmed for dem, og at de ikke tror at han er mægtig til at forvandle karakteren. {KL 84.3}

„Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord.“ Den hellige skrift er det middel, der er medvirkende til at omdanne karakteren. Kristus bad: „Hellige dem ved sandheden! Dit ord er sandhed.“ Hvis Guds ord læses og studeres, vil det

gøre sin gerning i hjertet og besejre ethvert vanhelligt karaktertræk. Helligånden vil komme for at overbevise om synd, og den tro, der vokser i hjertet, vil virke af kærlighed til Kristus, idet vi bliver omdannede i legeme, sjæl og sind, så vi kommer til at ligne ham. Så kan Gud bruge os til at gøre sin vilje. Kraften, som gives os, virker indefra og udefter idet den leder os til at fortælle andre om den sandhed, som vi selv har fået del i. {KL 85.1}

Guds ords sandheder sørger for det, mennesket allermest trænger til, hjertets omvendelse ved tro. Man må ikke betragte disse herlige sandheder for at være for hellige og for rene til at blive benyttet i det daglige liv. Det er sandheder der når til Himmelen og omfatter evigheden, men alligevel må deres betydningsfulde indflydelse gøre sig gældende i alle menneskets erfaringer De må gennemsyre alt, hvad der sker af stort eller smått i livet. {KL 86.1}

Når sandhedens surdej får lov at komme ind i hjertet, vil den lede vore ønsker give os rene tanker og et mildt sind. Den vil skærpe vore forstandsevner og gøre vort trosliv mere levende, Den vil give os større medfølelse og større kærlighed. {KL 86.2}

Verden betragter med forundring de mennesker, der er i besiddelse af sådanne principper Egenkærlige, pengekære mennesker lever kun for at skaffe sig rigdom, ære og fornøjelser i denne verden. De mister den evige verden af syne. Men disse ting vil ikke være af altopslugende interesse for den, der følger Kristus. Han vil derimod arbejde og fornægte sig selv for Kristi skyld, for at han kan være med i den store gerning at frelse dem, der lever uden Gud og uden håb i verden. Verden forstår ikke et sådant menneske, for han har de evige værdier for øje. Kristi kærlighed og dens frelsende kraft har taget bolig i hans hjerte. Denne kærlighed behersker enhver anden bevæggrund og hæver den, der ejer den, over denne verdens dårlige indflydelse. {KL 86.3}

Guds ord må have en helliggørende indflydelse på vor omgang med alle vore medmennesker Sandhedens surdej vil ikke frembringe kappestrid, ærgerrighed og ønsket om at være den første. Sand, guddommelig kærlighed er ikke selvisk eller foranderlig. Den er ikke afhængig af menneskers ros. Den, der har taget imod Guds nåde i hjertet, vil være fyldt med kærlighed til Gud og de mennesker for hvem Kristus døde. Selvet kæmper ikke for at blive påskønnet. Han elsker ikke andre, fordi de elsker ham og søger at behage ham, fordi de sætter pris på det, han gør men fordi de er Kristi ejendom, som han har købt så dyrt. Hvis hans hensigter ord eller handlinger bliver misforstået eller stillet i et forkert lys, bliver han ikke fortrædelig, men fortsætter rolig sin gang. Han er venlig og betænksom, ringe i sine egne tanker alligevel forhåbningsfuld, idet han altid stoler på Guds nåde og barmhjertighed. {KL 87.1}

Apostlen formaner os: „Men ligesom han, der kaldte jer er hellig, sådan skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: I skal være hellige; thi jeg er hellig.“ Guds nåde skal styre sindet og stemmen. Dens virken vil kunne ses i høflighed og hensynsfuldhed mellem brødre, i venlige og opmuntrende ord. Hjemmet vil blive som et paradis, og livet

udsender en sød duft, der stiger op til Gud som helligrøgelse. Kærligheden vil komme til syne i venlighed, mildhed, overbærenhed og langmodighed. {KL 87.2}

Ansigtet bliver forandret. Kristi iboen i hjertet vil få ansigtet til at stråle på dem, der elsker ham og holder hans befalinger Sandheden står skrevet der Himmelens fred hviler over det. Det giver udtryk for at mildhed er blevet en vane, og at mere end menneskelig kærlighed bor i mennesket. {KL 88.1}

Sandhedens surdej bevirker en forandring af hele mennesket, idet den gør at de udannede bliver dannede, de rå og hårde blide og de egenkærlige gavmilde. Ved dens virken bliver de urene renset, tvættet i Lammets blod. Gennem dens livgivende kraft bliver alt, hvad der hører til ånd, sjæl og legeme, bragt i harmoni med det guddommelige. Mennesket med sin syndige natur får del i den guddommelige natur Kristus bliver æret, når karakteren bliver ædel og fuldkommen. Når disse forandringer sker med mennesket, bryder englene ud i lovsang, og Gud og Kristus glæder sig over dem, der er blevet dannet efter det guddommelige billede. {KL 88.2}

Kapitel 8 - Den skjulte skat

„Med Himmeriget er det ligesom med en skat, der var skjult i en mark, og en mand finder den og holder det hemmeligt, og af glæde over den går han hen og sælger alt, hvad han har og køber den mark.“ {KL 89.1}

I gamle dage var det skik og brug, at man gemte sine skatte i jorden. Der var mange tyve og røvere, og hver gang der kom en ny regent, var det ofte, at de, der var meget rige, var udsat for at blive pålignet en stor skat. Desuden var der altid fare for at landet ville blive hærget af fjendtlige plyndringstogter. Som følge af dette prøvede de rige at bevare deres skatte ved at gemme dem, og man regnede jorden for et sikkert skjulested. Men ofte blev skjulestedet glemt; ejeren døde måske, eller også blev han skilt fra sine skatte på grund af fængsling eller landsforvisning, og den rigdom, som han havde gjort sig megen umage for at bevare, blev overladt til den heldige finder På Kristi tid var det ikke ualmindeligt at finde gamle mønter og smykker af guld eller sølv på marker der ikke længere blev dyrket. {KL 89.2}

En mand lejer et stykke jord for at dyrke det, og idet okserne pløjer marken, kommer en skjult skat op til overfladen. Da manden ser denne skat, er han klar over at han kan komme i besiddelse af en formue. Han lægger guldet tilbage, hvor det var gemt, og går hjem og sælger alt, hvad han ejer for at kunne købe marken med den skjulte skat. Hans familie og venner tror at han har mistet forstanden. Idet de betragter marken, kan de ikke se, at der kan være noget af værdi i den forsømte jord. Men manden ved, hvad han gør og så snart han har skødet på marken, gennemsøger han hver plet af den for at finde skatten, som han har sikret sig. {KL 90.1}

Denne lignelse illustrerer de himmelske skattes værdi, og hvorledes vi bør bestræbe os på at tilegne os dem. Manden, der fandt skatten på marken, var villig til at give afkald på alt det, han ejede, for at købe den skjulte rigdom. Således vil heller ikke den, der finder den himmelske skat, synes, at noget arbejde er for besværligt eller noget offer for stort til, at han kan få del i sandhedens skatte. {KL 90.2}

I lignelsen bliver den hellige skrift fremstillet ved marken, hvor skatten var gemt, og evangeliet er skatten. Jorden er ikke så fyldt med guldårer eller kostbarheder som Guds ord. {KL 90.3}

Der står, at evangeliets skatte er skjulte. De, der er kloge i deres egne øjne og optaget af denne verdens lærdomme og filosofi, kan ikke fatte forløsningsplanens skønhed og kraft. Det er en hemmelighed for dem. Mange har øjne, men ser ikke; de har ører, men hører ikke; de har forstand, men de indser ikke, at der findes en skjult skat. {KL 91.1}

Det kunne ske, at en mand gik hen over stedet, hvor der var skjult en skat. Måske var han i stor nød, da han satte sig for at hvile ved foden af et træ uden at vide, at der var skjult en stor skat under dets rødder Det var tilfældet med jøderne. Sandheden var blevet betroet hebræerne som en skat af guld. Den jødiske husholdning, der bar Himmelens stempel, var

blevet indstiftet af Kristus selv. Forløsningens dyrebare sandheder var tilsløret af symboler og forbilleder Men da Kristus kom, kunne jøderne alligevel ikke genkende ham, som alle disse symboler viste hen til. De havde Guds ord; men overleveringerne, som var gået i arv fra det ene slægtled til det andet, og menneskers fortolkninger af skriften skjulte sandheden, som den er i Jesus, for dem. Den åndelige betydning, som fandtes i de hellige skrifter var gået tabt. Al kundskabs skatkammer stod åbent for dem, men de vidste det ikke. {KL 91.2}

Gud skjuler ikke sin sandhed for menneskene. Det er deres egne handlinger der fordunkler den for dem. Kristus gav jødefolket rigelige beviser på, at han var Messias, men hans undervisning krævede en af gjort forandring i deres liv. De så, at de måtte give afkald på deres yndede læresætninger og overleveringer på deres egenkærlige og ugudelige vaner Det krævede et stort offer at tage imod den evige, uforanderlige sandhed. Derfor ville de ikke bøje sig for det mest afgørende bevis, som Gud kunne give for at styrke deres tro på, at Jesus var Messias. De bekendte sig til at tro på Gamle Testamentes skrifter men de nægtede at tro på de vidnesbyrd om Kristi liv og karakter som stod beskrevet deri. De var bange for at blive overbevist, så de måtte omvende sig og være nødt til at opgive deres forudfattede meninger Evangeliets skat, vejen, sandheden og livet, var blandt dem, men de forkastede den største gave, som Himmelen kunne skænke dem. {KL 91.3}

„Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer der troede på ham," læser vi, „men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen." De var overbevist, de troede, at Jesus var Guds Søn, men det kunne ikke forenes med deres ærgerrighed at bekende det. De ejede ikke den tro, der kunne have sikret dem den himmelske skat. De søgte kun verdens skatte. {KL 92.1}

I vor tid søger menneskene også ivrigt efter verdens skatte. Deres sind er optaget af egenkærlige, ærgerrige tanker For at vinde verdslig rigdom, ære og magt sætter de menneskers læresætninger overleveringer og påbud højere end Guds bud. Guds ords skatte er skjult for dem. {KL 92.2}

„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." {KL 93.1}

„Selv om der også ligger et dække over vort evangelium, så er det for dem, der fortabes, det er tildækket, for de vantro, hvis tanker denne verdens gud har slået med blindhed, så de ikke skuer ind i det lys, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, han, som er Guds billede." {KL 93.2}

Frelseren så, at menneskene var optaget af at vinde jordisk rigdom og tabte de evige værdier af syne. Han påtog sig at rette på det onde. Han prøvede at løse dem fra den fortryllelse, der var ved at lamme deres åndelige liv. Idet han hævede stemmen, sagde han: „Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?" Han fortæller den faldne menneskehed om den mere ophøjede og ædle verden, som de har mistet af syne, for at de

skal få øjnene op for de evige værdier Han leder dem til den Eviges fodskammel, der stråler af Guds herlighed, og viser dem de skatte, som findes der {KL 93.3}

Værdien af disse skatte kan ikke måles med guld eller sølv. De rigeste miner på jorden kan ikke sammenlignes med den, {KL 94.1}

„Dybet siger: I mig er den ikke! havet:

Ej heller hos mig!

Man får den ej for det fineste guld,

for sølv kan den ikke købes,

den opvejes ikke med ofirguld,

med kostelig sjoham eller safir;

guld eller glar kan ej måle sig med den,

den fås ej i bytte for gyldne kar krystaller

og koraller ikke at nævne.

At eje visdom er mere end perler“ {KL 94.2}

Sådan er den skat, der findes i den hellige skrift. Bibelen er Guds store lærebog, hans store lærer Grundlaget for al sand videnskab findes i Bibelen. Enhver kundskabsgren kan findes ved granskning af Guds ord. Og fremfor alt andet rummer den, den største af alle videnskaber videnskaben om frelsen i Jesus. Bibelen er den mine, hvor Kristi uransagelige rigdomme ligger gemt. {KL 94.3}

Den sande højere uddannelse får man ved at studere og adlyde Guds ord, men når man lægger Guds ord til side og i stedet læser bøger der ikke leder tankerne hen på Gud og Himmeriget, svarer den uddannelse, man erhverver sig, ikke til sit navn. {KL 94.4}

Der findes forunderlige sandheder i naturen. Jorden, havet og himmelen rummer mange sandheder De kan lære os meget. Naturen taler med sin stemme og underviser os om himmelsk visdom og evige sandheder Men det faldne menneske vil ikke forstå det. Synden har formørket hans blik, og han kan ikke af sig selv fortolke naturen uden at stille den over Gud. Sand lærdom kan ikke gøre indtryk på de mennesker der forkaster Guds ord. Det, der kan læres om naturen, er blevet så forvansket af dem, at tankerne bliver draget bort fra Gud. Der er mange, der mener at menneskers visdom er bedre end den guddommelige lærers visdom, og man regner Guds lærebog for at være gammeldags, tør og kedelig. Men de, der er blevet levendegjort ved Helligånden, har en anden mening. De kan se en uvurderlig skat i den og ville gerne sælge alt for at købe den mark, hvor den findes. I stedet for at vælge bøger der taler om såkaldte store forfatteres formodninger vælger de den bog, der er inspireret af ham, der er den største forfatter og lærer som verden nogen sinde har kendt, og som gav sit liv for os, for at vi kunne få evigt liv ved troen på ham. {KL 94.5}

Satan virker på menneskenes sind og får dem til at tænke, at de kan skaffe sig underfulde kundskaber uden Gud. Ved at benytte vildledende argumenter fik han Adam og Eva til at tvivle på Guds ord og erstatte det med en teori, der førte til ulydighed. Og hans spidsfindighed opnår det samme i dag, som den gjorde i Edens Have. Lærere, der indfører vantro forfatteres meninger i deres undervisning, bibringer de unge tanker og ideer, som vil lede dem til at tvivle på Gud og overtræde hans lov. De forstår ikke, hvad følgerne vil blive af en sådan undervisning. {KL 95.1}

En elev kan fuldende sit studium i vor tids skoler og universiteter Han kan benytte alle sine evner og kræfter til at skaffe sig kundskaber men hvis han ikke kender Gud, hvis han ikke adlyder de love, der styrer hele hans tilværelse, vil han ødelægge sig selv. Ved at have forkerte vaner mister han evnen til at øve selvkritik og til at beherske sig. Han kan ikke tage de rette bestemmelser med hensyn til ting, der vedrører ham selv Han er ubesindig og ufornuftig, når det gælder at drage omsorg for sjæl og legeme, og dårlige vaner gør ham til et vrag. Han kan ikke være lykkelig, for han har undladt at opelske rene og sunde principper og er blevet slave af vaner der ødelægger freden. Hans årelange og trættende studium er spildt, for han har ødelagt sig selv. Han har misbrugt sine fysiske kræfter og sine forstandsevner og hans legemes tempel er gået til grunde. Han har forspildt både dette og det tilkommende liv. Han troede, at han ville finde en skat ved at tilegne sig jordiske kundskaber men da han lagde Bibelen til side, gav han afkald på en skat, der var mere værd end alt andet. {KL 96.1}

Guds ord bør gøres til genstand for vort studium. Vi skal oplære vore børn til at kende de sandheder der findes i det. Det er en uudtømmelig kilde, men mennesker finder den ikke, fordi de ikke søger efter den, til de kommer i besiddelse af den. Mange mennesker er tilfredse med formodninger med hensyn til sandheden. De er tilfredse med overfladisk granskning og tager det for givet, at de har alt, hvad der behøves. De tager andres meninger for sandhed og er for magelige til selv at studere flittigt og ihærdigt, som lignelsen viser at man skal gøre, når man graver efter skjulte skatte. Men menneskers ideer og meninger er ikke alene upålidelige, de er farlige, for de stiller mennesket i Guds sted. De stiller menneskers udsagn der, hvor et „Så siger Herren“ burde være det afgørende. Kristus er sandheden. Hans ord er sandhed, og de har en dybere betydning, end man straks lægger mærke til. Alle Kristi udtalelser der tilsyneladende er så fordringsløse, er af stor betydning. De, hvis sind er blevet fornyet af Helligånden, vil kunne værdsætte disse udtalelser de vil kunne finde de dyrebare sandheder selv om de er skjulte skatte. {KL 97.1}

Menneskers teorier og spekulationer vil aldrig føre til en forståelse af Guds ord. De, der mener at de forstår sig på filosofi, tror, at deres forklaringer er nødvendige for at åbne for kundskabens skatte og forhindre, at falske lærdomme sniger sig ind i menigheden. Men det er netop disse forklaringer og udlæggelser der har forårsaget, at falske teorier og kætteri er fremkommet. Mennesker har gjort sig fortvivlede anstrengelser for at forklare det, de mente var vanskelige skriftsteder men alt for ofte har deres anstrengelser kun formået at formørke det, som de prøvede at belyse. {KL 97.2}

Præsterne og farisæerne mente, at de udførte en stor gerning som lærere ved at fremkomme med deres egen fortolkning af Guds ord, men Kristus sagde om dem: „I farer vild, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft.“ Han anklagede dem og skyldte dem for at „de fører lærdomme, som kun er menneskebud“. Skønt de underviste om Guds lov skønt de burde forstå hans ord, var de dog ikke ordets gørere. Satan havde blindet deres øjne, for at de ikke skulle se dets sande betydning. {KL 98.1}

Det samme er tilfældet med mange i vore dage. Mange menigheder er skyldige i denne synd. Der er fare, stor fare for at vor tids såkaldte vise vil gøre det samme som de jødiske lærere. De udlægger Guds ord forkert, og mange bliver rådvilde og omgives af mørke, fordi de misforstår de guddommelige sandheder. {KL 98.2}

Vi behøver ikke at læse den hellige skrift i overleveringers og menneskers spekulationers svage lys. Vi kunne lige så godt prøve at lyse for solen med en fakkel som at forklare skriften ved hjælp af overleveringer og indbildninger Guds hellige ord behøver ikke jordisk fakkelskær for at dets herlighed skal kunne ses. Det er selv et lys, det er en åbenbarelse af Guds herlighed, og ved siden af det mister alt andet lys sin glans. {KL 98.3}

Men det må læses og granskes med eftertanke. Den, der går let hen over læsningen, vil aldrig blive belønnet med en tydelig og klar forståelse af sandheden. Vi kan ikke høste jordiske velsignelser uden at lægge alvorlige, tålmodige og udholdende anstrengelser for dagen. Hvis mennesker vil have fremgang i forretningslivet, må de lægge deres vilje ind i arbejdet og have tro på, at det vil lykkes. Og vi kan heller ikke forvente at høste åndelige velsignelser og kundskab uden alvorligt arbejde. De, der ønsker at finde sandhedens skatte, må grave efter dem, ligesom minearbejderen graver efter de skatte, der ligger gemt i jorden. Men ingen, der er ligegyldig og skødesløs, vil opnå noget. Det er vigtigt for både ung og gammel ikke blot at læse Guds ord, men at studere det med uforbeholden alvor og i bøn til Gud at søge efter sandheden som efter skjulte skatte. De, der gør dette, vil blive belønnet, for Kristus vil styrke forstandsevnerne. {KL 99.1}

Vor frelse er afhængig af den kundskab, som findes i Bibelen. Det er Guds vilje, at vi skal være i besiddelse af denne kundskab. Gransk, o gransk den dyrebare bibel med opladte hjerter! Undersøg Guds ord, ligesom minearbejderen undersøger jorden for at finde guldårer Opgiv ikke din søgen, før du har fået vished om dit forhold til Gud og hans vilje med dig. Kristus sagde: „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen. Hvis I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det.“ {KL 99.2}

Fromme og begavede mænd får undertiden et glimt af ting, der hører Guds rige til, men de forstår ikke altid, hvad de betyder fordi de synlige ting skjuler det usetes herlighed. Den, som ønsker at hans søgen efter den skjulte skat skal lykkes, må tragte efter noget højere end det, der hører denne verden til. Han må hellige alle sine kræfter og evner til denne søgen. {KL 100.1}

Ulydighed har lukket døren for uendelig megen kundskab, som kunne være hentet fra den hellige skrift. Den rette forståelse betyder lydighed mod Guds bud. Man må ikke prøve

at tilpasse den hellige skrift efter menneskers fordomme og nidkærhed. Den vil kun blive forstået af dem, der ydmygt søger at kende sandheden, for at de kan være lydige imod den. {KL 100.2}

Spørger du: „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ Du må lægge dine forudfattede meninger og nedarvede og tillærte ideer bort og give dig til at granske skriften. Hvis du studerer bibelen for at bevise dine egne meninger vil du aldrig finde sandheden. Du må læse den for at lære, hvad Herren siger Hvis du bliver overbevist, mens du læser hvis du ser at dine yndede teorier ikke er i harmoni med sandheden, skal du ikke udlægge sandheden forkert for at få den til at passe til dine meninger men tage imod det lys, som gives dig. Oplad dit sind og hjerte, at du „må skue de underfulde ting“ i Guds ord. {KL 100.3}

Troen på Kristus som verdens forløser må anerkendes af den oplyste forstand, der ledes af et hjerte, som forstår og værdsætter den himmelske skat. Denne tro er uadskillelig fra omvendelse og en forandring af karakteren. At tro betyder at finde og tage imod evangeliets skat med alle de forpligtelser som det indebærer {KL 101.1}

„Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.“ Han kan gisne og formode, men uden troens øje kan han ikke se skatten. Kristus gav sit liv for at sikre os denne uvurderlige skat, men uden at vi genfødes ved troen på hans blod, er der ingen syndsforladelse, ingen skat til de fortabte. Vi behøver Helligåndens vejledning for at kunne forstå Guds ords sandheder Alle de skønne ting i naturen kan ikke ses, før solen spreder mørket og lader sit lys skinne på dem. På samme måde kan man ikke sætte pris på Guds ords kostbare skatte, før de bliver åbenbaret af lyset fra retfærds klare sol. {KL 101.2}

Helligånden, som Gud i sin uendelige kærlighed har sendt fra Himmelen, tager det, der hører Gud til, og åbenbarer det for enhver der ubetinget tror på Kristus. Ved hans kraft bliver de livsvigtige sandheder hvoraf vor frelse afhænger fæstet i vort sind, og vejen til livet bliver så tydelig anvist, at ingen behøver at tage fejl. Når vi studerer den hellige skrift, bør vi bede om, at lyset fra Guds Helligånd må skinne på ordet, så at vi kan forstå og værdsætte de skatte, der findes i det. {KL 101.3}

Ingen bør mene, at de ikke kan finde flere kundskaber Man kan måle menneskets intelligens, man kan mestre jordiske forfatteres værker; men man kan ikke udgrunde Gud, selv om man lader sine tanker tage flugt til det høje eller dybe, til østen eller vesten. Alt, hvad vi kan fatte og forstå, har sin begrænsning. Vi har kun set det svage skær af Guds herlighed og uudgrundelige visdom og kundskab, vi har så at sige arbejdet i overfladen af minen, medens de rige guldårer ligger under overfladen til belønning for den, der vil grave i dybden. Man må lade skakten gå dybere og dybere ned i minen, og man vil blive belønnet med herlige skatte. Ved at udøve den rette tro vil mennesket komme i besiddelse af guddommelig kundskab. {KL 102.1}

Ingen kan granske den hellige skrift i Kristi Ånd uden at blive belønnet. Når mennesket er villigt til at lade sig belære ligesom et lille barn, når det helt overgiver sig til Gud, vil det finde sandheden i ordet. Hvis menneskene blot ville være lydige, ville de forstå den plan,

som Gud styrer og leder alt efter Den himmelske verden ville åbne sin nådes og herligheds skatkamre, så vi kunne udforske dem. Menneskene ville blive helt anderledes, end de er nu, for de ville få et helt andet sind, hvis de udforskede sandhedens rige gruber Forløsningens hemmelighed, Kristi legemliggørelse og hans forsonings død ville da ikke være dunkle og uklare sandheder for dem, som de er nu. De ville ikke blot forstå dem bedre, men sætte stor pris på dem. {KL 102.2}

I sin bøn til Faderen gav Kristus verden en undervisning, som burde indprentes i sind og hjerte. Han sagde: „Dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus kristus.“ Dette er sand uddannelse. Den giver os styrke. Den kundskab, som vi gennem vor egen erfaring får om Gud og Jesus Kristus, som han sendte til verden, forvandler os til Guds billede. Den giver mennesket herredømme over sig selv og bringer alle lavere tilbøjeligheder og lyster under et forædlet sinds kontrol. Den gør den, der ejer den, til en søn af Gud og arving til Himmelen. Den sætter ham i forbindelse med den Uendeliges tanker og åbner universets rige skatte for ham. {KL 103.1}

Det er en sådan kundskab, man tilegner sig ved studiet af Guds ord, og denne skat kan findes af enhver der vil give alt for at få den. {KL 103.2}

„Ja, kalder du på forstanden og løfter din røst efter indsigt, søger du den som sølv og leder den op som skatte, da nemmer du Herrens frygt og vinder dig kundskab om Gud.“ {KL 103.3}

Kapitel 9 - Perlen

Vor frelser sammenlignede de velsignelser vi modtager gennem hans forløserkærlighed, med en kostbar perle. Han belyste sin undervisning med. I lignelsen om købmanden, der søgte efter skønne perler og „da han havde fundet én meget kostbar perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den“. Kristus er selv den kostbare perle. I ham findes al Faderens herlighed, „thi i ham bor hele guddomsfylden legemlig“ „Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede.“ Guds egenskabers herlighed genspejles i hans karakter Hans lys stråler ud fra hvert eneste blad i den hellige skrift. Kristi retfærdighed har ingen fejl, ingen plet, den er som en ren, hvid perle. Ingen menneskehånd kan forskønne Guds ædle og kostbare gave, Den er uden plet og lyde. I Kristus er „alle visdommens og kundskabens skatte ..... skjult til stede“. Han „er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning“. Alt det, der kan stille menneskets behov og længsler i denne og i den tilkommende verden, findes i Kristus. Vor forløser er en perle så kostbar, at alt andet er for intet at regne mod den. {KL 105.1}

Kristus „kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham“. Guds lys skinnede i denne verdens mørke, men „mørket begreb det ikke“ Men det var ikke alle, der ringeagtede Himmelens gave. Købmanden i lignelsen er et billede på en klasse mennesker der oprigtigt ønskede at finde sandheden. I de forskellige nationer var der alvorlige og tænkende mænd, som havde søgt i litteraturen, videnskaben og den hedenske verdens religioner for at finde det, som kunne stille deres inderste længsel. Blandt jøderne var der nogle, der søgte det, de ikke havde. De var ikke tilfredse med en formel religion og længtes efter noget, der kunne styrke dem og være til åndelig opbyggelse. Kristi udvalgte disciple hørte til denne sidste gruppe, Kornelius og den ætiopiske hofmand til den første. De havde længtes efter og bedt om lys fra Himmelen, og da Kristus blev åbenbaret for dem, tog de med glæde imod ham. {KL 106.1}

I lignelsen bliver perlen ikke fremstillet som en gave. Købmanden købte den for en pris, der krævede alt, hvad han havde. Mange undres over hvad betydningen kan være af dette, da Kristus fremstilles som en gave i den hellige skrift. Han er en gave, men kun til dem, der giver sig selv ånd, sjæl og legeme, til ham uden forbehold. Vi må give os selv til Kristus for at leve livet i villig lydighed mod alle hans befalinger Alt, hvad vi er alle de evner og kræfter vi ejer er Herrens og må bruges i hans tjeneste. Når vi således giver os selv til ham, vil Kristus med alle Himmelens skatte give sig selv til os. Vi modtager da den kostbare perle. {KL 106.2}

Frelsen er en gave, og alligevel kan den købes og sælges. På det marked, hvor guddommelig nåde har ledelsen, fremstilles perlen som noget, man kan købe uden penge og uden betaling. På dette marked kan alle få Himmelens varer Sandhedensskatkammerer åbent for alle. „Se, jeg har stillet dig foran en åben dør“ siger Herren, „som ingen kan lukke.“ Intet sværd vogter indgangen til denne dør Stemmer ved døren og indefra siger: „Kom.“

Frelserens stemme lyder alvorligt og kærligt og siger til os: „Jeg råder dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig.“ {KL 107.1}

Kristi evangelium er en velsignelse, som alle kan eje. Den fattigste er lige så godt i stand til at købe frelse som den rigeste, for ingen jordisk rigdom, hvor stor den end er kan skaffe den. Den kan kun fås ved villig lydighed, ved at give os selv til Kristus som hans købte ejendom. Selv den højeste uddannelse formår ikke af sig selv at bringe et menneske nærmere Gud. Farisæerne var begunstiget med enhver form for timelige og åndelige fordele, og pralende og stolte sagde de: „Vi er rige, vi har vundet rigdom og trænger ikke til noget,“ og dog var de elendige og ynkværdige og fattige og blinde og nøgne. Kristus tilbød dem den kostbare perle, men de vægrede sig ved at tage imod den, og han sagde til dem: „Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I.“ {KL 107.2}

Vi kan ikke fortjene frelse, men vi skal søge efter den med lige så stor interesse og udholdenhed, som om vi ville give afkald på alt i verden for at komme i besiddelse af den. {KL 108.1}

Vi skal søge efter den kostbare perle, men ikke på denne verdens markedspladser eller på verdslig måde. Den betaling, som ønskes af os, består ikke af guld eller sølv, for det tilhører Gud. Du må forlade den tanke, at timelige eller åndelige fordele vil kunne skaffe dig frelse. Gud ønsker villig lydighed af dig. Han beder dig slippe dine synder. Kristus siger: „Den, som sejrer ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.“ {KL 108.2}

Der er nogle, som altid synes at være optaget af at søge efter den himmelske perle. Men de opgiver ikke helt deres dårlige vaner De lader ikke selvet dø, for at Kristus kan leve i dem. Derfor kan de ikke finde den kostbare perle. De har ikke overvundet vanhellig ærgerrighed og deres kærlighed til verdens tillokkelser De tager ikke korset op og følger Kristus på selvopofrelsens og selvfornægtelsens vej. De er næsten kristne, men ikke helt kristne, de synes nær Himmeriget, men de kan ikke komme derind. At være næsten, men ikke helt frelst, betyder at være ikke næsten, men helt fortabt. {KL 108.3}

Lignelsen om købmanden, der søgte efter kostbare perler har en dobbelt betydning: den passer ikke alene på mennesker der søger Himmeriget, men også på Kristus, der søger efter sin tabte arv. Kristus, der er den guddommelige købmand, som søger efter smukke perler så i den tabte menneskehed en kostbar perle. Han så, at det var muligt at forløse mennesket, der var besmittet og ødelagt af synd. De hjerter der har været en slagmark i kampen med Satan, og som er blevet frelst af kærlighedens magt, er mere dyrebare for Forløseren end dem, der aldrig er faldet i synd. Guds så på menneskene, ikke som onde og uværdige, for han så på dem gennem Kristus, han så, hvorledes de ville blive på grund af Forløserens kærlighed. Han samlede alle universets rigdomme og gav dem for at kunne købe perlen. Og når Jesus har fundet den, sætter han den igen i sin egen krone. „Thi de er kronesten, der funkler over hans land.“ „Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre.“ {KL 109.1}

Men Kristus som den kostbare perle, og den forret, det er for os at eje denne himmelske skat, er det emne, som vi mest af alt behøver at fordybe os i. Det er Helligånden, der åbenbarer for menneskene, hvor dyrebar denne kostbare perle er Det er når Helligånden virker i al sin kraft, at den himmelske gave især søges og findes. På Kristi tid var der mange, der hørte evangeliet, men deres sind var formørket af falske lærdomme, og de kunne ikke i den beskedne lærer fra Galilæa se den frelser der var udsendt af Gud. Men efter Kristi himmelfart, da han begyndte sin gerning som midler blev dette til kendegivet ved udgydelsen af Helligånden. Ånden blev udgydt på pinsedagen. Kristi vidner forkyndte den opstandne frelsers magt. Lyset fra Himmelen trængte ind i de menneskers formørkedes ind, der var blevet bedraget af Kristi fjender De så ham nu ophøjet til at være en „fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse“. De så ham omsluttet af Himmelens herlighed med uendelige rigdomme i sine hænder til at give til alle dem, der ville omvende sig fra deres oprør mod ham. Da apostlene beskrev Faderens enbårne Søns herlighed, blev tre tusinde sjæle overbevist. De kom til at se sig selv, som de virkelig var syndige og besmittede, og Kristus som deres ven og forløser Kristus blev ophøjet, Kristus blev forherliget ved Helligåndens kraft, der hvilede over skaren. Ved tro så disse troende ham som den, der havde udholdt forsmædelse, lidelse og død, for at de ikke skulle fortabes, men have evigt liv. Da Kristus blev åbenbaret for dem ved Ånden, blev de klar over hans magt og majestæt, og de udrakte deres hænder mod ham i tro og sagde: „Jeg tror“ {KL 109.2}

Det glade budskab om den opstandne frelser blev da båret til den beboede verdens yderste grænse. Menigheden så, hvorledes omvendte mennesker kom til den alle vegne fra. Troende blev omvendt på ny Syndere forenede sig med de kristne for at søge den kostbare perle. Profetien, der siger at den skrøbeligste skal blive „som David“ og Davids hus „som Herrens engel“ blev opfyldt. Enhver kristen så i sin broder det guddommelige billede på godhed og kærlighed. Man interesserede sig kun for én ting. Ét emne fordunklede alle andre. Man var enige indbyrdes. De troendes eneste ønske var at åbenbare Kristi karakter og at arbejde for at udvide hans rige. „Hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde ét hjerte og en sjæl ..... Og med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse, og alle havde de stor yndest hos folket.“ „Og Herren føjede daglig nogle til, som lod sig frelse.“ Kristi Ånd besjælede hele menigheden, for de havde fundet den kostbare perle. {KL 110.1}

Sådanne tildragelser vil finde sted igen og med større kraft. Udgydelsen af Helligånden på pinsedagen var tidligregnen, men sildigregnen vil falde i rigere mål. Ånden venter på, at vi skal bede om den og tage imod den. Kristus vil igen blive åbenbaret i hele sin fylde ved Helligåndens kraft. Menneskene vil komme til at forstå den kostbare perles værdi, og de vil sige med apostlen Paulus: „Men det, der engang var mig fordele, det har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab. Ja, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre.“ {KL 111.1}

Kapitel 10 - Voddet

Fremdeles er det med Himmeriget ligesom med et vod, der blev kastet i havet og indfangede fisk af alle slags. Da det blev fuldt, trak man det op på strandbredden og satte sig og samlede de gode sammen i kar men kastede de ubrugelige ud. Således skal det ske ved verdens ende. Englene skal gå ud og skille de onde fra de retfærdige og kaste dem i ildovnen; dér skal der være gråd og tænderskæren.“ {KL 113.1}

Voddet, der blev kastet i havet, fremstiller evangeliets forkyndelse. Derved bringes både gode og onde ind i menigheden. Når evangeliet har fuldendt sin gerning, vil adskillelsen finde sted på dommens dag. Kristus så, hvorledes tilstedeværelsen af falske brødre i menigheden ville være årsag til, at der blev talt nedsættende om sandhedens vej. Verden ville spotte evangeliet, fordi disse brødres liv ikke svarede til deres bekendelse. Selv kristne ville komme til at snuble, fordi de lagde mærke til, at mange, der bar kristennavnet, ikke blev

ledet af Guds Ånd. Fordi disse syndere fandtes i menigheden, ville andre stå i fare for at mene, at Gud ville undskylde deres synd. Derfor løfter Kristus det slør der skjuler fremtiden, og beder alle se, at det er menneskets karakter og ikke dets stilling i livet, der bestemmer dets skæbne. {KL 113.2}

Både lignelsen om rajgræsset og lignelsen om voddet lærer tydeligt, at der ikke vil komme en tid, da alle ugudelige vil vende sig til Gud. Hveden og rajgræsset vokser sammen indtil høsten. Både gode og dårlige fisk trækkes sammen op på strandbredden for den endelige adskillelse. {KL 114.1}

Disse lignelser lærer os også, at der ikke vil blive nogen prøvetid efter dommen. Når evangeliets gerning er fuldendt, følger adskillelsen af de gode og onde lige efter og da er begge klassers skæbne afgjort for evigt. {KL 114.2}

Gud ønsker ikke, at nogen skal fortabes. „Så sandt jeg lever lyder det fra den Herre Herren: Jeg har ikke lyst til den gudløses død, men til at han omvender sig fra sin vej, at han må leve! Vend om, vend om fra jeres onde veje! Hvorfor vil I dø?“ {KL 114.3}

Så længe prøvetiden varer taler hans Ånd inderligt til menneskene og beder dem tage imod livets gave. Det er kun dem, der ikke vil lytte til hans kalden, som vil blive overladt til fortabelsen. Gud har sagt, at synden må tilintetgøres som et onde, der virker ødelæggende på universet. De, der holder fast ved synden, vil omkomme, når den udryddes. {KL 114.4}

Kapitel 11 - „Nyt og gammelt«

Samtidig med at Kristus underviste skarerne, uddannede han også sine disciple til deres fremtidige gerning. I al hans undervisning var der noget,.de skulle lære. Efter at have fortalt lignelsen om voddet spurgte han dem: „Har I forstået alt dette?“ De svarede: „Ja, Herre.“ I en anden lignelse forelagde han dem deres ansvar med hensyn til de sandheder som de havde fået del i. Han sagde: „Så er da enhver skriftklog, som er oplært for Himmeriget, ligesom en husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit forråd.“ {KL 115.1}

Den skat, som husbonden har erhvervet sig, gemmer han ikke på. Han tager den frem for at give den videre til andre, og skatten forøges ved at blive brugt. Husbonden har kostbare ting, både nye og gamle. Således lærer Kristus, at de sandheder som er blevet overdraget til disciplene, skal gives videre til verden, og når kundskaben om sandheden bliver givet til andre, vil den blive forøget. {KL 115.2}

Alle, der modtager evangeliet, vil længes efter at forkynde det. Kærligheden til Kristus, der er af guddommelig oprindelse, vil komme til udtryk. De, der har iført sig Kristus, vil berette om deres erfaringer idet de fortæller hvorledes Helligånden har ledet dem skridt for skridt, hvorledes de har hungret og tørstet efter kundskab om Gud og Jesus Kristus, som han udsendte, om resultatet af deres granskning af skrifterne, deres bønner deres sjælekamp og om Kristi ord til dem: „Dine synder er dig forladt.“ Det er unaturligt at beholde disse erfaringer for sig selv og de, der er fyldt med Kristi kærlighed, vil ikke gøre det. I samme omfang som Herren har gjort dem delagtige i den hellige sandhed, vil deres ønske være, at andre skal have del i den samme velsignelse. Og idet de fortæller om Guds rige skatte, vil mere og mere af Kristi nåde blive dem til del. De vil have samme sindelag som et lille barn i al dets uskyldighed og uforbeholdne lydighed. De vil længes efter hellighed, og flere og flere af sandhedens og nådens skatte vil blive åbenbaret for dem, så de kan give dem til verden. {KL 115.3}

Sandhedens store forrådshus er Guds ord, det skrevne ord, naturens bog og erfaringens bog, der fortæller om, hvorledes Gud styrer menneskets liv. Her er de skatte, som Kristi tjenere skal tage frem. Når de søger sandheden, skal de stole på Gud og ikke på lærde mennesker på store mænd, hvis visdom er dårskab for Gud. Gennem de midler som Gud har stillet til rådighed, vil han give kundskab om sig selv til alle, der søger efter den. {KL 116.1}

Hvis den, der følger Kristus, blot vil tro hans ord og efterleve det, vil der ikke være nogen videnskab i den materielle verden, som han ikke vil være i stand til at fatte og forstå. Der vil ikke være noget, som kan hindre ham i at bringe sandheden til andre. Naturvidenskaben er et kundskabens skatkammer som enhver elev i Kristi skole kan øse af. Når vi betragter den skønne natur når vi studerer hvad den kan lære os med hensyn til jordens dyrkning, træernes vækst og alle jordens, havets og himmelens vidundere, vil vi få en ny forståelse af sandheden, og vi vil finde, at de hemmeligheder der er forbundet med

Guds handlemåde med menneskenes børn, hans store visdom og dømmekraft, som ses i menneskers liv, er et forrådshus med mange kostbarheder {KL 117.1}

Men det er i det skrevne ord, at kundskaben om Gud bliver åbenbaret klarest for det faldne menneske. Det er skatkammeret, der rummer Kristi uransagelige rigdom. {KL 117.2}

Guds ord omfatter både Gamle og Nye Testamentes skrifter Den ene del er ikke fuldkommen uden den anden. Kristus erklærede, at sandhederne i Gamle Testamente er lige så værdifulde som dem, der findes i Nye. Kristus var lige så meget menneskets forløser ved verdens begyndelse, som han er det i dag. Før han klædte sin guddommelighed i menneskeskikkelse og kom til denne verden, blev evangeliet forkyndt af Adam, Set, Enok, Metusalem og Noa. Abraham i Kanaan og Lot i Sodoma fremholdt det, og fra slægt til slægt forkyndte trofaste Guds tjenere budskabet om den kommende frelser Ceremonierne i den jødiske husholdning blev indstiftet af Kristus. Han var grundvolden, som deres offertjenester hvilede på, og forbilledet for hele deres gudstjeneste. Blodet, der blev udgydt ved ofringerne, pegede frem til Guds lam, der skulle ofres for menneskenes frelse. Alle disse ofringer fik deres opfyldelse i ham. {KL 117.3}

Kristus, som han blev åbenbaret for patriarkerne, symboliseret i offertjenesten, fremholdt i loven og beskrevet af profeterne, er Gamle Testamentes rigdom. Kristus er i sit liv sin død og opstandelse, og som Helligånden åbenbarer ham for os, Nye Testamentes rigdom. Vor frelser der udstråler Faderens herlighed, findes både i Gamle og Nye Testamente. {KL 118.1}

Apostlene skulle drage ud og være vidner om Kristi liv, død og midlergerning, som profeterne havde forudsagt. De skulle tale om Kristi fornedrelse, renhed og hellighed og hans uendelige kærlighed, og for at de skulle kunne forkynde evangeliet i hele dets fylde, måtte de fremholde Frelseren, ikke blot som han var åbenbaret i sit liv og sin undervisning, men som han var beskrevet af profeterne i Gamle Testamente og billedligt fremstillet i offertjenesten. {KL 118.2}

Kristus fremsatte i sin undervisning gamle sandheder som han selv var fremkommet med, sandheder som han havde talt til patriarker og profeter; men han kastede nu nyt lys over dem. Hvor blev dog deres betydning forskellig! Et væld af lys og åndelighed kom over dem, når han forklarede dem. Han lovede, at Helligånden ville oplyse disciplene, så at Guds ord kunne vedblive at udfoldes for dem. De ville blive i stand til at fremholde dets sandheder på en ny og smuk måde. {KL 119.1}

Lige siden det første løfte om forløsningen blev givet i Edens Have, har menneskenes sind og tanker været optaget af studiet af Kristi liv, karakter og midlergerning. Alligevel har enhver som Helligånden har virket gennem, belyst disse emner på en ny måde. Emnerne om forløsningen kan stadig uddybes. Skønt de er gamle, er de altid nye og åbenbarer en stadig større herlighed og mægtigere kraft for den, der søger efter sandhed. {KL 119.2}

I hver tidsalder bliver der fremholdt nye sandheder et budskab fra Gud til den dalevende slægt. De gamle sandheder er alle af stor betydning; nye sandheder er ikke uafhængige af de

gamle, men de klarlægger dem. Det er kun, når vi forstår de gamle sandheder at vi kan fatte de nye. Da Kristus ønskede at åbenbare sandheden om sin opstandelse for sine disciple, begyndte han „fra Moses og alle profeterne“ og udlagde „for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham“. Men det er lyset, der skinner når sandheden forklares på ny, som kaster glans over de gamle. Den, der forkaster eller tilsidesætter de nye, ejer i virkeligheden ikke de gamle. For ham vil de miste deres livgivende kraft og blive en formssag. {KL 119.3}

Der er dem, som foregiver at tro på og undervise i Gamle Testamentes sandheder medens de forkaster Nye. Men idet de nægter at tage imod Kristi undervisning, viser de, at de ikke tror det, som patriarkerne og profeterne har sagt. „Hvis I troede Moses,“ sagde Kristus, „ville I tro mig; thi om mig har han skrevet.“ Derfor er der ingen virkelig kraft selv i deres undervisning fra Gamle Testamente. {KL 120.1}

Mange, der hævder at de tror på evangeliet og underviser om det, begår en lignende fejl. De tilsidesætter Gamle Testamentes skrifter om hvilke Kristus sagde: „Det er dem, som vidner om mig.“ Idet de forkaster Gamle Testamente, forkaster de i virkeligheden Nye, for de hører begge til et uadskilleligt hele. Intet menneske kan fremholde Guds lov på rette måde uden evangeliet, eller evangeliet uden loven. Loven indeholder evangeliet, og evangeliet klarlægger loven. Loven er roden, evangeliet er de vellugtende blomster og frugter den bærer {KL 120.2}

Gamle Testamente kaster lys over Nye, og Nye over Gamle. De er begge en åbenbaring af Guds herlighed i Kristus. De fremholder begge sandheder som stadig vil få ny og dyb betydning for den, der søger med alvor {KL 120.3}

Sandheden, som den er i Kristus, er uudgrundelig. Den, der gransker skrifterne, ser så at sige ned i en kilde, der bliver dybere og bredere, jo mere han stirrer ned i den. Vi vil ikke i dette liv komme til at fatte det gådefulde, at Gud i sin kærlighed gav sin Søn, for at han kunne blive en forsoning for vore synder Vor forløsers gerning på denne jord er og vil altid være et emne, som vil sætte vor fantasi på prøve. Vi kan anstrenge os til det yderste i forsøget på at udgrunde denne hemmelighed, men vor gransken vil gøre os trætte og få tankerne til at stå stille. Selv den flittigste vil se et grænseløst, uoverskueligt hav for sig. {KL 121.1}

Sandheden, således som den er åbenbaret i Jesus, kan erfares, men den kan aldrig forklares. Dens højde bredde og dybde overgår vor forstand. Selv om vi bruger al vor forestillingsevne, vil vi kun svagt kunne skimte lidt af den kærlighed, som ikke kan forklares, som er så høj som himmelen, men som bøjede sig helt til jorden for at præge Guds billede i hver eneste menneskesjæl. {KL 121.2}

Og dog er det muligt for os at se alt det, som vi kan tåle, af Guds kærlighed og barmhjertighed. Det bliver åbenbaret for den ydmyge, angergivne synder Vi vil forstå Guds barmhjertighed i samme grad, som vi er taknemmelige for hans offer for vor skyld. Når vi gransker Guds ord med et ydmygt hjerte, vil forløsergerningens storhed udfolde sig for os.

Vi vil komme til at forstå den bedre, jo mere vi betragter den, og jo mere vi stræber efter at fatte den, des bedre vil vi komme til at forstå, hvor meget den omfatter {KL 121.3}

Vort liv må forbindes med Kristi liv, vi må stadig hente kraft fra ham, vi må spise det levende brød, som kom ned fra Himmelen, vi må drage vand af en kilde, der altid er frisk og altid giver rigeligt. Hvis vi stadig har Herren for øje og opløfter vort hjerte i taksigelse og lovprisning til ham, vil vort åndelige liv altid være levende og virksomt. Vore bønner vil forme sig som en samtale med Gud, ligesom vi ville tale med en ven. Han vil åbenbare sine hemmeligheder for os personligt, og vi vil ofte have en herlig og glad fornemmelse af Jesu nærhed. Vore hjerter vil ofte brænde i os, når han drager nær for at samtale med os, som han gjorde det med Enok. Når dette i sandhed bliver den kristnes erfaring, vil man i hans liv se en hjertets enfoldighed, en ydmyghed, beskedenhed og sagtmodighed, som viser alle, han kommer i berøring med, at han har været hos Jesus og lært af ham. {KL 122.1}

Kristi religion vil vise sig som et levendegørende, gennemtrængende princip, en levende, åndelig kraft hos alle, der er i besiddelse af den. Man vil se en ungdommelig kraft og livsglæde, som aldrig forgår. Det hjerte, der tager imod Guds ord, er ikke som en dam, hvor vandet fordamper ikke som en revnet cisterne, hvor vandet siver ud. Det er som en bjergbæk, der udspringer fra en kilde, som aldrig svigter hvis kølige, sprudlende vand risler fra sten til sten og læsker de trætte og tørstige og dem, der er tyngede af byrder {KL 122.2}

Denne erfaring vil give enhver der udlægger sandheden for andre, netop de egenskaber som han behøver for at repræsentere Kristus. Den ånd, som var over Kristi undervisning, vil også give hans forkyndelse og bønner liv og kraft. Han vil ikke frembære et snæversynet, dødt vidnesbyrd om Kristus. Prædikanten vil ikke gang på gang holde den samme prædiken. Hans sind vil være opladt, så at Helligånden altid kan vejlede ham. {KL 123.1}

Kristus sagde: „Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv. ..... Ligesom den levende Fader udsender mig, og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig. ..... Det er Ånden, som gør levende, ... de ord, som jeg har talt til jer er ånd og er liv.“ {KL 123.2}

Når vi æder Kristi kød og drikker hans blod, vil det evige livs principper findes i forkyndelsen. Man vil da ikke mere holde sig til gamle ideer der er blevet fremholdt den ene gang efter den anden i kedelige prædiken er uden liv De gamle sandheder vil blive forkyndt, men de vil blive belyst på en helt anden måde. Man vil få en ny forståelse af sandheden, som vil blive fremholdt klart og tydeligt og med kraft, så alle vil kunne forstå den. De, der har den forret at kunne sidde og lytte til en sådan forkyndelse, vil, hvis de er modtagelige for Helligåndens påvirkning, føle, at deres liv får ny kraft. Guds kærligheds ild vil blive tændt i deres indre. Deres fatteevne vil blive skærpet, så de kan forstå, hvor herlig og storslået sandheden er {KL 123.3}

Den trofaste husbond viser, hvorledes enhver lærer for børnene og de unge burde være. Hvis han gør Guds ord til sit forrådskammer, vil han stadig tage nye og smukke sandheder frem deraf. Hvis læreren vil bede til Gud i tro, vil Kristi Ånd fylde ham, og Gud vil virke

gennem ham ved Helligånden på andres sind. Ånden vil fylde hans sind og hjerte med håb og mod og billeder fra Bibelen, og alt dette vil han fortælle de unge, som han underviser. {KL 124.1}

Kildevældet med Himmelens fred og glæde, som vælder frem fra lærerens hjerte gennem det inspirerede ord, vil blive til en mægtig flod, der vil være til velsignelse for alle, der kommer i berøring med ham. Bibelen vil ikke blive en kedelig bog for eleverne. Under en kyndig lærers vejledning vil ordet blive mere og mere attråværdigt. Det vil blive som livets brød og vil aldrig blive gammelt. Det friskhed og ynde vil tiltrække og glæde børn og unge. Det er ligesom solen, der skinner på jorden og hele tiden udstråler lys og varme uden at blive udtømt. {KL 124.2}

Helligånden, som vejleder og danner os, findes i Guds ord. Et nyt og herligt lys udstråler fra hver eneste side i Bibelen. Sandheder bliver åbenbaret deri, og ord og sætninger bliver belyst og tilpasset forholdene og bliver som Guds stemme, der taler til hjertet. {KL 124.3}

Helligånden elsker at tale til de unge og at lade dem opdage de skatte og skønne ting, der findes i Guds ord. De løfter som blev givet af den store lærer Jesus, vil tage tankerne til fange og berige dem med en åndelig kraft, som kommer fra Gud. Det modtagelige sind vil mere og mere lære guddommelige sandheder at kende, som vil være et værn mod fristelser {KL 125.1}

Sandhedens ord vil få større og større betydning, og vi vil finde en dybde og fylde, som vi aldrig havde drømt om. Ordets skønhed og rigdom vil have en forvandlende indflydelse på tankerne og karakteren. Stråler fra Gud Faders kærlighed vil oplyse vore hjerter og inspirere os til det gode. {KL 125.2}

Jo mere vi studerer Bibelen, des mere vil vi synes om den. Eleven vil finde Guds uendelige kærlighed og visdom beskrevet, hvor han end læser i den. {KL 125.3}

Betydningen af den jødiske husholdning forstås endnu ikke helt. Store og dybe sandheder ligger gemt i dens ceremonier og symboler Evangeliet er den nøgle, der kan åbne for dens hemmeligheder Dens sandheder bliver opladt for vor forståelse, når vi får kundskab om frelsesplanen. Det er vort privilegium at forstå disse vidunderlige emner meget bedre, end vi gør Vi skal komme til at fatte Guds dybder Engle attrår at få indblik i de sandheder som er blevet åbenbaret for de mennesker der med angergivne hjerter søger i Guds ord og beder om bedre at kunne forstå bredden, længden, højden og dybden af den kundskab, som han alene kan give. {KL 125.4}

Eftersom vi nærmer os afslutningen på denne verdenshistorie, vil i sær de profetier der taler om de sidste dage, kræve vor opmærksomhed og vort studium. Den sidste bog i Nye Testamente indeholder mange sandheder som vi behøver at forstå. Satan har forblændet mange, så de har været glade for at have en undskyldning for ikke at studere Åbenbaringens Bog. Men Kristus har ved sin tjener Johannes i denne bog åbenbaret, hvad der vil ske i de sidste dage, og han siger: „Salig er den, som oplæser og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den.“ {KL 126.1}

„Og dette er det evige liv," sagde Kristus, „at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." Hvorfor er det, at vi ikke forstår værdien af denne kundskab? Hvorfor brænder disse vidunderlige sandheder ikke i vore hjerter hvorfor er de ikke altid på vore læber og hvorfor optager de os ikke helt og fuldt? {KL 126.2}

Idet Gud har givet os sit ord, har han ladet os komme i besiddelse af enhver sandhed, der har betydning for vor frelse. Tusinder har draget vand fra disse livets kilder og alligevel er de ikke blevet udtømt. Tusinder har haft Herren for øje og er blevet forvandlet til det samme billede ved at beskue ham. Deres hjerter brænder i dem, når de taler om hans karakter og fortæller om, hvad Kristus betyder for dem, og hvad de betyder for Kristus. Men disse sandhedssøgende har ikke udtømt disse dybe og hellige emner Tusinder kan endnu fordybe sig i granskningen af frelsens gåde. Når de studerer Kristi liv og hvad hans gerning på jorden har betydet, vil lysstråler vælde frem endnu klarere ved hvert forsøg på at finde sandhed. Hver ny søgen vil åbenbare noget, der er endnu mere interessant end det, som allerede er kendt. Emnet er uudtømmeligt. Kristi menneskevorden, hans forsoningsdød og midlergerning vil optage den flittigt søgendes tanker så længe jorden står og idet han ser fremad mod evigheden, vil han udbryde: „Uimodsigeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor" {KL 126.3}

I evigheden vil vi lære det, som vi kunne have forstået her på jorden, hvis vi havde taget imod den oplysning, det var muligt at få. Emnerne, der angår forløsningen, vil beskæftige de frelstes sind og tanker og de vil tale om dem til evige tider De vil forstå de sandheder som Kristus længtes efter at åbenbare for sine disciple, men som de ikke havde tro til at fatte. Gennem evigheden vil der stadig fremkomme nye indtryk, der viser Kristi fuldkommenhed og herlighed. I uendelige tider vil den tro husbond kunne tage nyt og gammelt frem af sit forråd. {KL 127.1}

Kapitel 12 - At bede for at kunne give

Kristus modtog stadig undervisning fra sin Fader for at han kunne meddele den til os. „Det ord, I hører“ sagde han, „er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.“ „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene.“ Han levede, tænkte og bad ikke for sig selv, men for andre. Efter at have tilbragt flere timer sammen med Gud kom han morgen efter morgen for at bringe lyset fra Himmelen til menneskene. Han modtog daglig på ny Helligåndens dåb. I de tidlige morgentimer vækkede Gud ham af hans søvn, og hans sind og læber blev salvet med nåde, som han kunne tildele andre. De ord, som han talte, blev hver dag givet ham fra Himmelen, så han havde et ord i rette tid for det trætte og nedbøjede. „Den Herre Herren gav mig lærlinges tunge,“ sagde han, „at jeg skulle vide at styrke de trætte med ord; han vækker hver morgen mit øre, han vækker det til at høre, som lærlinge hører“ {KL 129.1}

Kristi disciple var meget betaget af hans bønner og hans sædvane ,at samtale med Gud. En dag, da de havde været fraværende fra deres Herren kort tid, fandt de ham optaget af at bøde. Idet han ikke syntes at have lagt mærke til dem, vedblev han at bede højt. De blev dybt bevæget. Da han ophørte med at bede udbrød de: „Herre! Lær os at bede.“ {KL 129.2}

Som svar gentog Kristus Herrens bøn, som han havde lært dem i bjergprædikenen, og så benyttede han en lignelse for at illustrere den lærdom, som han ønskede at bibringe dem. {KL 130.1}

„Om nogen af jer har en ven,“ sagde han, og midt om natten går hen til ham og siger til ham: Kære! lån mig tre brød, for en ven af mig er kommet rejsende til mig, og jeg har ikke noget at sætte for ham! og han derinde fra så ville svare og sige: „Vold mig ikke besvær; døren er allerede lukket, og både mine børn og jeg selv er gået i seng; jeg kan ikke stå op og give dig noget - jeg siger jer: Selv om han ikke står op og giver ham det, fordi han er hans ven, så vil han dog for hans påtrængenheds skyld stå op og give ham, hvad han behøver“ {KL 130.2}

Her fremstiller Kristus den bedende, der beder for at kunne give til andre. Han må have brødet, ellers kan han ikke stille en træt, forsinket vejfarendes behov Skønt naboen ikke ønsker at blive besværet, holder han ikke op med at bede; hans ven må mættes, og til sidst bliver hans påtrængenhed belønnet; han får hvad han behøver {KL 130.3}

På lignende måde skulle disciplene søge velsignelser fra Gud. Ved at bespise skarerne og i prædikenen om brødet fra Himmelen havde Kristus vist dem, hvorledes de skulle virke som hans medarbejdere. De skulle give livets brød til folket. Han, som havde udvalgt dem til denne gerning, så, hvor ofte deres tro ville blive sat på prøve. De ville tit komme i uventede situationer og forstå, hvor svage de var i sig selv. Der ville komme mennesker til dem, som hungrede efter livets brød, og de ville føle sig fattige og hjælpeløse. De måtte modtage åndelig føde, for ellers ville de ikke have noget at give. De skulle ikke sende en eneste sjæl tomhændet bort. Kristus leder dem til forrådshuset. Manden, hvis ven kom til

ham for at finde husly og blive mættet, sendte ham ikke bort, selv om han kom på et ubelejligt tidspunkt. Han havde intet at sætte på bordet til ham, men han gik til en, der havde brød, og bad indtrængende om det, indtil naboen sørgede for hans behov. Skulle Gud, som har sendt sine tjenere for at mætte de hungrige, da ikke sørge for deres behov i gerningen for ham? {KL 131.1}

Men den egenkærlige nabo i lignelsen fremstiller ikke Guds karakter Vi skal ikke drage lærdom deraf ved at sammenligne, men ved at lægge mærke til forskellen. Et egenkærligt menneske vil give efter for en indtrængende anmodning for at blive fri for en, der forstyrrer hans fred, men Gud finder glæde i at give. Han er barmhjertig og længes efter at opfylde deres bønner der kommer til ham i tro. Han giver til os, for at vi kan hjælpe andre og således blive lig ham. {KL 131.2}

Jesus siger: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer Thi enhver som beder han får og den, som søger han finder og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.“ {KL 132.1}

Frelseren siger videre: „Findes der mon nogen fader iblandt jer som (vil give sin søn en sten, når han beder om brød, eller) når hans søn beder om en fisk, så i stedet for en fisk vil give ham en slange? Eller når han beder om et æg, mon han så vil give ham en skorpion? Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!“ {KL 132.2}

For at styrke vor tillid til Gud lærer Kristus os at tiltale ham med et nyt navn, et navn, der er forbundet med hjertets inderligste følelser Han giver os det privilegium at kalde den evige Gud vor Fader Dette navn, som vi tiltaler ham med, og som vi omtaler ham med, er et tegn på vor kærlighed og tillid til ham og en forsikring om hans faderkærlighed til os. Når vi nævner det, idet vi beder om hans hjælp og velsignelse, lyder det som sød musik i hans ører For at vi ikke skal tro, at det er formasteligt at kalde ham ved dette navn, har han gentaget det gang på gang. Han ønsker at vi skal blive vant til den benævnelse. {KL 132.3}

Gud betragter os som sine børn. Han har forløst os fra den ligegyldige verden og har udvalgt os til at blive medlemmer af den kongelige familie, sønner og døtre af den himmelske konge. Han indbyder os til at sætte vor lid til ham, at have større og stærkere tillid til ham, end et barn har til sin jordiske fader Forældre elsker deres børn, men Guds kærlighed er større, bredere, dybere, end det er muligt for menneskers kærlighed at være. Den kan ikke måles. Hvis da jordiske forældre forstår at give deres børn gode gaver hvor meget mere vil da vor himmelske Fader give Helligånden til dem, der beder ham? {KL 133.1}

Vi burde nøje overveje den undervisning, Kristus gav med hensyn til bøn. Der findes en guddommelig videnskab i bøn, og hans lignelse fremkommer med principper som alle behøver at forstå. Han viser hvad det rette motiv er for bøn, han viser nødvendigheden af at være udholdende, når vi fremholder vore ønsker for Gud, og forvisser os om hans villighed til at høre og besvare vore bønner {KL 133.2}

Vore bønner må ikke give udtryk for et egenkærligt ønske, blot for at vi kan opnå noget for os selv Vi skal bede, for at vi kan give. De principper som Kristus havde for sit liv, må være vore principper Jeg helliger mig selv for dem," sagde han om sine disciple „for at også de må være helligede ved sandheden." Den samme hengivenhed, den samme selvopofrelse, den samme underkastelse under Guds ords fordringer som åbenbaredes hos Kristus, må også kunne ses hos hans disciple. Vor gerning i verden er ikke at tjene eller behage os selv, vi skal søge Gud ved at samarbejde med ham for at frelse syndere, Vi skal bede Gud om velsignelser for at vi kan bringe dem videre til andre. Vi kan kun blive ved at modtage ved at give. Vi kan ikke vedblive at modtage himmelske skatte uden at lade andre få del i dem. {KL 133.3}

I lignelsen blev vennen afvist flere gange, men han holdt ikke op med at bede. Vi synes heller ikke, at vi altid bliver bønhørt med det samme; men Kristus lærer os, at vi ikke skal ophøre med at bede. Bøn skal ikke udvirke en forandring hos Gud; den skal bringe os i harmoni med Gud. Når vi beder ham om noget, ser han måske, at det er nødvendigt for os at ransage vore hjerter og angre synden. Derfor fører han os gennem prøver og vanskeligheder han leder os gennem ydmygelser for at vi kan se, hvad det er der hindrer Helligånden i at virke gennem os. {KL 134.1}

Der er visse betingelser for at Guds løfter kan opfyldes, og bøn kan aldrig træde i stedet for pligt „Hvis I elsker mig " siger Kristus „så hold mine befalinger" „Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." De, der fremkommer med deres begæringer for Gud, idet de henviser til hans løfter men ikke retter sig efter betingelserne, forhåner Herren. De benytter Kristi navn som en garanti for opfyldelsen af løftet, men de gør ikke det, som viser at de tror på Kristus og elsker ham. {KL 134.2}

Mange op fylder ikke betingelsen for at blive antaget af Faderen. Vi må nøje undersøge den tillidsfuldhed, hvormed vi nærmer os Gud. Hvis vi er ulydige, kommer vi til Herren for at få noget uden at have opfyldt betingelserne for at kunne modtage det, Vi fremlægger løfterne for Gud og beder ham om at opfylde dem, skønt han ville vanære sit eget navn ved at gøre det. Løftet siger: „Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer så bed om, hvad som helst I vil, og I skal få det." Og Johannes siger: „Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud. Den, der siger: Jeg kender ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner og i ham er sandheden ikke; men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkomment." {KL 135.1}

En af Kristi sidste befalinger til sine disciple var: „Ligesom jeg har elsket jer skal også I elske hverandre." Adlyder vi denne befaling, eller giver vi efter for uærlige og ukristelige karaktertræk? Hvis vi på nogen måde har bedrøvet og såret andre, er det vor pligt at bekende vore fejl og søge at blive forligte. Dette er en vigtig forberedelse, så at vi kan komme frem for Gud i tro og bede om hans velsignelse. {KL 135.2}

Der er en anden sag, der alt for ofte bliver forsømt af dem, der søger Herren i bøn. Har du været ærlig over for Gud? Ved profeten Malakias siger Herren: „Siden eders fædres dage er I afveget fra mine bud og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til eder siger Hærskarers Herre. Og I spørger: Hvorledes skal vi vende os? Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen!“ {KL 136.1}

Som den, der giver os alle velsignelser kræver Gud en vis del af alt, hvad vi ejer. Således har han sørget for at der kan være midler til evangeliets forkyndelse, og ved at give denne del tilbage til Gud viser vi vor påskønnelse af alle hans gaver til os. Men hvorledes kan vi begære at få hans velsignelse, hvis vi holder det tilbage, som tilhører ham? Hvis vi er utro husholdere over jordisk gods, hvorledes kan vi da forvente, at han vil betro os det, der hører Himmelen til? Det kan være, at grunden til vore ubesvarede bønner findes her. {KL 136.2}

Men i sin store nåde og barmhjertighed er Herren villig til at tilgive, og han siger: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, om jeg ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål. Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl. Og alle folkene skal love eder fordi I har et yndigt land, siger Hærskarers Herre.“ {KL 136.3}

Således er det også med alle de andre af Guds krav. Alle hans gaver loves på betingelse af lydighed. Gud har en Himmel, der er rig på velsignelser til dem, der vil samarbejde med ham. Alle, som adlyder ham, kan tillidsfuldt bede og forvente, at han vil opfylde sine løfter. {KL 137.1}

Men vi må vise en fast, uafviselig tillid til Gud. Han tøver ofte med at svare os for at prøve vor tro eller oprigtigheden af vor begæring. Når vi har bedt i overensstemmelse med hans ord, bør vi tro på hans løfte og fremkomme med vore begæringer med en beslutsomhed, som ikke vil lade sig afvise. {KL 137.2}

Gud siger ikke: „Bed én gang, og det skal gives dig.“ Han byder os at bede. Hold ved i bøn uden at trættes. Vedholdende bøn bringer den, der beder ind i et mere inderligt forhold til Gud og giver ham større længsel efter at modtage det, han beder om. Kristus sagde til Martha, da de stod ved Lazarus grav: „Hvis du tror skal du se Guds herlighed.“ {KL 137.3}

Men der er mange, som ikke har en levende tro. Det er grunden til, at de ikke ser mere af Guds kraft. Deres svaghed er et resultat af deres vantro. De har mere tro på, hvad de selv kan udrette, end på, hvad Gud kan udrette for dem. De overlader sig til deres egen varetægt. De lægger planer men beder kun lidt og har kun lidt virkelig tillid til Gud. De mener at de har tro, men det er kun en flygtig indskydelse. Idet de ikke er i stand til at forstå deres eget behov, eller hvor villig Gud er til at give, er de ikke udholdende i at frembære deres begæringer for Herren. {KL 137.4}

Vore bønner skal være lige så alvorlige og vedholden de som vennens, der bad om brødene ved midnatstide. Jo mere alvorligt og vedholdende vi beder des nærmere vil vi

blive knyttet til Kristus i åndelig henseende. Vi vil modtage større velsignelser fordi vi har større tro. {KL 138.1}

Vor del er at bede og tro. Vær besindig og ædru, så du kan bede. Våg og samarbejd med den Gud, som hører bønner Husk, at vi er „Guds medarbejdere“ Tal og handl i overensstemmelse med dine bønner Det vil betyde uendelig meget for dig, om prøvelser vil vise, at din tro er oprigtig, eller at dine bønner kun er en formssag. {KL 138.2}

Når du bliver rådvild, eller du står over for vanskeligheder skal du ikke forvente hjælp af mennesker Overlad alt til Gud. Det vil kun gøre os svage at fortælle om vore vanskeligheder til andre, og det vil ikke styrke dem. Det betyder kun, at vi bebyrder dem med vore åndelige skrøbeligheder som de ikke kan lindre. Vi søger styrke hos fejlende, dødelige mennesker når vi kunne modtage kraften fra en ufejlbarlig, evig Gud. {KL 138.3}

Du behøver ikke at gå til verdens ende for at søge visdom, for Gud er nær Det er ikke de evner du har nu, eller som du nogen sinde vil få, der vil give dig fremgang. Det er det, som Herren kan gøre for dig. Vi bør sætte meget mindre lid til det, mennesker kan gøre og stole langt mere på, hvad Gud kan gøre for hver eneste troende. Han længes efter at du skal søge hen til ham i tro. Han længes efter at du skal forvente store ting af ham. Han længes efter at give dig indsigt i timelige såvel som åndelige spørgsmål. Han kan styrke vor forstand. Han kan give os taktfølelse og dygtighed. Læg hele din sjæl ind i gerningen, bed Gud om visdom, og den vil blive givet dig. {KL 138.4}

Stol på Kristi ord og løfter Har han ikke indbudt dig til at komme til sig? Du må aldrig tillade dig selv at give udtryk for håbløshed og modløshed. Hvis du gør det, vil du miste meget. Ved at se på tilstanden i verden og beklage sig, når man kommer i vanskeligheder og betryk, viser man, at ens tro er svag. Tal og handl, som om din tro var uovervindelig. Herren har mange hjælpemidler Hele verden er hans. Se opad i tro. Se hen til ham, der har lys og kraft og formår alt. {KL 139.1}

Den, der er i besiddelse af oprigtig tro, har et livsmod, en principfasthed og målbevidsthed, som hverken tid eller arbejde kan svække. „Ynglinge trættes og mattes, ungersvende snubler brat, ny kraft får de, der bier på Herren, de får nye svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.“ {KL 139.2}

Der er mange, som længes efter at hjælpe andre, men de føler at de ikke har nogen åndelig styrke eller noget lys at give af. Lad dem bringe deres ønsker frem for nådens trone. Bed inderligt om Helligånden. Gud står bag hvert eneste løfte, som han har givet. Sig med Bibelen i hånden: „Jeg har gjort, som du har sagt. Jeg kommer ifølge dit løfte: bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer „ {KL 139.3}

Vi skal ikke alene bede i Jesu navn, men også inspireret af Helligånden. Dette forklarer hvad det betyder når der står at „Ånden selv går i forbøn for os med uudsigelige sukke“.“ Den slags bønner glæder det Gud at besvare. Når vi med alvor og iver hvisker en bøn i Jesu navn, ligger der i selve alvoren og iveren et løfte fra Gud om, at han er ved at besvare vore bønner „langt ud over det, som vi beder om eller forstår“. {KL 140.1}

Kristus har sagt: „Alt, hvad I beder og bønfalder om tro, at I har fået det, så skal I få det.“ „Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen.“ Og den elskede Johannes, der var inspireret af Helligånden, taler meget tydeligt og sikkert og siger: „Når vi beder om noget efter hans vilje, hører han os; og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået opfyldt, hvad vi bad ham om.“ Kom derfor frem for Faderen med dine begæringer idet du beder i Jesu navn. Gud vil ære det navn. {KL 140.2}

Regnbuen omkring tronen er en forvisning om, at Gud er sanddru, at der ikke er nogen forandring hos ham eller skygge, der kommer og går Vi har syndet mod ham og fortjener ikke hans yndest, men alligevel har han lagt den skønneste af alle bønner på vore læber: „Bortstød os ikke for dit navns skyld, vanær ej din herligheds trone, kom os i hu og bryd ej din pagt med os!“ Når vi kommer til ham og bekender vor uværdighed og synd, har han selv lovet, at han vil agte på vort råb. Det gælder hans trones ære at opfylde løftet til os. {KL 140.3}

Ligesom Aron, der var et billede på Kristus, bærer Frelseren navnene på alle sine børn i sit hjerte i helligdommen. Vor store ypperstepræst husker alle de ord, som han har talt for at opmuntre os til at stole på ham. Han mindes altid sin pagt med os. {KL 141.1}

Alle, der søger vil finde. Døren vil blive åbnet for alle, der banker Der vil ikke lyde nogen undskyldning: „Vold mig ikke besvær Døren er lukket; jeg ønsker ikke at åbne den.“ Der vil aldrig blive sagt til os: „Jeg kan ikke hjælpe. „De, der beder om brød ved midnat for at kunne bespise de sultne, vil blive bønhørt. {KL 141.2}

I lignelsen står der at den, der beder om brød til den fremmede, får „hvad han behøver“. Og i hvilket mål vil Gud give os, for at vi kan give til andre? „Alt efter som Kristus har tilmålt ham sin gave.“ Engle våger med stor interesse for at se, hvorledes mennesket tager sig af sine medmennesker Når de ser en der viser kristelig medfølelse med de fejlende, skynder de sig til hans side og minder ham om de rette ord at tale, så de kan være som livets brød for disse fejlende. „Så skal da min Gud, rig som han er herligt i Kristus Jesus fuldt ud give jer alt, hvad I trænger til.“ Mit vidnesbyrd i al dets ægthed og virkelighed vil han gøre mægtigt i kraft af det tilkommende liv. Herrens ord vil i din mund være som sandhed og retfærdighed. {KL 141.3}

Personligt arbejde for andre burde først udføres, efter at man har tilbragt megen tid med bøn i lønkammeret, for der kræves megen visdom til at forstå, hvorledes man skal frelse mennesker Tal først med Kristus, før du taler med mennesker Forbered dig for din gerning for mennesker ved nådens trone. {KL 142.1}

Lad dit hjerte briste af længsel efter Gud, ja, efter den levende Gud. Kristi liv har vist, hvad mennesker kan udrette, når de får del i den guddommelige natur Alt, hvad Kristus modtog fra Gud, kan vi også få del i. Bed derfor og du vil få. Bed om, at du må modtage alt det, Gud har lovet, udholdende i troen som Jakob og med ubøjelig ihærdighed som Elias. {KL 142.2}

Lad det herlige billede, du har af Gud, opfylde dine tanker Lad dit liv blive knyttet til Jesu liv med skjulte bånd. Den, der bød lyset skinne ud af mørket, er villig til at lade det skinne i dit hjerte, for at kundskaben om Guds herlighed på Kristi ansigt kan lyse klart. Helligånden vil tage det, der hører Gud til, og vise dig det og lade det blive en levende kraft, som virker i det lydige hjerte. Kristus vil lede dig til den Eviges nærhed. Du kan få lov at se herligheden bag dækket og åbenbare for menneskene hans almagt, der altid lever og går i forbøn for os. {KL 142.3}

Kapitel 13 - De to tilbedere

Til nogle, som stolede på sig selv, at de var retfærdige, og ringeagtede de andre," fortalte Jesus lignelsen om farisæeren og tolderen. Farisæeren går ikke op til templet for at bede, fordi han føler at han er en synder der trænger til tilgivelse, men fordi han mener om sig selv, at han er retfærdig, og håber på at blive rost. Han betragter sin gudsdyrkelse som en handling, der fortjener at han skal finde yndest hos Gud. Samtidig vil den skabe respekt for hans fromhed hos folket. Han håber at han vil vinde gunst både hos Gud og mennesker Hans gudsdyrkelse bliver tilskyndet af egenkærlige interesser {KL 144.1}

Han er optaget af selvros. Hans blik, hans gang, hans bøn viser det. Idet han går lidt bort fra de andre, som om han vil sige: „Bliv mig fra livet, rør mig ej " for jeg er helligere end jer står han og beder „ved sig selv". Han er fuldt ud tilfreds med sig selv og mener af Gud og mennesker betragter ham med den samme tilfredshed. {KL 144.2}

„Gud! Jeg takker dig," siger han," fordi jeg ikke er som de andre mennesker røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, og heller ikke som denne tolder" Han bedømmer ikke sin karakter efter Guds hellige karakter men efter andre menneskers karakter Hans tanker er vendt bort fra Gud og mod menneskene. Dette er hemmeligheden ved hans selvtilfredshed. {KL 145.1}

Han fortsætter med at opregne sine gode gerninger: „Jeg faster to gange om ugen, jeg giver tiende af hele min indtægt." Farisæerens religion berører ikke hjertet. Han søger ikke at blive Gud lig i karakter at have et kærligt og medlidende hjerte. Han er tilfreds med at have en religion, som kun berører det udvortes menneske. Hans retfærdighed er hans egen, frugten af hans egne gerninger bedømt efter menneskers målestok. {KL 145.2}

Enhver der stoler på sig selv og mener at han er retfærdig, vil foragte andre. Ligesom farisæeren bedømmer sig selv efter andre mennesker således vil han også bedømme andre efter sig selv Hans retfærdighed bliver målt efter deres, og jo værre de er jo retfærdigere synes han at være i sammenligning med dem. Hans selvretfærdighed fører til, at han anklager „Andre mennesker" fordømmer han som overtrædere af Guds lov. På denne måde åbenbarer han Satans, brødrenes anklagers ånd. Det er umuligt for ham at have samfund med Gud, når han har et sådant sind. Han går hjem uden at have modtaget Guds velsignelse. {KL 145.3}

Tolderen var gået til templet sammen med andre, der ville bede, men han fjernede sig snart fra dem, da han følte sig uværdig til at forene sig med dem, i deres andagt. Han stod langt borte og „ville ikke engang løfte sine øjne mod Himmelen, men slog sig for sit bryst" i bitter smerte og afsky for sig selv Han følte, at han havde syndet mod Gud, at han var syndig og besmittet. Han kunne ikke engang forvente medlidenhed af dem, der stod omkring ham, for de betragtede ham med foragt. Han vidste, at han ikke havde nogen fortjenester der kunne tale til gunst for ham hos Gud, og i den største fortvivlelse råbte han: „Gud! Vær mig synder nådig!" Han sammenlignede ikke sig selv med andre. Overvældet af

sin skyldfølelse stod han der som om han var alene med Gud. Det eneste, han ønskede, var at finde tilgivelse og fred, hans eneste håb var Guds nåde. Og han blev velsignet. „Jeg siger jer“ sagde Kristus, „han gik retfærdiggjort hjem til sit hus, men den anden ikke.“ {KL 146.1}

Farisæeren og tolderen repræsenterer to store klasser mennesker som man kan dele dem i, der kommer for at tilbede Gud. De første to findes i dø første to børn, der blev født i denne verden. Kain mente om sig selv, at han var retfærdig, og han bragte kun et takoffer til Gud. Han bekendte ikke sin synd og erkendte ikke, at han behøvede nåde og barmhjertighed. Men Abel bragte blodet, der viste hen til Guds lam. Han kom som en synder og bekendte, at han var fortabt; hans eneste håb var Guds kærlighed, som han ikke havde gjort sig fortjent til. Herren agtede på hans offer men han agtede ikke på Kain og hans offer Den allerførste betingelse for at vi kan blive antaget af Gud, er at vi forstår vort behov og erkender vor fattigdom og synd. „Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres.“ {KL 146.2}

For hver af de to klasser som farisæeren og tolderen fremstiller findes der et sidestykke i apostlen Peters liv. I den første tid som discipel følte Peter at han var stærk. Ligesom farisæeren var han ifølge sit eget omdømme „ikke ..... som de andre mennesker“. Da Kristus om aftenen, da han blev forrådt, advarede dem og sagde: „I skal alle forarges på mig,“ svarede Peter tillidsfuldt: „Om så alle forarges, så vil jeg dog ikke.“ Peter kendte ikke den fare, han var i. Selvtilliden vildledte ham. Han mente selv, at han var i stand til at modstå fristelser men nogle få timer senere kom prøven, og han fornægtede sin Herre med banden og sværgen. {KL 147.1}

Da hanens galen mindede ham om Jesu ord, vendte han sig og så på sin mester idet han var overrasket og forfærdet over det, som han lige havde gjort. I samme øjeblik så Jesus på Peter og ved at betragte det bedrøvede blik, som gav udtryk for Frelserens medlidenhed og hans kærlighed til ham, kom Peter til at forstå sig selv. Han gik ud og græd bitterligt. Det blik, som Jesus kastede på ham, fik hans hjerte til at briste. Peter var kommet til et vendepunkt, og han angrede bitterligt sin synd. Han var ligesom tolderen sønderknust og angergiven, og ligesom tolderen fandt han nåde. Kristi blik gav ham forvisningen om, at han havde fået tilgivelse. {KL 147.2}

Nu var hans selvtillid forsvundet. De pralende forsikringer blev aldrig mere gentaget. {KL 148.1}

Efter opstandelsen prøvede Kristus Peter tre gange. „Simon, Johannes søn, elsker du mig mere, end de andre gør?“ spurgte Jesus. Peter ophøjede sig ikke over sine brødre denne gang. Han henvendte sig til den, der kunne læse hans hjerte „Herre“ sagde han, „du kender alt, du ved, at jeg har dig kær“ {KL 148.2}

Derpå modtog han sit store kald. Der blev givet ham en gerning, der var større og mere krævende end den, han hidtil havde haft. Kristus bad ham vogte fårene og lammene. Idet Kristus således overlod de mennesker i Peters varetægt, som Frelseren havde givet sit eget liv for gav han ham det stærkeste bevis på, at han havde tiltro til hans omvendelse. Den

discipel, der engang havde været rastløs, pralende og sikker på sig selv, var blevet stilfærdig og angerfuld. Fra den tid af fulgte han sin Herre i selvfornægtelse og selvopofrelse. Han tog del i Kristi lidelser og når Kristus engang sidder på sin herligheds trone, vil Peter få del i hans herlighed. {KL 148.3}

Det onde, der førte til Peters fald, og som udelukkede farisæeren fra samfund med Gud, viser sig at være årsag til tusinders fald i dag. Der er ikke noget, der er mere anstødeligt for Gud eller farligt for mennesket end stolthed og indbildskhed. Af alle synder er den mest håbløse, den, der er vanskeligst at aflægge. {KL 149.1}

Peters fald skete ikke pludseligt, men gradvis. Selvtillid fik ham til at tro, at han var frelst, og skridt for skridt blev taget på vejen, der førte nedad, indtil han fornægtede sin mester Vi kan aldrig være sikre, når vi stoler på os selv, eller føle, at vi kan være trygge over for fristelser så længe vi er i denne verden. De, der antager Frelseren, burde aldrig oplæres til at sige og føle, at de er frelst, hvor oprigtig deres omvendelse end måtte være. Dette er vildledende. Alle bør lære at nære håb og tro, men selv når vi overgiver os til Kristus og ved, at han har antaget os, er vi ikke uden for fristelsernes rækkevidde. Guds ord siger: „Mange skal sigtes, renses og lutres.“ Kun den, der holder ud i prøvelsen, vil modtage livets krone {KL 149.2}

De, der antager Kristus og i deres første tillidsfuldhed siger: „Jeg er frelst “ står i fare for at stole på sig selv. De taber deres egen svaghed af syne og glemmer at de stadig behøver guddommelig kraft. De står uforberedte over for Satans snarer og når fristelserne kommer falder mange ligesom Peter i syndens dyb. Vi bliver påmindet: „Derfor skal den, der mener at stå tage sig i agt, at han ikke falder!“ Vor eneste sikkerhed består i, at vi aldrig stoler på os selv, men forlader os på Kristus. {KL 149.3}

Det var nødvendigt for Peter at lære sine egne karaktermangler at kende, og at han behøvede Kristi styrke og nåde. Herren kunne ikke fri ham for fristelser men han kunne fri ham for nederlag. Dersom Peter havde været villig til at tage mod Jesu advarsel, ville han have været årvågen i bøn. Han ville have færdedes i frygt og bæven, for at han ikke skulle snuble. Og han ville have fået guddommelig hjælp, så at Satan ikke kunne have vundet sejren. {KL 150.1}

Det var på grund af indbildskhed, at Peter faldt, og det var ved anger og ydmygelse, at han atter fandt fodfæste. Enhver angergiven synder kan finde opmuntring ved at læse beretningen om Peters erfaring. Skønt han havde begået en alvorlig synd, blev han ikke forkastet. Kristi ord stod skrevet i hans sind: „Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe.“ Da han led samvittighedskvaler fandt han håb i denne bøn og mindet om Jesu kærlige og medlidende blik. Efter opstandelsen huskede Jesus Peter og gav engelen budskabet til kvinderne: „Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter at han går forud for jer til Galilæa; der skal I se ham.“ Peters anger blev antaget af Frelseren, der tilgiver synd. {KL 150.2}

Og den samme medlidenhed, som omfattede Peter for at redde ham, udvises mod hver eneste synder der er bukket under for fristelsen. Det er Satans særlige plan at få menneskene til at synde og derefter overlade dem hjælpeløse og skælvende, bange for at bede om tilgivelse. Men hvorfor skulle vi frygte, når Gud har sagt: „Man tyr til mit værn, slutter fred med mig, slutter fred med mig.“ Der er truffet forholdsregler for alle vore skrøbeligheder og vi opmuntres på utallige måder til at komme til Kristus. {KL 151.1}

Kristus ofrede sit brudte legeme for at løskøbe Guds arv, for at give mennesket endnu en anledning. „Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever så han kan gå i forbøn for dem.“ Ved sit pletfrie liv ved sin lydighed og ved sin død på Golgatas kors gik Kristus i forbøn for den fortabte menneskehed. Og nu går vor frelses ophavsmand ikke i forbøn for os som en, der blot ansøger om noget, men som en sejrherre, der henviser til sin sejr Hans offer er helt og fuldt, og som vor forbeder udøver han den gerning, som han selv har påtaget sig, idet han for Gud frembærer røgelseskarret med sine egne lydefri fortjenester og sit folks bønner bekendelser og taksigelser Fyldt med vellugten af hans retfærdighed stiger de op til Gud som en sød duft. Offeret er fuldt og helt antageligt, og tilgivelse skjuler alle overtrædelser {KL 151.2}

Kristus har lovet, at han vil være vor stedfortræder og gå i borgen for os, og han svigter ingen. Han, som ikke kunne tåle at se menneskene gå deres evige undergang i møde uden at udtømme sin sjæl til døden for deres skyld, vil have medynk og medlidenhed med enhver der bliver klar over at han ikke kan frelse sig selv. {KL 152.1}

Han vil ikke betragte nogen skælvende og ydmygt bedende uden at løfte ham op. Han, som ved sin egen forsoning skaffede mennesket en uendelig rigdom af åndelig kraft, vil ikke undlade at benytte denne kraft til vort bedste. Vi kan bringe vore synder og sorger til ham, for han elsker os. Hans kærlige blik og venlige ord opmuntrer os til at stole på ham. Han vil forme og danne, vor karakter i overensstemmelse med sin vilje. {KL 152.2}

I hele Satans hær findes der ingen magt, der kan besejre en eneste, som i barnlig tillid overlader sig til Kristus. „Han giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke.“ {KL 152.3}

„Hvis vi bekender vore synder er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.“ Herren siger: „Vedgå din uret, at du forbrød dig mod Herren din Gud.“ „Da stænker jeg rent vand på eder så I bliver rene; jeg renser eder fra al eders urenhed og alle eders afgudsbilleder“ {KL 152.4}

Men vi må have en klar forståelse af vor egen tilstand, en forståelse, der vil lede til anger før vi kan finde tilgivelse og fred. Farisæeren følte ingen syndeskyld. Helligånden kunne ikke påvirke ham. Han var omgivet af selvretfærdighedens panser som Guds pile, der blev styret og ledet af englehænder ikke kunne gennemtrænge. Det er kunden, der selv er klar over at han er en synder som Kristus kan frelse. Han kom for at udråbe for fanger at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed“. „Men „de raske har ikke brug for læge, men de syge“ “ Vi må kende vor virkelige tilstand, ellers vil vi

ikke føle, at vi behøver Kristi hjælp. Vi må forstå den fare, vi er i, ellers vil vi ikke søge ly Vi må føle smerten i vore sår ellers vil vi ikke ønske at finde lægedom. {KL 153.1}

Herren siger: „Fordi du siger: Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget, og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.“ Guldet, som er lutret i ild, er troen, der er virksom i kærlighed. Det er det eneste, der kan bringe os i overensstemmelse med Guds vilje. Vi kan være virksomme, vi kan udføre meget arbejde, men hvis ikke vi har kærlighed, en sådan kærlighed, som Kristus havde, vil vi aldrig blive regnet med til den himmelske familie. {KL 153.2}

Intet menneske vil af sig selv kunne forstå sine fejlgreb. „Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt, hvo kender det?“ Læberne kan give udtryk for en åndelig fattigdom, som hjertet ikke vil erkende. Medens man taler til Gud om at være fattig i ånden, kan man inderst inde være optaget af tanken om,sin egen enestående ydmyghed og ophøjede retfærdighed. Et sandt kendskab til selvet kan kun opnås på én måde. Vi må betragte Kristus. Det er uvidenhed med hensyn til ham, der får menneskene til at være så store og selvretfærdige i deres egne tanker Når vi tænker på hans renhed og godhed, vil vi komme til at se vor egen svaghed og fattigdom og alle vore mangler som de virkelig er Vi vil se os selv som fortabte og uden håb, klædt i selvretfærdighedens klædebon, ligesom alle andre syndere. Vi vil da se, at hvis vi nogen sinde skal blive frelst, vil det ikke ske på grund af vor egen godhed, men formedelst Guds uendelig store nåde. {KL 154.1}

Tolderens bøn blev hørt, fordi den viste, at han var klar over sin afhængighed af Gud, og at han ønskede at gribe den Almægtiges hånd. For tolderen var selvet intet andet end skam og vanære. Sådan må det også være for alle, der søger Gud. I tro, den tro, som sætter al selvtillid til side må den, der føler sin trang, bede og tage imod guddommelig kraft. {KL 154.2}

Der er ingen ydre vedtægter der kan træde i stedet for enfoldig tro og en fuldstændig tilsidesættelse af selvet. Men intet menneske kan af sig selv sætte selvet til side. Vi kan kun indvillige i, at Kristus får lov til at gøre det for os. Da vil vi af hele vort hjerte kunne sige: „Herre, tag mit hjerte, for jeg kan ikke give det. Det er din ejendom. Bevar det rent, for jeg kan ikke bevare det rent for dig. Frels mig til trods for mig selv, thi jeg er svag og har ikke Kristi karakter Dan mig, form mig, løft mig op på et renere og helligere plan, hvor din kærlighedsfylde kan gennemstrømme min sjæl.“ {KL 155.1}

Det er ikke blot ved begyndelsen af kristenlivet, at denne overgivelse af selvet skal finde sted. Den må gentages ved hvert skridt fremad på vejen mod Himmelen. Alle vore gode gerninger er afhængige af en kraft, som vi ikke selv ejer Derfor er det nødvendigt, at vi altid har vort hjerte opladt for Gud, at vi stadig alvorligt og sønderknust bekender vore synder og ydmyger os for ham. Vi kan kun vandre sikkert frem, når vi hele tiden fornægter selvet og forlader os på Kristus. {KL 155.2}

Jo nærmere vi kommer Jesus, og jo tydeligere vi ser hans rene karakter des bedre vil vi fatte syndens overmåde syndighed, og des mindre vil vi have lyst til at rose os selv. De, som Himmelen betragter som hellige, er de sidste, der ønsker at stille deres egen godhed til skue. Apostlen Peter blev en trofast Herrens tjener og han fik tildelt meget af Guds lys og kraft; han tog aktivt del i opbyggelsen af Kristi menighed, men han glemte aldrig den frygtelige erfaring, han havde, da han blev ydmyget. Hans synd blev tilgivet, men han vidste alt for godt, at det kun var Kristi nåde, der kunne formå noget over for den karaktersvaghed, der havde v@ret årsag til hans fald. Han fandt ikke noget hos sig selv, som han kunne rose sig af. {KL 155.3}

Der var aldrig nogen af apostlene eller profeterne, der hævdede, at de var uden synd. Mænd, der har levet meget nær Gud, mænd, der ville sætte livet til hellere end at begå en urigtig handling med vilje, mænd, som Gud havde tildelt sin guddommelige kraft og styrke, har indrømmet deres egen naturs syndighed. De har ikke sat nogen lid til kødet, de har ikke fremholdt nogen retfærdighed, som de selv sad inde med, men har stolet helt og fuldt på Kristi retfærdighed. Således vil det være med alle, der betragter Kristus. {KL 156.1}

Ved hvert skridt fremad i vor kristne erfaring vil vor anger blive større. Det er til dem, som Herren har til givet, til dem, som han antager som sit folk, at han siger: „Da skal I ihukomme eders onde veje og eders gerninger som ikke var gode, og ledes ved eder selv over eders misgerninger og vederstyggeligheder“ Atter siger han: „Jeg opretter min pagt med dig, og du skal kende, at jeg er Herren, for at du skal komme det i hu med skam og ikke mere kunne åbne din mund, fordi du blues, når jeg tilgiver dig alt, hvad du har gjort, lyder det fra den Herre Herren. „Vore læber vil da ikke benyttes til at rose os selv. Vi vil erkende, at vor brugbarhed er afhængig af Kristus alene. Vi vil gøre apostelens bekendelse til vor: „Thi jeg ved, at i mig, det vil sige: i mit kød, bor der intet godt.“ „Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herre Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig, og jeg for verden.“ {KL 156.2}

Befalingen om, at I skal „arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske“ er i harmoni med denne erfaring. Gud byder dig ikke at frygte, at han ikke vil opfylde sine løfter at hans tålmodighed vil blive svækket, eller at hans medfølelse vil blive mindre. Men frygt for at din vilje ikke vil være underlagt Kristi vilje, at dine nedarvede og tilegnede karaktertræk vil blive de rådende i dit liv. „Thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.“ Frygt for at selvet skal stille sig hindrende i vejen for den Almægtiges påvirkning. Frygt for at din egen vilje skal ødelægge den store gerning, som, Gud ønsker at fuldføre gennem dig. Frygt for at stole på din egen kraft, frygt for at tage din hånd ud af Kristi hånd og prøve at vandre på vejen gennem livet uden at have ham med dig hele tiden. {KL 157.1}

Vi bør holde os borte fra alt, hvad der kan fremme stolthed og indbildskhed; derfor bør vi være forsigtige med at give eller modtage smiger eller ros. Det er Satans gerning at smigre. Han benytter sig af smiger ligesåvel som anklage og fordømmelse. På denne måde

søger han at ødelægge mennesket. De, der roser mennesker benyttes af Satan som hans tjenere. Kristi medarbejdere bør afvise ethvert rosende ord. Selvet må lades ude af betragtning. Det er Kristus alene, som bør ophøjes. Vi bør lede alles opmærksomhed hen til „ham, som elsker os og har løst os af vore synder med sit blod“ “ og alles hjerter bør prise ham. {KL 157.2}

Den, der lever livet i Herrens frygt, vil ikke leve livet i sorg og mørke. Det er når Kristus ikke er med, at ansigtet er bedrøvet og livet en sukkenes pilgrimsfærd. De, der er optaget af selvtilfredshed og egenkærlighed, føler intet behov for en levende, personlig forbindelse med Kristus. Det hjerte, der ikke er faldet på Klippen, er stolt af sin egen fuldkommenhed. Mennesker ønsker en ophøjet religion. De ønsker at vandre på en vej, der er bred nok til at rumme deres egne egenskaber Deres egenkærlighed, deres kærlighed til popularitet og ros lukker Kristus ude af deres hjerter og uden ham bliver der mørke og sorg. Men det er en glædens kilde at have Kristus boende i hjertet. Selve grundtonen i Guds ord er glæde for alle dem, der tager imod ham. {KL 158.1}

Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er Hellig: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.“ {KL 158.2}

Det var da Moses stod skjult i klippehulen, at han så Guds herlighed. Det er når vi skjuler os i klippen Kristus, at han vil dække os med sine egne gennemstungne hænder og vi vil høre, hvad Herren siger til sine tjenere. Ligesom Gud åbenbarede sig for Moses, vil han åbenbare sig for os som „barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder som tilgiver brøde, overtrædelse og synd“. {KL 159.1}

Forløsningsværket indebærer så meget, som det er vanskeligt for mennesket at danne sig en mening om. „Hvad intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.“ Når synderen drages af Kristi kraft, nærmer sig korset og kaster sig ned ved dets fod, sker der en nyskabning. Han får et nyt hjerte. Han bliver en ny skabning i Kristus. Hellighed kræver ikke mere. Gud selv „retfærdiggør den, som har tro på Jesus“. „Og dem, han har retfærdiggjort, dem har han også herliggjort.“ Om end skammen og fornedrelsen gennem synden er stor vil dog æren og ophøjelsen gennem den forløsende kærlighed være større. De mennesker der stræber efter at blive dannet efter det guddommelige billede, vil få tildelt himmelske skatte og blive stillet endnu højere end englene, der aldrig er faldet i synd. {KL 159.2}

„Så siger Herren, Israels genløser dets Hellige, til den dybt foragtede, skyet af folk ..... Konger skal se det og rejse sig, fyrster skal kaste sig ned for Herrens skyld, den trofaste, Israels Hellige der udvælger dig.“ {KL 160.1}

„Thi enhver som ophøjer sig selv, skal ydmyges; men den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes.“ {KL 160.2}

Kapitel 14 - „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret?“

Kristus havde talt om tiden lige før sit andet komme og om de trængsler som hans børn skulle gennemgå, og det var især med henblik på den tid, at han fortalte dem lignelsen „om, at de altid skulle bede og ikke blive trætte“. {KL 161.1}

„I en by var der en dommer“ sagde han, „som ikke frygtede Gud og heller ikke undså sig for mennesker Og der var en enke i den samme by, og hun kom stadig til ham og sagde: Skaf mig ret over min modpart! En tid lang ville han ikke. Men så sagde han ved sig selv: Selv om jeg ikke frygter Gud og heller ikke undser mig for mennesker så vil jeg alligevel skaffe denne enke hendes ret, fordi hun plager mig sådan ellers kommer hun vel til sidst og slår mig i ansigtet! Og Herren sagde Hør hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ {KL 161.2}

Den dommer som beskrives her tog ikke noget hensyn til, hvad der var ret, og havde ikke medlidenhed med de lidende. Enken, der trængte ind på ham for at få sin ret, blev hårdnakket vist tilbage. Hun kom til ham den ene gang efter den anden, men blev kun behandlet med foragt og drevet bort fra dommersædet. Dommeren vidste, at hun havde ret, og han kunne have hjulpet hende med det samme, men han ville ikke. Han ønskede at vise sin egenmægtige magt, og det glædede ham at lade hende bede og bønfalde og tigge forgæves. Men hun ville ikke give op eller lade sig afvise. Til trods for hans ligegyldighed og hårdhjertethed blev hun ved at bede, indtil han lovede at tage sig af hendes sag. „Selv om jeg ikke frygter Gud og heller ikke undser mig for mennesker så vil jeg alligevel skaffe denne enke hendes ret, fordi hun plager mig sådan.“ Han skaffede den udholdende enke ret for at bevare sit eget rygte og for at undgå at få sin egen ensidige dom frem for offentligheden. {KL 161.3}

„Og Herren sagde: Hør hvad den uretfærdige dommer siger! Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ Kristus viser her tydeligt forskellen på den uretfærdige dommer og Gud. Dommeren gav kun efter for enkens anmodning af egenkærlige grunde, for at han kunne blive befriet for hendes påtrængenhed. Han følte ingen medlidenhed og medfølelse med hende; hendes ulykke betød ikke noget for ham. Hvor forskellig er ikke Guds indstilling over for dem, der søger ham. Han har stor medlidenhed med de trængende og nødlidende, der kommer til ham. {KL 162.1}

Kvinden, der bad dommeren om at skaffe sig ret, havde mistet sin mand. Fattig og uden venner som hun var havde hun ingen til at hjælpe sig med at genvinde sin tabte formue. Således tabte mennesket også forbindelsen med Gud på grund af synden. Alene kan vi ikke opnå frelse. Men i Kristus bringes vi nær til Faderen. Guds udvalgte står hans hjerte nær Det er dem, som han har kaldet ud af mørket til sit underfulde lys, for at de skal synge hans pris og skinne som lys i denne verdens mørke. Den uretfærdige dommer havde ingen særlig interesse for enken, som plagede ham med sine bønner om befrielse, og alligevel hørte han

på hendes anmodning og befriede hende fra hendes modstander for at han selv kunne blive fri for hendes evindelige henvendelser Men Gud elsker sine børn med uendelig kærlighed. For ham er menigheden det kæreste på jorden. {KL 163.1}

„Men Herrens del blev Jakob, Israel hans tilmålte lod. Han fandt det i ørkenlandet, i ødemarken, blandt ørkenens hyl; han værned det med vågent øje og vogted det som sin øjesten.“ Thi så siger Hærskarers Herre, hvis herlighed sendte mig til folkene, der hærger eder: Den, som rører eder rører min øjesten.“ {KL 163.2}

Enkens bøn: „Skaf mig ret,“ er et billede på Guds børns bønner Satan er deres store modstander Han er „vore brødres anklager“, som anklager dem for Gud dag og nat.“ Han arbejder altid for at stille Guds folk i et forkert lys, for at anklage dem og for at bedrage og ødelægge dem. Og i denne lignelse lærer Kristus sine disciple at bede om at blive befriet fra Satan og hans medarbejderes magt. {KL 164.1}

I Zakarias profeti beskrives Satans værk som anklager og Kristi gerning, idet han gendriver sit folks modstander Profeten siger: „Derpå lod han mig se ypperstepræsten Josua, og han stod foran Herrens engel, medens Satan stod ved hans højre side for at føre klage imod ham. Men Herren sagde til Satan: Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden? Josua havde snavsede klæder på og stod foran engelen.“ {KL 164.2}

Guds folk fremstilles her som en forbryder der er i forhør Josua prøver som ypperstepræst at skaffe en velsignelse til sit folk, der er i stor nød. Medens han beder inderligt til Gud, står Satan ved hans højre side som hans modstander Han anklager Guds børn og prøver at få deres sag til at se så fortvivlet ud som muligt. Han fremholder deres onde handlinger og deres mangler for Herren. Han henviser til deres fejl og forsømmelser idet han håber at de for Kristus vil vise sig at have en sådan karakter at han ikke vil yde dem nogen hjælp i deres store nød. Josua, der er Guds folks stedfortræder står fordømt og er iklædt snavsede klæder idet han er klar over folkets synder føler han sig nedtynget af modløshed. Satan prøver at indgive ham en følelse af skyld, som får ham til at synes, at der næsten ikke er håb for ham. Alligevel står han der ydmygt og bedende med Satan som anklager {KL 164.3}

Satans gerning som anklager begyndte i Himmelen. Det har også været hans gerning på jorden lige siden syndefaldet, og det vil i særlig grad være hans gerning, som vi nærmer os afslutningen på denne verdens historie. Når han ser at hans tid er kort, vil han arbejde med større iver for at bedrage og ødelægge. Han er vred, når han ser et folk på jorden, der til trods for deres svaghed og syndighed har respekt for Guds lov. Han er fast besluttet på, at de ikke skal adlyde Gud. Han glæder sig over deres uværdighed og har udtænkt planer for hvert eneste menneske, for at alle skal blive besnærede og adskilt fra Gud. Han søger at anklage og fordømme Gud og alle, der i barmhjertighed og kærlighed, i medlidenhed og tilgivelse stræber efter at fremme Guds planer i denne verden. {KL 165.1}

Hver gang Guds kraft åbenbares til fordel for hans folk, vækkes Satans fjendskab. Hver gang Gud virker for sit folk, arbejder Satan og hans engle med fornyede anstrengelser for deres ødelæggelse. Han er misundelig på alle, der gør Kristus til deres styrke. Det er hans opgave at tilskynde til onde handlinger og når det er lykkedes ham, kaster han al skylden over på dem, der er blevet fristet. Han peger på deres snavsede klæder deres ufuldkomne karakter Han fremholder deres svagheder og dårskab, deres utaknemmelighed, deres ulighed med Kristus, alt det, der har været med til at vanære deres forløser Dette bruger han som bevis på, at han har ret til at udvirke sin vilje og lede dem til fortabelse. Han forsøger at forskrække dem med tanken om, at deres sag er håbløs, at pletterne på deres besmittede klæder aldrig kan vaskes af. Han håber på at kunne tilintetgøre deres tro, så at de helt vil give efter for hans fristelser og vende sig bort fra forbindelsen med Gud. {KL 165.2}

Herrens folk kan ikke selv svare på Satans anklager Når de ser på sig selv, er de rede til at fortvivle. Men de henvender sig til den guddommelige talsmand. De henviser til Forløserens fortjenester Gud kan være „retfærdig, når han retfærdiggør den som har tro på Jesus“. Herrens børn kalder tillidsfuldt på ham og beder ham bringe Satans beskyldninger til tavshed og tilintetgøre hans planer „Skaf mig min ret over min modpart“ beder de, og Kristus får den dristige anklager til at tie ved at fremvise korsets mægtige bevis. {KL 166.1}

„Men Herren sagde til Satan: Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?“ Når Satan prøver at indhylle Guds folk i mørke og tilintetgøre dem, træder Kristus imellem. Skønt de har syndet, har Kristus taget deres syndeskyld på sig. Han har revet menneskene som en brand ud af ilden. Han er knyttet til menneskene som følge af sin menneskevorden, medens han er ét med Gud på grund af sin guddom. Hjælpen bringes inden for de fortabtes rækkevidde. Modstanderen bliver truet. {KL 166.2}

„Josua havde snavsede klæder på og stod foran engelen; men denne tog til orde og sagde til dem, som stod ham til tjeneste Tag de snavsede klæder af ham! Og til ham sagde han „Se jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på. Og han sagde: Sæt et rent hovedbind på hans hoved! Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på.“ Engelen, der havde sin myndighed fra Hærskarers Herre, aflagde derpå et højtideligt løfte til Josua, Guds folks stedfortræder: „Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her“ ja, blandt englene, der omgiver Guds trone. {KL 167.1}

Til trods for Guds folks fejl og mangler vender Kristus sig ikke bort fra dem, der er i hans varetægt. Han har magt til at give dem andre klæder Han tager de snavsede klæder bort, han klæder de angrende troende i sit eget retfærdigheds klædebon og skriver „tilgivet“ ved deres navne i Himmelens bøger Han vedkender sig dem som sine for verdensaltet. Han viser at deres modstander Satan er en anklager og bedrager Gud vil skaffe sine udvalgte ret. {KL 167.2}

Bønnen: „Skaf mig min ret over min modpart," henviser ikke alene til Satan, men til alle dem, han benytter til at stille Guds folk i et forkert lys og til at friste og tilintetgøre dem. De, der har besluttet sig for at adlyde Guds bud, vil erfare, at de har fjender der er ledet af en ond magt. Sådanne fjender omringede Kristus ved hvert skridt, og intet menneske vil nogensinde vide, hvor ihærdige og beslutsomme de var Ligesom deres mester vil Kristi disciple også til stadighed møde fristelser {KL 168.1}

Den hellige skrift beskriver tilstanden i verden lige før Kristi komme. Apostlen Jakob fremholder den begærlighed og undertrykkelse, som da vil findes. Han siger: „Og nu, I rige, ... I har samlet jer skatte i de sidste tider Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker den råber højt, og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren. I har levet højt og nydt livet på jorden; I har af hjertens lyst gjort jer til gode på slagtedagen. I har dømt den retfærdige skyldig og myrdet ham; han sætter sig ikke til modværge imod jer." Dette er en beskrivelse af tilstanden i dag. Menneskene samler sig uhyre formuer ved at benytte enhver form for undertrykkelse og pengeafpresning, medens råbene fra mennesker der er i nød, stiger op til Gud. {KL 168.2}

„Retten trænges tilbage, retfærd står i det fjerne, thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge; sandhedens plads står tom, og skyr man det onde, flås man." Denne profeti blev opfyldt i Kristi liv på jorden. Han var tro mod Guds befalinger idet han tilsidesatte menneskers overleveringer og krav, som var blevet ophøjet i stedet for dem, og af denne grund blev han hadet og forfulgt. Det samme gentager sig nu. Menneskers love og overleveringer bliver sat højere end Guds lov, og de, der er tro mod Guds befalinger må lide skændsel og forfølgelse. Kristus blev anklaget for at overtræde sabbatsbudet og for at være en gudsbespotter fordi han var trofast mod Gud. Man erklærede ham for at være djævlebesat og beskyldte ham for at være Beelzebul, og det går hans efterfølgere på samme måde. Således håber Satan, at han kan få dem til at synde og vanære Gud. {KL 169.1}

I lignelsen blev dommeren, som ikke frygtede Gud og heller ikke undså sig for noget menneske, beskrevet af Kristus for at vise, hvad slags domme der blev afsagt på den tid, og som man snart ville blive vidne til ved hans forhør. Han ønsker at hans folk til alle tider skal være klar over hvor lidt de kan stole på jordiske regenter og dommere på ulykkens dag. Ofte må Guds udvalgte folk stå frem for mænd i ledende stillinger som ikke tager Guds ord som deres vejleder og rådgiver mænd, som følger deres egne personlige meninger og indskydelser. {KL 169.2}

I lignelsen om den uretfærdige dommer har Kristus vist os, hvad vi burde gøre. „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat?" Kristus, vort eksempel, gjorde ikke noget for at retfærdiggøre eller befri sig selv. Han overlod sin sag til Gud. Således skal hans efterfølgere heller ikke anklage eller fordømme eller anvende magt for at frelse sig selv. {KL 170.1}

Når der kommer prøvelser som synes uforklarlige, burde vi ikke lade dem forstyrre vor fred. Hvor uretfærdigt vi end bliver behandlet, bør vi ikke lade vreden blusse op i os. Vi

skader os selv ved at give efter for hævnens ånd. Vi ødelægger vor egen tillid til Gud og bedrøver Helligånden. Ved vor side står et vidne, et himmelsk sendebud, som vil beskytte os mod fjenden. Han vil omgive os med lyset fra Retfærds Sol, og Satan kan ikke gennemtrænge dette skjold af helligt lys. {KL 170.2}

Medens verden går fremad i det onde, behøver ingen af os forvente, at vi ikke vil møde vanskeligheder Det er netop disse vanskeligheder der leder os hen til den Højeste. Vi kan søge vejledning hos ham, som har ubegrænset visdom. {KL 170.3}

Herren siger: „Kald på, mig på nødens dag.“ Han indbyder os til at bringe vore vanskeligheder og vor trang og vort behov for guddommelig hjælp til ham. Han byder os at være udholdende i bønnen. Så snart der kommer vanskeligheder bør vi opsende vore alvorlige, oprigtige bønner til ham. Med vore indtrængende bønner viser vi, at vi har stor tillid til Gud. Følelsen af vor trang leder os til at bede alvorligt, og vor himmelske Fader hører vore bønner {KL 170.4}

Ofte bliver de, der bliver kritiseret eller forfulgt for deres tros skyld, fristet til at mene, at Gud har forladt dem. I menneskers øjne er de kun få. Det ser ud, som om deres fjender kan få overhånd over dem. Men de bør ikke gøre vold på deres samvittighed. Han, som har lidt for deres skyld, og som har båret deres sorger og smerter har ikke forladt dem. {KL 171.1}

Guds børn bliver ikke overladt forsvarsløse til sig selv. Bøn kan bevæge den Almægtiges arm. Bøn besejrede riger øvede retfærdighed, fik forjættelser opfyldt, stoppede løvers gab, slukkede ilds magt“ vi vil forstå, hvad dette betyder når vi hører beretningerne om martyrerne, der døde for deres tro „slog fjendehære på flugt“. {KL 171.2}

Hvis vi overgiver vort liv til tjeneste for Gud, vil vi aldrig komme i en situation, som han ikke har hjælp for Hvad der end sker med os, har vi en fører som vil vise os vejen; hvilke problemer der end møder os, har vi en rådgiver; hvor dan end vor sorg, vort tab eller vor ensomhed måtte være, har vi en ven, der føler med os. Hvis vi i vor uvidenhed tager fejl af vejen, forlader Kristus os ikke. Vi hører hans stemme sige tydeligt og klart: „Jeg er vejen og sandheden og livet.“ „Thi han skal redde den fattige, der skriger om hjælp, den arme, der savner en hjælper“ {KL 171.3}

Herren erklærer at han bliver æret af dem, der drager nær til ham, og som tjener ham trofast. „Luk portene op for et retfærdigt folk, ... thi det stoler på dig.“ Den Almægtiges arm er udrakt for at føre os fremad, endnu længere frem. Gå fremad, siger Herren; jeg vil sende dig hjælp. Det er for at herliggøre mit navn, at du beder og du skal få. Jeg vil blive æret før øjnene af dem, der venter på dit nederlag. De skal se, at mit ord vinder en herlig sejr „Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.“ {KL 172.1}

Alle, der er besværede eller bliver uretfærdigt behandlet, bør råbe til Gud. Vend jer bort fra dem, hvis hjerter er hårde som stål, og lad jeres begæringer komme frem for jeres skaber Der er aldrig nogen, som kommer til ham med et sønderknust hjerte, der vil blive afvist. Ikke én alvorlig bøn vil være forgæves. Under det himmelske kors lovsange hører Gud det svageste menneskes råb. Vi fortæller ham om vort hjertes dybeste længsler i lønkammeret,

vi sender en stille bøn op til ham, når vi går på vejen, og vore bønner når op til universets Herres trone. De høres måske ikke af noget menneskes øre, men de går ikke tabt, og de dør ikke hen på grund af det travle liv, der rører sig om os. Intet kan tilintetgøre hjertets længsel. Den hæver sig over gadens larm, over det travle menneskemylder og når op til de himmelske sale. Det er Gud, vi taler til, og vore bønner bliver hørt. {KL 172.2}

Du, som føler dig uværdigste af alle, frygt ikke for at overlade din sag til Gud. Da han gennem Kristus gav sig selv for verdens synd, påtog han sig at hjælpe hver eneste synder „Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?“ Vil han ikke opfylde de herlige løfter som er givet til opmuntring og styrke for os? {KL 173.1}

Der er intet, som Kristus ønsker mere, end at genløse sin arv fra Satans herredømme. Men før vi kan frelses fra Satans magt udadtil, må vi frelses fra hans magt i vort indre. Herren tillader at der kommer prøvelser for at vi kan blive renset fra verdslighed, fra egenkærlighed og fra alle ubehagelige og ukristelige karaktertræk. Han tillader at prøvelsernes dybe vande skyller hen over os, for at vi skal komme til at kende ham og Jesus Kristus, som han har udsendt, og for at vi skal få en dyb længsel i vort indre efter at blive renset fra synden og gå lutret ud af prøvelsen og være helligere og lykkeligere. Det er ofte, at vi træder ind i prøvelsens ildovn med hjerter der er formørkede af egenkærlighed, men dersom vi er tålmodige under ildprøven, vil vi komme ud af den og genspejle Guds karakter Når hans hensigt med prøvelsen er opnået, fører han „din retfærdighed frem som lyset, din ret som den klare dag“. {KL 173.2}

Der er ingen fare for at Herren vil være ligegyldig over for sit folks bønner. Faren ligger i, at de vil blive mismodige i fristelsens og prøvens stund og ikke være udholdende i bønnen. {KL 173.3}

Frelseren viste guddommelig medlidenhed med den syrisk-fønikiske kvinde. Han blev rørt, da han så hendes sorg. Han længtes efter straks at forsikre hende om, at hendes bøn var hørt; men han ønskede at lære sine disciple noget, og for en tid så det ud, som om han ikke brød sig om råbet, der kom fra hendes forpinte hjerte. Da hendes tro var blevet åbenbaret, talte han opmuntrende til hende og sendte hende bort med den dyrebare velsignelse, som hun havde bedt om. Disciplene glemte aldrig dette, og denne tildragelse er nedtegnet for at vise, hvad vedholdende bøn kan udrette. {KL 174.1}

Det var Kristus, der indgav moderen tanken om den udholdenhed, som ikke kunne tilbagevises. Det var Kristus, som gav den bedende enke mod og beslutsomhed over for dommeren. Det var Kristus, der flere århundreder før havde inspireret Jakob med den samme udholdende tro i den gådefulde kamp ved Jabbok. Og den tillid og vished, som han selv havde indgivet, undlod han ikke at belønne. {KL 174.2}

Den, der bor i den himmelske helligdom, dømmer retfærdigt. Han glæder sig mere over sit folk, der kæmper med fristelser i en verden, der er fuld af synd, end over engleskaren, som omgiver hans trone. {KL 174.3}

Hele verdensaltet viser den største interesse for denne vor lille verden; for Kristus har betalt en uendelig stor pris for de menneskers frelse, som bor i den. Verdens forløser har knyttet jorden til Himmelen med uløselige bånd, for Herrens forløste er her Himmelske væsener besøger stadig jorden, som dengang de vandrede sammen med Moses og Abraham og talte med dem. I travlheden i vore store byer blandt de myldrende menneskemasser der fylder gader og forretninger hvor folk fra morgen til aften lader som om forretning, sport og fornøjelser er alt, hvad de lever for hvor der er så få, som tænker på livet efter dette, - ja, selv her har Himmelen endnu sine vægtere og hellige. Der er usynlige engle, som lægger mærke til alt, hvad menneskene siger og gør Hvad enten man samles i forretningsøjemed, for fornøjelse eller for at tilbede Gud, er der flere tilhørere, end man kan se med det menneskelige øje. Somme tider trækker de himmelske sendebud tæppet til side, der skjuler den usete verden, for at vore tanker kan drages bort fra vort rastløse liv og betænke, at der er usete vidner til alt, hvad vi gør og siger. {KL 175.1}

Vi trænger til at forstå de besøgende engles gerning bedre, end vi gør Det ville være godt for os at tænke over at vi har himmelske væsener til at samarbejde med os og hjælpe os i al vor gerning. Usynlige hære med lys og kraft er nær hos de sagtmodige og ydmyge, som tror og stoler på Guds løfter Keruber og serafer og mægtige engle, ti tusinde gange ti tusinde og tusinde gange tusinde står ved hans højre side, „alle ånder i Guds tjeneste, som sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelse.“ {KL 175.2}

Disse engle skriver en trofast beretning om menneskenes ord og handlinger Enhver grusom eller uretfærdig handling mod Guds folk, alt, hvad de må lide på grund af ondskabens magt, bliver optegnet i Himmelen. {KL 176.1}

„Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat, og skulle han ikke være langmodig over for dem? Jeg siger jer: Han skal skaffe dem ret i hast.“ {KL 176.2}

„Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge; thi I behøver udholdenhed for at gøre Guds vilje og få, hvad der er forjættet. Thi der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme, og han tøver ikke.“ „Se, bonden bier på jordens dyrebare afgrøde og venter tålmodigt på den, til den har fået tidligregn og sildigregn. Vent da også I tålmodigt, styrk jeres hjerter; thi Herrens komme er nær.“ {KL 176.3}

Guds langmodighed er forunderlig. Retfærdigheden venter længe, medens barmhjertigheden stræber efter at få synderen til at omvende sig. Men „retfærd og ret er hans trones støtte“. „Herren er langmodig,“ men „hans kraft er stor Herren lader intet ustraffet. I uvejr og storm er hans vej, skyer er hans fødders støv.“ {KL 176.4}

Verden er blevet dristig med hensyn til at overtræde Guds lov. Fordi Gud længe har båret over med menneskene, har de ladet hånt om hans myndighed. De har styrket hinanden i at øve undertrykkelse og grusomheder mod hans arvelod og har sagt: „Hvor skulle Gud vel vide det, skulle den Højeste kende dertil?“ Men der er en grænse, som de ikke kan

overskride. Tiden er nær da de vil have nået den fastsatte grænse. Selv nu har de næsten overskredet den langmodige Guds grænse, hans nådes og barmhjertigheds grænse. Herren vil gribe ind for at hævde sin ære, for at udfri sit folk og for at gøre en ende på den voksende uretfærdighed. {KL 177.1}

På Noas tid havde menneskene ringeagtet Guds lov, indtil erindringen om Skaberen næsten var forsvundet fra jorden. Deres ugudelighed havde fået et sådant omfang, at Herren lod syndflodens vande skylle hen over jorden og fjerne alle de onde mennesker der boede derpå. {KL 177.2}

Fra det ene århundrede til det andet har Herren vist, hvorledes han virker Når der er opstået en krise, har han åbenbaret sig og grebet ind for at forhindre Satan i at udføre sine planer Han har ofte tilladt, at krisen nåede sit højdepunkt for nationer familier og enkelte personer for at menneskene kunne lægge mærke til, hvorledes han greb ind. Så har han vist, at der er en Gud i Israel, som vil fastholde sin lov og retfærdiggøre sit folk. {KL 177.3}

I vore dage, da uretfærdigheden er ved at få overhånd, kan vi vide, at den sidste store krise er nær forestående. Herren vil gribe ind, når Guds lov bliver trodset i næsten hele verden, og når hans folk bliver undertrykt og plaget af deres medmennesker. {KL 178.1}

Tiden er nær da han vil sige: „Mit folk, gå ind i dit kammer og luk dine døre bag dig; hold dig skjult en liden stund, til vreden er draget over Thi Herren går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.“ Mennesker der bekender sig til at være kristne, kan nu bedrage og undertrykke de fattige; de kan stjæle fra enken og de faderløse; de kan lade deres sataniske had få frit løb, fordi de ikke kan øve kontrol over Guds folks samvittighed; men for alt dette vil Gud føre dem frem for dommen. „Thi dommen er ubarmhjertig mod dem, der ikke har øvet barmhjertighed.“ Om ikke så længe skal de stå frem for al jordens dommer for at aflægge regnskab for de legemlige og sjælelige smerter som de har forvoldt hans arvelod. De kan nu benytte falske anklager de kan spotte dem, som Gud har udvalgt til at udføre sin gerning, de kan kaste hans troende børn i fængsel, overgive dem til lænker til forvisning og døden, men de må stå til ansvar for hver angstens kval og smerte, for hver tåre, der er blevet fældet. Gud vil give dem en dobbelt straf for deres synder om Babylon, der er et billede på den frafaldne menighed, siger han til dem, som udfører hans straffedomme: „Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu. Giv hende lige for lige, ja, betal hende dobbelt gengæld efter hendes gerninger; skænk dobbelt i til hende i det bæger som hun selv skænkede i.“ {KL 178.2}

Fra Indien, Afrika, Kina, fra øerne i havet, fra de undertrykte millioner i de såkaldte kristne lande stiger menneskers smertensråb op til Gud. Det vil ikke vare længe, før dette råb bliver besvaret. Gud vil rense jorden fra dens moralske fordærvelse, ikke med en vandflod som på Noas tid, men med et ildhav, som intet menneske kan slukke. {KL 179.1}

„En trængselstid kommer som hidtil ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til. Men på den tid skal dit folk frelses, alle, der er optegnede i bogen.“ {KL 179.2}

Kristus vil samle sine børn til sig fra tagkamre, fra hytter fra fangehuller fra skafotter fra bjerge og ørkener fra jordens huler og havets dyb. De har været fattige, pinte og plagede på jorden. Millioner er gået i graven beskyldt for ugerninger fordi de nægtede at give efter for Satans bedrageriske krav Guds børn er blevet fordømt af jordiske domstole for at være de værste forbrydere, men den dag er nær da „Gud er den, der dømmer“ Da vil de jordiske afgørelser blive omstyrtet. „Den Herre Herren ..... gør ende på sit folks skam på hele jorden.“ Hver af dem vil få en lang, hvid klædning. Og „de skal kaldes: det hellige folk, Herrens genløste“. {KL 179.3}

Guds børn vil blive rigeligt belønnet for de kors, som de har måttet bære, for de tab, de har måttet lide, for de forfølgelser de har været udsat for ja, for livet, som de måtte miste. „De skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander“ {KL 180.1}

Kapitel 15 - „Den mand tager imod syndere«

Da alle toldere og syndere flokkedes omkring Jesus, udtrykte rabbinerne deres misfornøjelse med det. „Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem," sagde de. {KL 181.1}

Med denne bemærkning antydede de, at Kristus syntes om at komme sammen med syndige og slette mennesker og at han ikke tog sig af, at de var onde. Rabbinerne var blevet skuffede over Jesus. Hvordan kunne det være, at en, der gav sig ud for at have så ophøjet en karakter ikke kom sammen med dem og fulgte deres undervisningsmetoder? Hvorfor gik han så fordringsløs omkring og virkede blandt alle samfundsklasser? Hvis han var en sand profet, sagde de, ville han passe sig ind med dem og behandle toldere og syndere på den ligegyldige måde, som de fortjente. Disse samfundets vogtere vrededes over at han, som de stadig var i modstrid med, og hvis rene liv alligevel imponerede og fordømte dem, ville omgås de forstødte med en så åbenlys sympati. De billigede ikke hans fremgangsmåde. De regnede sig selv for at være oplyste, dannede og i højeste grad religiøse, men Kristi eksempel blottede deres egenkærlighed. {KL 181.2}

Det ærgrede dem også, at de, der kun viste rabbinerne foragt, og som man aldrig så i synagogerne, flokkedes omkring Jesus og lyttede med spændt opmærksomhed til hans tale. De skriftkloge og farisæerne følte kun fordømmelse, når de var i hans nærhed; hvorledes kunne det da gå til, at toldere og syndere følte sig draget til Jesus? {KL 182.1}

De vidste ikke, at forklaringen netop lå i de ord, de havde udtalt som en hånlig beskyldning: „Den mand tager imod syndere." De mennesker der kom til Jesus, følte i hans nærværelse, at der selv for dem var en mulighed for at de kunne slippe ud af syndens dyb. Farisæerne havde kun hån og foragt tilovers for dem, men Kristus modtog dem som Guds børn, der var gået bort fra faderhuset, men som ikke var glemt af Faderen. Og det var netop deres elendighed og synd, der endnu mere gjorde dem til genstand for hans medlidenhed. Jo længere de var vandret bort fra ham, desmere længtes han og jo større ofre ville han bringe for deres frelse. {KL 182.2}

Alt dette kunne Israels lærere have læst i de hellige bogruller som de roste sig af at eje og udlægge. Havde David ikke skrevet David, som havde begået så frygtelig en synd: „Farer jeg vild som det tabte får så opsøg din tjener" Havde Mika ikke åbenbaret Guds kærlighed til synderen ved at sige: „Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde, bærer over med synd hos din ejendoms rest, ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig?" {KL 182.3}

Kristus mindede ikke denne gang sine tilhørere om skriftens ord. Han henviste til, hvad de kunne lære af deres egen erfaring. De udstrakte høje sletter øst for Jordan skaffede rigeligt med græsgange for fåreflokke, og der havde været mangt et fortabt får som var vandret gennem hulvejene og over de skovklædte bakker og som med omhu var blevet opsøgt og bragt tilbage af hyrden. I skaren, der stod omkring Jesus, fandtes hyrder og også mænd, der havde investeret mange penge i fåre og kvæghjorde, og alle kunne forstå det

billede han brugte: „Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?“ {KL 183.1}

Disse mennesker som I foragter sagde Jesus, er Guds ejendom. De er hans på grund af skabelsen og forløsningen, og de er værdifulde for ham. Ligesom hyrden elsker sine får og ikke slår sig til ro, hvis blot et eneste mangler således elsker Gud i endnu højere grad hvert eneste foragtet menneske. Menneskene kan nægte at tage imod hans kærlighed, de kan vandre bort fra ham, de kan vælge en anden herre, men de tilhører alligevel Gud, og han længes efter at få dem tilbage. Han siger: „Som en hyrde tager sig af sin hjord på stormvejrets dag, således tager jeg mig af min hjord og redder den fra de steder hvorhen de spredtes på skyernes og mulmets dag.“ {KL 183.2}

I lignelsen går hyrden ud for at søge efter ét mistet får det mindste tal, som kan tælles. Således ser vi, at hvis der kun havde været én fortabt synder ville Kristus have givet sit liv for den ene. {KL 184.1}

Et får som har forvildet sig bort fra folden, er det mest hjælpeløse af alle dyr Hyrden må lede efter det, for det kan ikke selv finde tilbage. Sådan er det også med det menneske, der er vandret bort fra Gud. Det er lige så hjælpeløst som det mistede får og hvis ikke Gud i sin kærlighed var kommet for at frelse det, ville det aldrig have fundet vej til Gud. {KL 184.2}

Hyrden, som opdager at der mangler et af hans får ser ikke ligegyldigt på flokken, der er i sikkerhed i folden, og siger: „Jeg har nioghalvfems, og det vil være alt for besværligt for mig at gå og lede efter det, der har forvildet sig. Det kan selv komme tilbage, så vil jeg åbne døren til folden og lade det komme ind.“ Nej, aldrig så snart er fåret blevet borte, før hyrden bliver grebet af sorg og uro Han tæller flokken den ene gang efter den anden. Når han er sikker på, at han har mistet et får sover han ikke. Han forlader de nioghalvfems i folden og går ud for at søge efter det får der er faret vild. Jo mørkere og jo mere stormfuld natten er og jo farligere vejen er desto større er hyrdens ængstelse, og desto ivrigere søger han. Han gør alt, hvad han kan, for at finde det ene mistede får {KL 184.3}

Det er en stor lettelse for ham, når han hører den første svage brægen i det fjerne. Han følger lyden og klatrer op ad de stejleste skrænter han går ud til afgrundens rand og sætter sit eget liv på spil. Sådan søger han, medens fårets brægen, der bliver svagere, siger ham, at det er døden nær til sidst bliver han belønnet for sine anstrengelser: det mistede er fundet. Så skænder han ikke på det, fordi det har voldt ham så meget besvær Han driver det ikke frem med kæppen. Han prøver end ikke at lede det hjem. I sin glæde tager han det skælvende dyr på sine skuldre; hvis det er forslået og såret, bærer han det i sine arme og trykker det tæt ind til sig for at varme det, så det kan leve. Han bærer det tilbage til folden i taknemmelighed over at han ikke har søgt forgæves. {KL 185.1}

Takket være Gud, han har ikke beskrevet et billede for os af en bedrøvet hyrde, der vender hjem uden fåret. Lignelsen taler ikke om skuffelse, men om glæden over at det mistede blev fundet. Her findes beviset på, at ikke en eneste, der har forvildet sig bort fra

Guds fold, bliver glemt, ikke en bliver overladt til sig selv Enhver der vil lade sig frelse, vil Kristus redde fra fordærvelsens afgrund og fra syndens torne. {KL 185.2}

Fortvivlede menneske, fat mod, selv om du har syndet. Tro ikke, at Gud måske vil tilgive dig dine overtrædelse og tillade dig at nærme dig ham. Gud har taget det første skridt. Medens du endnu gjorde oprør mod ham, gik han ud for at søge dig. Med hyrdens ømme kærlighed forlod han de nioghalvfems og gik ud i ødemarken for at finde det, der var tabt. Den synder der er kvæstet og såret og lige ved at omkomme, omslutter han med sine arme og bærer den med glæde til den sikre fold. {KL 186.1}

Jøderne lærte, at synderen først måtte angre, før han kunne få del i Guds kærlighed. Efter deres mening var anger noget, der gjorde menneskene fortjent til Himmelens gunst, og det var denne tanke, der fik farisæerne til at udbryde i forbavselse og vrede: „Den mand tager imod syndere.“ Ifølge deres mening burde han ikke tillade andre at nærme sig ham end dem, der havde angret. Men i lignelsen om det mistede får lærer Kristus os, at frelsen ikke fås ved, at vi søger efter Gud, men ved, at Gud søger efter os. „Der er ingen forstandig, der er ingen,som søger Gud, afvegne er alle.“ Vi angrer ikke, for at Gud skal elske os, men han åbenbarer sin kærlighed for os, for at vi skal angre. {KL 186.2}

Når det vildfarne får endelig bringes hjem, udtrykker hyrden sin taknemmelighed i lovsange. Han kalder på sine venner og naboer og siger til dem: „Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får som jeg havde mistet.“ Når en forvildet synder bliver fundet af den store fårenes hyrde, bliver der således glæde og taksigelse både i Himmelen og på jorden. {KL 186.3}

„Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“ I, farisæere, sagde Kristus, regner jer for at være meget afholdt af Himmelen. I tror at I er sikre i jeres egen retfærdighed. Vid da, at hvis I ikke behøver at angre, gælder min gerning ikke jer Disse stakkels mennesker som føler deres fattigdom og synd, er netop dem, jeg er kommet for at frelse. Himmelens engle er interesserede i disse fortabte, som I foragter I klager og forarges, når en af dem slutter sig til mig, men vid, at englene glæder sig, og sejrssange genlyder i de himmelske sale. {KL 187.1}

Rabbinerne sagde, at der er glæde i Himmelen, når en, der har syndet imod Gud, bliver tilintetgjort, men Jesus lærte, at tilintetgørelsens værk er fremmed for Gud. Det, som hele Himmelen finder glæde i, er genoprettelsen af Guds eget billede i de mennesker som han har skabt. {KL 187.2}

Når en, der kommet langt ud i synd, prøver at vende tilbage til Gud, møder han kritik og mistillid. Der er dem, som tvivler på, at hans anger er oprigtig, eller hvisker: „Han er ikke standhaftig, jeg tror ikke, at han vil holde ud.“ Disse mennesker udfører ikke Guds gerning, men Satans, som er brødrenes anklager Den Onde håber at gøre det menneske modløst på grund af deres kritik og drive ham endnu længere bort fra håbet og fra Gud. Lad den angrende synder tænke på glæden i Himmelen over at det mistede bringes tilbage. Lad ham

stole på Guds kærlighed og ikke på nogen måde blive mismodig på grund af farisæernes hån og mistanke. {KL 187.3}

Rabbinerne forstod, at Kristi lignelse angik tolderne og synderne, men den betyder også noget mere. Med det mistede får fremstiller Kristus ikke alene den enkelte synder men den eneste verden, som har gjort oprør og er blevet ødelagt af synden. Denne verden er kun et atom i Guds store univers, og alligevel er denne lille faldne klode det ene mistede får mere dyrebar for ham end den i og halvfems, der ikke gik bort fra folden. Kristus, den elskede leder i de himmelske sale, kom ned fra det høje og gav afkald på den herlighed, han havde hos Faderen, for at frelse denne ene fortabte verden. Det var for den, han forlod de syndfri verdener de nioghalvfems, som elskede ham, og kom ned til denne jord for at blive såret for vore overtrædelser" og „knust for vor brødes skyld". Gud gav sig selv i sin Søn, for at han kunne få den glæde at få det mistede får tilbage. {KL 188.1}

„Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn." Og Kristus siger: „Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden," for at udfylde, „hvad der mangler af Kristus-trængsler", „til bedste for hans legeme, kirken". Hver eneste en, som Kristus har frelst, er kaldet til at virke i hans navn for fortabtes frelse. Denne gerning var blevet forsømt i Israel. Bliver den ikke også forsømt i dag af dem, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere? {KL 188.2}

Hvor mange af de vildfarne har du søgt efter og bragt tilbage til folden? Når du vender dig bort fra dem, som synes frastødende og utiltalende, er du da klar over at du forsømmer dem, som Kristus søger efter? Netop når du vender dig bort fra dem, behøver de måske mest din medfølelse. På hvert eneste sted, hvor man samles for at tilbede Gud, findes der mennesker som længes efter hvile og fred. Det ser måske ud, som om de lever et sorgløst liv, men de er ikke ufølsomme over for Helligåndens påvirkning. Mange blandt dem kunne vindes for Kristus. {KL 189.1}

Hvis det mistede får ikke bliver bragt tilbage til folden, vil det blive ved med at vandre omkring, til det omkommer og der er mange mennesker som går deres undergang i møde af mangel på en kærlig hånd, der udrækkes for at frelse dem. Disse fejlende mennesker er tilsyneladende hårde og ubesindige, men dersom de havde haft de samme anledninger som andre, kunne de have åbenbaret et langt ædlere sindelag og brugt deres evner til nyttig tjeneste. Englene føler medynk med disse fortabte mennesker Engle græder medens menneskers øjne er tørre og deres hjerter lukkede for medlidenhed. {KL 189.2}

O, hvor der mangler en dyb, inderlig medlidenhed med de fristede og fejlende! O, om vi havde mere af Kristi sindelag og mindre, langt mindre af selvet! {KL 190.1}

Farisæerne forstod, at Kristi lignelse var en irettesættelse til dem. I stedet for at godkende deres kritik af hans gerning havde han bebrejdet dem for at de forsømte tolderne og synderne. Han havde ikke gjort det åbenlyst, for at det ikke skulle lukke deres hjerter for ham, men hans lignelse fremstillede for dem den gerning, som Gud krævede af dem, og som de havde undladt at gøre. Dersom de havde været sande hyrder ville disse ledere i Israel

have udført en hyrdes gerning. De ville have udvist Kristi barmhjertighed og kærlighed og ville have forenet sig med ham i hans gerning. Da de nægtede at gøre det, viste de, at deres fromhed var uægte. Nu var der mange, som ikke tog imod Kristi tilrettevisning, men der var nogle, som blev overbevist ved hans ord. Efter Kristi himmelfart kom Helligånden over disse og de forenede sig med hans disciple i den gerning, som var beskrevet i lignelsen om det mistede får {KL 190.2}

Da Jesus havde fortalt lignelsen om det mistede får fremkom han med en anden og sagde: „Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den?“ I østen bestod de fattiges huse som regel kun af et mørkt værelse uden vinduer Værelset blev ikke fejet ret ofte, og en mønt, der faldt på gulvet, ville hurtigt blive dækket af støv og snavs. For at den kunne blive fundet, måtte der selv om dagen tændes et lys, og huset måtte fejes grundigt. Hustruens medgift bestod sædvanligvis af mønter som hun gemte omhyggeligt som sine kæreste ejendele, der skulle overlades til hendes egne døtre. Tabet af en af disse mønter ville blive betragtet som en alvorlig ulykke, og når den blev genfundet, ville der blive stor glæde, som kvinderne i nabolaget var rede til at tage del i. {KL 191.1}

„Når hun har fundet den,“ sagde Kristus, „kalder hun sine veninder og naboersker sammen og siger Glæd jer med mig; thi jeg har fundet den drakme, som jeg havde tabt. Sådan siger jeg jer bliver der glæde hos Guds engle over én synder som omvender sig.“ {KL 191.2}

Denne lignelse fortæller ligesom den foregående om tabet af noget, der kan findes igen efter en grundig eftersøgning, og om glæden derved. Men de to lignelser fremstiller to forskellige grupper mennesker Det mistede får ved, at det er fortabt. Det har forladt hyrden og fåreflokken, og det kan ikke redde sig selv. Det fremstiller dem, der er klar over at de er adskilt fra Gud, og som er besværede af rådvildhed, nedværdigelse og svære fristelser ben tabte mønt fremstiller dem, der er fortabt i overtrædelser og synder men som ikke er klar over deres stilling. De er fremmede for Gud, men de ved det ikke. Deres evige vel er i fare, men de er uvidende om det og ubekymrede. I denne lignelse lærer Kristus os, at selv de, der ikke bryder sig om, hvad Gud ønsker og kræver er genstand for hans ømme kærlighed. De skal også opsøges og bringes tilbage til Gud. {KL 191.3}

Fåret vandrede bort fra folden, det for vild i ødemarken eller på bjergene. Sølvmønten tabtes i huset. Den var ikke langt borte, men alligevel kunne man ikke finde den uden at søge flittigt. {KL 192.1}

Denne lignelse indeholder en lærdom for forældre og børn. Der hersker ofte en stor ligegyldighed i hjemmene med hensyn til medlemmernes evige vel. Der kan være en iblandt dem, som er vandret bort fra Gud, men hvor føles der dog kun lidt uro og ængstelse i familien, for at en af Guds betroede gaver skal mistes. {KL 192.2}

Mønten, der ligger mellem støvet og snavset, er stadig et stykke sølv. Ejeren leder efter det, fordi det er værdifuldt. Således er ethvert menneske også dyrebart i Guds øjne, hvor

plettet det end er af synden. Ligesom mønten bærer regentens billede og navn, bar mennesket ved skabelsen og så Guds billede og navn, og selv om det nu er blevet skæmmet og utydeligt under syndens påvirkning, forbliver der dog spor af denne indskrift i hvert menneske. Gud ønsker at få det tilbage og atter at tegne sit billede der i retfærdighed og hellighed. {KL 192.3}

Kvinden i lignelsen søger flittigt efter sin tabte drakme. Hun tænder et lys og fejer huset. Hun flytter alt, der kan stå hende i vejen. Skønt det kun er en mønt, hun har tabt, ophører hun ikke med at søge, før den ene mønt er fundet. Således burde det også være i hjemmene. Hvis et familiemedlem er tabt for Gud, burde man gøre alt for at vinde det tilbage. Alle de øvrige burde ransage sig selv meget nøje og undersøge, hvorledes deres liv og færden er. Læg mærke til, om der ikke er en eller anden fejltagelse, en eller anden forkert handlemåde, som er skyld i, at det ikke er blevet omvendt, {KL 193.1}

Hvis der er et barn i familien, der ikke er klar over sin syndige tilstand, burde forældrene ikke unde sig ro. Tænd lyset. Ransag Guds ord og lad alt i hjemmet blive nøje undersøgt i lyset deraf for at finde grunden til, at dette barn er tabt. Lad forældrene ransage deres hjerter og lægge mærke til deres vaner og skikke. Børn er en arv fra Gud, og vi er ansvarlige over for ham med hensyn til, hvordan vi passer på hans ejendom. {KL 193.2}

Der er fædre og mødre, som længes efter at arbejde i fremmedmissionen; der er mange, der tager aktiv del i kristeligt arbejde uden for hjemmet, medens deres egne børn er fremmede over for Frelseren og hans kærlighed. Arbejdet med at vinde børnene for Kristus overlader mange forældre til prædikanten eller sabbatsskolelæreren, men ved at gøre dette tilsidesætter de deres eget ansvar som Gud har pålagt dem. Den højeste tjeneste, som forældre kan yde Gud, er at oplære og uddanne deres børn til at tro på ham. Det er en gerning, som kræver tålmodigt arbejde, en livslang flittig og udholdende anstrengelse. Ved at forsømme dette betroede hverv viser vi, at vi er utro husholdere. Gud vil ikke tage imod nogen undskyldning for en sådan forsømmelse. {KL 193.3}

Men de, der har gjort sig skyldige i forsømmelse, behøver ikke at fortvivle. Kvinden, hvis mønt var tabt, søgte, indtil hun fandt den. Således bør forældre også arbejde og bede for deres kære i kærlighed og tro, indtil de kan komme til Gud og med glæde sige: „Se, jeg og de børn, Herren gav mig.“ {KL 194.1}

Dette er sandt hjemmemissionsarbejde, og det er lige så gavnligt for dem, der udfører det, som for dem, det gøres for Ved at vise interesse for den hjemlige kreds bliver vi skikkede til at arbejde for medlemmerne i Herrens store familie, som vi skal bo sammen med gennem evighedernes evigheder om vi forbliver tro mod Kristus. Vi skal vise den samme interesse for vore brødre og søstre i Kristus, som medlemmerne i en familie har for hinanden. {KL 194.2}

Og det er Guds plan, at alt dette skal gøre os skikkede til at arbejde for endnu flere. Når vi får større interesse for andre og mere kærlighed, vil vi finde noget at gøre overalt. Guds

store husholdning omfatter hele verden, og man må ikke forsømme og forbigå en eneste, der tilhører den. {KL 195.1}

Hvor vi end er, er der en tabt sølvmønt, som venter på, at vi skal søge efter den. Søger vi efter den? Dag efter dag træffer vi mennesker der ikke er interesserede i religiøse ting; vi taler med dem, vi besøger dem; viser vi, at vi har interesse for deres åndelige vel? Fremholder vi Kristus for dem som Frelseren, der tilgiver synd? Fortæller vi dem om Kristi kærlighed, som brænder i vore egne hjerter? Hvis vi ikke gør det, hvordan vil vi så kunne møde disse sjæle, fortabte, evigt fortabte når vi står foran Guds domstol sammen med dem? {KL 195.2}

Hvem kan beregne værdien af et menneske? Dersom du vil vide, hvad det er værd, må du gå til Getsemane og våge der sammen med Kristus i de angstens timer da hans sved blev som bloddråber Se på Frelseren, der hænger på korset. Hør hans fortvivlede råb: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ Se på det sårede hoved, den gennemstungne side, de sønderrevne fødder Husk, at Kristus vovede alt. Selv Himmelen var i fare for vor frelses skyld. Ved korsets fod kan du måske fatte, hvad vi er værd, når du erindrer at Kristus ville have givet sit liv for en eneste synder {KL 195.3}

Hvis du har samfund med Kristus, vil du bedømme hvert menneske efter hans målestok. Du vil føle den samme dybe kærlighed for andre, som Kristus har følt for dig. Da vil du kunne vinde, ikke bortdrive, tiltrække, ikke frastøde dem, som han døde for Ingen vil nogen sinde være blevet ført tilbage til Gud, hvis Kristus ikke havde gjort en personlig indsats for deres skyld, og det er ved personligt arbejde, at vi kan frelse de fortabte. Når du ser mennesker haste mod døden, vil du ikke sidde ligegyldig i ro og mag. Jo større deres synd og lidelse, des alvorligere og mere nænsomme vil dine anstrengelser være for at vinde dem tilbage. Du vil forstå. de lidendes trang, som har syndet imod Gud, og som er tyngede af skyldfølelse. Du vil have medlidenhed med dem, og du vil udrække din hånd for at hjælpe dem. Med troens og kærlighedens arme vil du bringe dem til Kristus. Du vil våge over dem og opmuntre dem, og din medfølelse og tillid vil gøre det vanskeligt for dem at forlade den rette vej. {KL 196.1}

Alle Himmelens engle er rede til at samarbejde med dig i denne gerning. Alle Himmelens hjælpekilder står til deres rådighed, som søger at frelse de fortabte Engle vil hjælpe dig at nå de mest ligegyldige og forhærdede, og når en ledes tilbage til Gud, glædes alle i Himmelen. Serafer og keruber spiller på deres guldharper og synger lovsange til Gud og Lammet for deres barmhjertighed og miskundhed mod menneskenes børn. {KL 196.2}

Kapitel 16 - Fortabt, men fundet igen

Lignelserne om det mistede får den tabte sølvmønt og den fortabte søn fortæller klart og tydeligt om Guds medlidende kærlighed til dem, der vandrer bort fra ham. Skønt de har vendt sig bort fra Gud, overlader han dem ikke til deres elendighed. Han er opfyldt af kærlighed og medlidenhed overfor alle, der er udsat for den listige fjendes fristelser. {KL 198.1}

I lignelsen om den fortabte søn vises, hvorledes Herren tager sig af dem, der engang har kendt Faderens kærlighed, men som har tilladt Fristeren at føre dem som fangne, hvorhen han vil. {KL 198.2}

„Der var en mand, som havde to sønner Den yngste af dem sagde til faderen: Fader! giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så skiftede han ejendommen imellem dem. Og ikke mange dage derefter samlede den yngste alt sit og rejste langt bort til et fremmed land.“ {KL 198.3}

Denne yngste søn var blevet træt af hjemmets bånd. Han mente, at hans frihed var begrænset. Hans faders kærlighed og omsorg for ham blev mistydet, og han besluttede at gå sine egne veje. {KL 198.4}

Den unge mand erkender ikke, at han har nogen forpligtelser over for sin fader og han viser ikke nogen taknemmelighed, men alligevel gør han krav på et barns ret til at få del i sin faders ejendom. Den arv som ville tilfalde ham ved faderens død, ønsker han at få nu. Han har bestemt sig for at more sig og bekymrer sig ikke om fremtiden. {KL 199.1}

Efter at have fået sin fædrenearv drager han langt bort til et fremmed land bort fra faderhuset. Med penge i overflod og frihed til at gøre, som han vil, smigrer han sig med, at hans største ønske er blevet opfyldt. Der er ingen, som siger: „Gør ikke dette, for det vil skade dig,“ eller: „Gør sådan, fordi det er rigtigt.“ Dårlige kammerater hjælper ham at synke endnu dybere ned i synd, og han forøder „sin formue i et udsvævende liv“. {KL 199.2}

Bibelen fortæller om mænd, der „påstod, at de var vise“, og så „blev de dårer“ og på denne måde gik det den unge mand i lignelsen. Den rigdom, som han egenkærligt krævede af sin fader ødsler han bort på skøger Hans manddomskraft, livets gyldne år forstandsevnerne, ungdommens lyse syn på livet og åndslivets forhåbninger alt bliver ofret på lystens alter {KL 199.3}

Der bliver hungersnød, han begynder at lide mangel, og han holder sig til en borger i landet, som sender ham ud på marken for at vogte svin. For en jøde var denne beskæftigelse den mest simple og vanærende. Den unge mand, der har pralet med sin frihed, finder nu, at han er slave. Han er i den værste trældom, han „holdes fast i syndens reb“. Verdens glimmer og tillokkelser som fortryllede ham, er nu borte. Han sidder på jorden i det øde land, hvor hungersnøden hersker uden andet selskab end svinene, og han er nødt til at mætte sig med de bønner som svinene æder Af de glade kammerater der flokkedes om ham i hans

velmagtsdage, og som spiste og drak på hans bekostning, er der ikke en tilbage til at hjælpe ham. Hvor er nu hans tøjlesløse glæde? Han mente, at han var lykkelig, da han beroligede sin samvittighed og kvalte sine følelser; men nu, da pengene er brugt og sulten ikke stillet, da stoltheden har lidt nederlag og hans moral er svækket, da hans vilje er blevet svag og upålidelig og hans ædlere følelsesliv tilsyneladende er gået til grunde, er han den usleste af alle. {KL 199.4}

Hvilket billede er det ikke af synderens tilstand! Skønt han er omgivet af beviserne på Guds kærlighed, er der intet, som han ønsker mere, end at skilles fra ham, idet han kun tænker på vellevned og syndige fornøjelser Ligesom den utaknemmelige søn kræver han de gode ting af Gud, som om det var hans ret. Han tager dem som en selvfølge og viser ingen taknemmelighed til gengæld derfor eller udfører nogen kærlighedsgerning. Ligesom Kain gik bort fra Guds nærværelse for at søge sig et hjem, ligesom den fortabte søn drog langt bort „til et fremmed land“ søger syndere at finde glæde ved at glemme Gud.“ {KL 200.1}

Enhver der kun lever livet for sig selv, forspilder det, hvordan det så end leves. Enhver der forsøger at leve livet uden Gud, forspilder det. Han forøder de gyldne år forøder forstandsevnerne og ødelægger hjerte og sind og arbejder på at ødelægge sig selv fortid og evighed. Det menneske, der skiller sig fra Gud for at tjene sig selv, er mammons slave. Den forstand, som Gud skabte til at omgås engle, er blevet nedværdiget til at tjene de lavere lidenskaber Således vil det gå med den, der kun tjener sig selv. {KL 201.1}

Hvis du har valgt at leve livet på den måde, ved du, at du giver penge ud for det, der ikke er brød, og arbejder for det, der ikke kan tilfredsstille dig. Der vil komme tider da du vil forstå din nedværdigelse. Når du er alene i et fremmed land, vil du føle din elendighed og råbe i fortvivlelse: „Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?“ Der er en almengyldig sandhed i profetens ord: „Forbandet være den mand, som stoler på mennesker og som holder kød for sin arm, hvis hjerte viger fra Herren. Han bliver som ødemarkens ene og får ej lykke at se; han bor i glødende ørk, i saltland, hvor ingen fæster bo.“ {KL 201.2}

Gud „lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige“ men menneskene har magt til at udelukke solskin og regn. Medens Retfærds Sol skinner og nådens regn falder rigeligt til os alle, kan vi ved at adskille os fra Gud alligevel bo i glødende ørk. {KL 201.3}

Guds kærlighed længes stadig efter den, der har valgt at skilles fra ham, og han finder midler til at påvirke ham og bringe ham tilbage til faderhuset. I sin ynkelige tilstand gik den fortabte søn „i sig selv“. Den fortryllelse som Satan havde udøvet over ham, blev brudt. Han indså, at hans lidelser var et resultat af hans egen dårskab, og han sagde: „Hvor mange daglejere hjemme hos min fader har ikke fuldt op af mad? og her er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil stå op og gå til min fader“ Så elendig, som han var fandt han dog håb i forvisningen om sin faders kærlighed. Det var denne kærlighed, der drog ham mod hjemmet. Således er det også visheden om Guds kærlighed, der tvinger synderen til at vende tilbage til Gud.

„Guds godhed leder til omvendelse.“ Guds kærlighed, barmhjertighed og nåde lægges som en gylden lænke omkring hver synder der er i fare. Herren siger: „Jeg elsked dig med evig kærlighed, drog dig derfor i nåde.“ {KL 202.1}

Sønnen beslutter sig til at bekende sin skyld. Han vil gå til sin fader og sige: „Jeg har syndet imod Himmelen og overfor dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din søn.“ Men idet han viser hvor ringe forståelse han har af sin faders kærlighed, tilføjer han: „Lad mig gå som en af dine daglejere.“ {KL 202.2}

Den unge mand vender ryggen til svinene og bønnerne og begiver sig på vej hjem. Rystende af afkræftelse og udmattet af sult går han ivrigt mod hjemmet. Han har ingen kappe til at dække over sine pjalter men hans lidelser har overvundet hans stolthed, og han skynder sig fremad for at bede om en tjeners plads der hvor han engang var søn. {KL 203.1}

Den glade, tankeløse unge mand, der gik ud af sin faders port, drømte ikke om den smerte og længsel, som han efterlod hos faderen. Når han dansede og festede med sine kammerater tænkte han ikke meget på den skygge, der var faldet over hans hjem, og medens han nu går hjemad med trætte og ømme fødder ved han ikke at der er en, som står og ser efter om han kommer tilbage. Men medens han endnu er „langt borte“, genkender faderen hans skikkelse. Kærlighed er skarpsynet. Ikke engang fornedrelsen, som de mange år levet i synd har medført, kan skjule sønnen for faderens blik. Han ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen“ og omfavnede ham længe. {KL 203.2}

Faderen vil ikke tillade noget hånligt blik at foragte sønnens elendighed og pjalter Han tager den store, kostbare kappe fra sine skuldre og svøber den om sønnens udtærede skikkelse, og den unge mand bekender grædende sin skyld, idet han

siger: „Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din søn. „Faderen holder ham tæt ind til sig og fører ham hjem. Han får ikke lejlighed til at bede om en daglejers plads. Han er en søn, som skal æres med det bedste, huset formår og som de ventende mænd og kvinder skal respektere og betjene. {KL 203.3}

„Faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne; og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade! Thi min søn var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen. Og de begyndte at være glade.“ {KL 204.1}

I sin rastløse ungdomstid regnede den fortabte søn sin fader for at være streng og hård. Hvor forskellig var ikke hans mening om ham nu! Således mener også de, der er bedraget af Satan, at Gud er hård og streng. De betragter ham som en, der iagttager dem for at anklage og fordømme dem, og som er uvillig til at tage imod synderen, så længe der er en gyldig grund til ikke at hjælpe ham. Hans lov betragter de som en hindring for menneskenes lykke, et tungt åg, som de gerne vil være fri for Men den, der har fået øjnene op for Kristi kærlighed, vil se, at Gud er rig på medlidenhed. Han synes da ikke at være en ubarmhjertig tyran, men en fader der længes efter at tage sin angergivne søn i sin favn. Synderen vil

udbryde ligesom salmisten: „Som en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham.“ {KL 204.2}

I lignelsen lyder der ingen hån og bebrejdelser mod den fortabte søn for hans dårlige liv. Sønnen føler at fortiden er tilgivet og glemt, den er udslettet for bestandig. Således siger Gud til synderen: „Jeg sletter som tåge din misgerning og som en sky dine synder“ „Jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mer deres synd i hu.“ „Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sin et anker og vende sig til Herren, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.“ „l hine dage og til hin tid, lyder det fra Herren, skal man søge efter Israels brøde og den er der ikke, efter Judas synder og de findes ikke.“ {KL 205.1}

Hvilken forsikring er der ikke her om Guds villighed til at tage imod den angrende synder! Har du valgt at gå din egen vej? Er du vandret langt bort fra Gud? Har du forsøgt at nyde overtrædelsens frugter og fundet, at de bliver beske i din mund? Og sidder du nu ene og forladt, efter at din formue er opbrugt, din plan for livet krydset og der ikke mere er noget håb? Da vil den stemme, som længe har talt til dit hjerte, men som du ikke ville lytte til, sige tydeligt og klart til dig: „Op, ryk ud! Thi her kan I ikke bo for den urenheds skyld, som volder svar fordærv.“ Vend tilbage til din Faders hus. Han indbyder dig og siger: „Vend om til mig, thi jeg genløser dig!“ {KL 205.2}

Lyt ikke til fjendens forslag om at holde dig borte fra Kristus, indtil du har forbedret dig, indtil du er god nok til at kommet til Gud. Hvis du venter indtil da, vil du aldrig komme. Når Satan peger på dine snavsede klæder skal du gentage Jesu løfte: „Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.“ Fortæl fjenden, at Jesu Kristi blod renser fra al synd. Gør Davids bøn til din: „Rens mig for synd med ysop, tvæt mig hvidere end sne.“ {KL 206.1}

Stå op og gå til din Fader Han vil møde dig langt borte. Hvis du blot tager ét skridt mod ham i anger vil han skynde sig at omslutte dig med sine kærlige arme. Hans øre er åbent for den sønderknustes råb. Den allerførste gang dit hjerte længes efter Gud, ved han det. Der opsendes aldrig så stammende en bøn, der fældes aldrig så hemmelig en tåre, der næres aldrig så svag en længsel efter Gud, at ikke Guds Ånd går den i møde. Selv før bønnen bliver udtalt, eller hjertets længsel kommer til udtryk, vil Kristi nåde samarbejde med Helligånden, der virker på menneskehjertet. {KL 206.2}

Din himmelske Fader vil tage de klæder fra dig, som er blevet besmittet af synd. I den smukke profeti hos Zakarias forestiller ypperstepræsten Josua, der står iklædt snavsede klæder foran Herrens engel, en synder Og Herren siger: „Tag de snavsede klæder af ham!“ Og til ham sagde han „Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på. Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på.“ Ja, således vil Gud klæde dig i „frelsens klæder“ og dække dig med „retfærds kappe“ {KL 206.3}

Han vil føre dig ind i sin festsal, og mærket over dig skal være kærlighed. „Hvis du vandrer på mine veje,“ siger han, vil jeg give „dig gang og sæde blandt dem, som står her,“ ja, blandt de hellige engle, som omgiver hans trone. {KL 207.1}

„Som brudgom glædes ved brud, så din Gud ved dig.“ „I dig er Herren din Gud, en helt, som frelser Han glæder sig over dig med fryd, han tier i sin kærlighed, han fryder sig over dig med jubel.“ Og Himmelen og jorden forener sig med Faderen i fryderåbet: „Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen.“ {KL 207.2}

Indtil nu har der ikke været nogen mislyd i Frelserens lignelse, der kunne ødelægge freden og glæden, men så bringer Kristus et andet træk frem i billedet. Da den fortabte søn kom hjem, var den ældste søn „ude på marken“. „Da han nu kom og nærmede sig huset, hørte han musik og dans. Så kaldte han en af karlene til sig og spurgte, hvad der var på færde. Han sagde til ham: Din broder er kommet, og din fader har slagtet fedekalven, fordi han har fået ham tilbage i god behold. Da blev han vred og ville ikke gå ind.“ Denne ældre broder har ikke delt sin faders ængstelse og våget sammen med ham over den, der var fortabt. Derfor kan han heller ikke tage del i faderens glæde, da den bortrejste vender tilbage. Lyden af jubel og glæde vækker ikke nogen glæde i hans hjerte. Han spørger en tjener om årsagen til festligheden, og svaret vækker misundelse hos ham. Han vil ikke gå ind og byde sin fortabte broder velkommen hjem. Den gunst, der bliver vist mod broderen, betragter han som en fornærmelse mod sig selv. {KL 207.3}

Da faderen kommer ud for at tale ham til rette, åbenbares hans stolte og onde karakter. Han taler om den lange tid, han har boet i sin faders hus uden at blive belønnet for sin tjeneste, og sammenligner det småligt med den gunst, der er blevet udvist mod den hjemvendte søn. Han gør det klart, at hans egen tjeneste har været en tjeners og ikke en søns. Når han burde have fundet glæde ved at kunne være i sin faders nærhed, har han ladet sine tanker beskæftige sig med det udbytte, han kunne få ved at leve et forsigtigt liv. Hans ord viser at det er af denne grund, han har nægtet sig syndens glæder Hvis nu denne broder skal være med til at dele faderens gaver anser den ældste broder sig for at være blevet forurettet. Han under ikke sin broder den velvilje, der vises ham. Han viser tydeligt, at hvis han havde været i faderens sted, ville han ikke have taget imod den fortabte. Han vil ikke engang anerkende ham som sin broder men taler bittert om ham som „denne din søn“. {KL 208.1}

Alligevel taler faderen venligt til ham. „Mit barn!“siger han, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Har du ikke haft den forret at, kunne være hos mig i alle disse år da din broder har levet som en hjemløs? {KL 209.1}

Alt, hvad der kunne tjene til hans børns lykke, stod til deres rådighed. Sønnen burde ikke bekymre sig om gaver eller belønning. „Alt mit er dit.“ Du behøver kun at tro, at jeg elsker dig og tage imod gaven, der gives dig frit. {KL 209.2}

Den ene søn havde for en tid fjernet sig fra hjemmet uden at agte på faderens kærlighed. Men nu er han vendt tilbage, og glæden bortfejer enhver foruroligende tanke. „Din broder var død, men er blevet levende, og var fortabt, men er fundet igen.“ {KL 209.3}

Kom den ældste broder til at indse sit eget dårlige og utaknemmelige sindelag? Kom han til at forstå, at skønt hans broder havde båret sig forkert ad, var han dog stadig hans broder?

Angrede den ældste broder sin misundelse og hårdhjertethed? Kristus sagde ikke noget om dette, for handlingen i lignelsen var ikke til ende, og det var hans tilhørere, der skulle bestemme, hvorledes udfaldet skulle blive. {KL 209.4}

De forstokkede jøder på Kristi tid blev fremstillet gennem den ældste søn og også farisæerne, der findes til enhver tid, og som ser med foragt på de mennesker som de regner for toldere og syndere. Fordi de ikke selv er gået til yderligheder med hensyn til laster er de optaget af selvretfærdighed. Kristus mødte disse smålige kritikere på deres egen grund. De havde fået særlige forrettigheder af Gud ligesom den ældste søn i lignelsen. De hævdede, at de var sønner i Guds hus, men de havde lejesvendens sindelag. De arbejdede ikke af kærlighed, men i håb om at få belønning. Efter deres mening var Gud en hård herre. De så, at Kristus indbød toldere og syndere til at komme og modtage nåden frit, - den gave, som rabbinerne håbede at sikre sig ved egne gerninger og bodsøvelser - og de blev fortørnede. Den fortabtes hjemkomst, der fyldte Faderens hjerte med glæde, vakte kun misundelse hos dem. {KL 209.5}

I lignelsen var faderens samtale med den ældste søn Guds kærlige henvendelse til farisæerne. Alt mit er dit, ikke som løn, men som en gave. Ligesom den fortabte søn kan du også kun modtage det som en uforskyldt gave fra den kærlige Fader {KL 210.1}

Egenretfærdighed leder ikke alene mennesker til at give en fejlagtig fremstilling af Gud, men det gør dem kolde og kritiske over for deres brødre. Den ældste søn var i sin egenkærlighed og misundelse rede til at give agt på sin broder for at kunne kritisere alt, hvad han gjorde, og anklage ham for den mindste brist. Han lagde mærke til hver fejltagelse og fremhævede enhver forkert handling. På denne måde søgte han at retfærdiggøre sit eget utilgivende sindelag. Der er mange i dag, som gør det samme. Medens mennesker tager det første skridt i kampen mod fristelsernes rivende strømme, står de der hårde og egenrådige, og kritiserer og anklager De giver sig ud for at være Guds børn, men de udviser Satans ånd. På grund af disse anklageres indstilling over for deres brødre, står de der hvor Gud ikke kan lade sit ansigt lyse over dem. {KL 210.2}

Mange spørger til stadighed: „Med hvad skal jeg møde Herren, bøje mig for højhedens Gud? Skal jeg møde ham med brændofre, møde med årgamle kalve? Har Herren behag i tusinder af vædre, titusinder af oliestrømme?“ Men „det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.“ {KL 211.1}

Dette er den gerning, som Herren har valgt: „At løse gudløshedens lænker at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg. ..... ej nægter at hjælpe dine landsmænd.“ Når I ser jer selv som syndere, som kun er blevet frelst formedelst jeres himmelske Faders kærlighed, vil I have medfølelse med andre, der lider under synden. Du vil ikke længer møde den elendige og angrende med misundelse og kritik. Når egenkærlighedens is er smeltet bort i dit hjerte, vil du føle med Gud og tage del i hans glæde over at kunne frelse de fortabte. {KL 211.2}

Det er sandt, at du regner dig for at være et Guds barn; men hvis det er sandt, er det „din broder“ som „var død, men er blevet levende, og var fortabt, men er fundet igen“. Han er knyttet til dig med de ømmeste bånd, for Gud anerkender ham som en søn. Dersom du benægter dit slægtskab med ham, vi ser du, at du kun er en lejesvend i huset og ikke et barn i Guds familie. {KL 212.1}

Selv om du ikke vil tage del i velkomsten til den fortabte, vil glæden vedvare, den genfundne vil finde sin plads ved Faderens side og i Faderens gerning. Den, der er blevet tilgivet meget, elsker meget. Men du vil være i mørket udenfor For „den, der ikke elsker kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed“. {KL 212.2}

Kapitel 17 - „Lad det stå endnu dette år«

Når Kristus underviste, forbandt han advarselen om kommende dom med indbydelsen til at søge nåde. Han sagde: „Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskeliv, men for at frelse dem.“ „Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.“ Forbindelsen mellem hans gerning som frelser og Guds retfærdighed og dom illustreres i lignelsen om det ufrugtbare figentræ. {KL 213.1}

Kristus havde gjort folket opmærksom på Guds riges komme, og han havde irettesat dem strengt for deres uvidenhed og ligegyldighed. Himmelens udseende, som viste dem, hvordan vejret ville blive, var de hurtige til at tyde, men tidernes tegn, som så klart og tydeligt pegede hen til hans gerning, lagde de ikke mærke til. {KL 213.2}

Men menneskene var lige så rede dengang, som de er nu, til at drage den slutning, at de selv er Himmelens begunstigede, og at irettesættelsen gælder andre. Tilhørerne fortalte Jesus om en begivenhed, der lige havde været årsag til stor forfærdelse. Pontius Pilatus, der var landshøvding i Judæa, havde vakt forargelse hos folket på grund af nogle af sine handlinger. Der havde været en folkeopstand i Jerusalem, og Pilatus havde forsøgt at nedkæmpe den med magt. Ved en vis lejlighed var hans soldater endog trængt ind på templets enemærker og havde hugget nogle galilæiske pilgrimme ned, netop som de var ved at dræbe deres offerdyr Jøderne betragtede ulykker som en dom, der var fældet over mennesker på grund af deres synd, og de, der fortalte om denne voldshandling, gjorde det med en lønlig tilfredsstillelse. I deres omdømme var deres eget held et bevis på, at de var meget bedre og derfor nød større gunst hos Gud end disse galilæere. De forventede at høre Jesus udtale nogle domfældende ord over disse mænd, som de ikke tvivlede på i høj grad fortjente deres straf. {KL 213.3}

Jesu disciple turde ikke udtale deres mening, før de havde hørt, hvad deres mester ville sige. Han havde givet dem tydelig undervisning med hensyn til at fælde dom over andre menneskers karakter og udmåle straf i overensstemmelse med deres begrænsede dømmekraft, og alligevel ventede de, at Jesus ville fordømme disse mænd som større syndere end andre. Men hvor blev de overraskede over hans svar. {KL 214.1}

Idet Frelseren vendte sig mod skaren, sagde han: „Mener I, at disse galilæere var større syndere end alle de andre galilæere, fordi det gik dem så ilde? Nej, siger jeg jer; men hvis I ikke omvender jer skal I alle omkomme på samme vis.“ Disse forfærdende ulykker blev tilladt for at lede dem til at ydmyge sig og angre deres synder Det var ved at trække op til et hævnens uvejr der snart ville bryde løs over alle, der ikke havde fundet en tilflugt i Kristus. {KL 214.2}

Da Jesus talte med disciplene og med skaren, så han med profetisk blik fremad og så Jerusalem belejret af fjende hære. Han hørte deres trampen, idet de marcherede fremad mod Guds udvalgte by, og så tusinder og atter tusinder omkomme under belejringen. Mange af jøderne blev ligesom disse galilæere dræbt i tempelforgårdene, medens de var ved at bringe

deres ofre. De ulykker der havde ramt enkelte personer var advarsler fra Gud til en nation, der var ligeså skyldig. „Hvis I ikke omvender jer skal I alle omkomme på samme vis“ sagde Jesus. Nådetiden ville endnu vare en kort tid for dem. Der var endnu tid til, at de kunne lære at kende det, der tjente til deres fred. {KL 215.1}

„En mand“ vedblev han „havde et figentræ, som var plantet i hans vingård; og han kom og ledte efter frugt på det, men han fandt ingen. Så sagde han til vingårdsmanden: Se, i tre år er jeg nu kommet og har ledt efter frugt på det figentræ uden at finde nogen; hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden?“ {KL 215.2}

Kristi tilhørere kunne ikke misforstå meningen med hans ord. David havde sunget om Israel som vinstokken, der var rykket op i Ægypten. Esajas havde skrevet: „Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas mænd er hans yndlingsplantning.“ Den generation, som Frelseren var kommet til, blev fremstillet ved figentræet i Herrens vingård der hvor det var genstand for hans særlige omsorg og velsignelse. {KL 215.3}

Guds hensigt med sit folk og de strålende muligheder de havde, var blevet beskrevet så smukt med ordene: „Man kalder dem retfærdsege, Herrens plantning til hans ære.“ Inspireret af Ånden havde den døende Jakob sagt følgende om sin kæreste søn: „Et yppigt vintræ er Josef, et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger sig over muren.“ Og han sagde: „Din faders Gud kan hjælpe dig! Og Gud den Almægtige, han velsigne dig med himmelens velsignelser oventil og dybets velsignelser nedentil.“ Således havde Gud plantet Israel som en skøn vinstok ved livets kilder. Han havde anlagt sin vingård på en frugtbar høj. „Han grov den, rensed den for sten og plantede ædle ranker“ {KL 216.1}

„Men den bar vilde druer skønt han ventede høst af ædle.“ Folket på Kristi tid gjorde mere for at vise sig fromme end jøderne i tidligere tider men de var endnu mere blottet for Guds Ånds nådegaver. Karakterens dyrebare frugter der gjorde Josefs liv så vellugtende og smukt, fandtes ikke i den jødiske nation. {KL 216.2}

Gud havde gennem sin Søn søgt efter frugt, men havde ingen fundet. Israel tog kraften af jorden. Selve dets eksistens var en forbandelse; for det optog den plads i vingården, som kunne bruges til et frugtbart træ. Det berøvede verden de velsignelser som Gud havde til hensigt at give. Israelitterne havde stillet Gud i et forkert lys over for nationerne. De var ikke blot unyttige, men en afgjort hindring. Deres religion var for en stor del vildledende og bragte ødelæggelse i stedet for frelse. {KL 217.1}

Vingårdsmanden i lignelsen gør ingen indvendinger mod kendelsen, at træet skulle hugges om, hvis det ikke bar frugt, men han kender og forstår ejerens interesse i det ufrugtbare træ, Der var intet, der kunne bringe ham større glæde end det, at han så det vokse og bære frugt. Idet han er klar over ejerens ønske, svarer han og siger: „Lad det stå endnu dette år til jeg får gravet om det og givet det gødning; måske vil det da bære frugt for fremtiden.“ {KL 217.2}

Gartneren nægter ikke at tage sig af et træ, der lover så dårligt. Han er parat til at gøre endnu mere for det. Han vil gøre stedet, hvor det er plantet, så godt som muligt og skænke det al sin opmærksomhed. {KL 217.3}

Ejeren og vingårdsmanden har lige stor interesse for figentræet. Således var det også med Faderen og Sønnen i deres kærlighed til det udvalgte folk. Kristus sagde til sine tilhørere, at der ville blive givet dem endnu flere anledninger. Ethvert middel, som Guds kærlighed kunne udtænke, ville blive anvendt, for at de kunne blive retfærds ege, der bærer frugt til velsignelse for verden. {KL 217.4}

I lignelsen fortæller Jesus ikke om resultatet af gartnerens arbejde. Hans beretning sluttede forinden. Afslutningen var afhængig af den generation, som hørte hans ord. Den alvorlige advarsel blev givet til dem: „Hvis ikke, så kan du hugge det om." Det kom an på dem, om de uigenkaldelige ord skulle udtales. Vredens dag var nær. Gennem de ulykker der allerede havde ramt Israel, advarede vingårdens ejer dem nådigt om tilintetgørelsen af det ufrugtbare træ. {KL 218.1}

Advarslen lyder ned gennem tiderne til os, der lever i denne generation. Er du, du ligegyldige og sorgløse menneske, et ufrugtbart træ i Herrens vingård? Vil dommen inden længe blive udtalt over dig? Hvor længe har du taget imod hans gaver? Hvor længe har han våget og ventet på at se dig gengælde hans kærlighed? Hvilke forrettigheder har du ikke, du, som er plantet i hans vingård under gartnerens årvågenhed og omsorg! Hvor ofte har evangeliets kærlige budskab glædet dit hjerte! Du har taget kristennavnet, du er udvortes et medlem af menigheden, som er hans legeme, og alligevel føler du ikke nogen levende forbindelse med hans kærlige hjerte. De levende strømme fra ham flyder ikke gennem dig. Hans karakters skønne dyder „Åndens frugt", ses ikke i dit liv. {KL 218.2}

Det ufrugtbare træ får regn og solskin og er genstand for gartnerens omhu. Det drager næring af jorden. Men dets grene uden frugt forhindrer lyset i at nå jorden, så at frugtbærende planter ikke kan trives i dets skygge. På samme måde kan Guds gaver der gives dig i rigt mål, ikke være til velsignelse for verden. Du er skyld i, at andre bliver berøvet forrettigheder som de ellers ville få del i. {KL 219.1}

Du forstår selv om det måske kun er i ringe grad at du tager kraften af jorden. Men i sin store barmhjertighed har Gud alligevel ikke hugget dig om. Han ser ikke køligt på dig. Han vender sig ikke ligegyldigt bort fra dig eller overlader dig til undergang. Idet han ser på dig, råber han, som han råbte for mange århundreder siden vedrørende Israel: „Hvor kan jeg ofre dig, Efraim, lade dig, Israel, fare? ..... Jeg fuldbyrder ikke min harmeglød, gør ej Efraim til intet igen. Thi Gud er jeg, ikke et menneske." Den medlidende frelser siger om dig: Lad det stå endnu dette år til jeg får gravet om det og givet det gødning. {KL 219.2}

Hvor tjente ikke Kristus Israel med utrættelig kærlighed i den ekstra prøvetid, som de fik. På korset bad han: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." Efter hans opstandelse blev evangeliet først forkyndt i Jerusalem. Der blev Helligånden udgydt. Der åbenbarede den første kristne menighed den opstandne frelsers magt. Der frembar Stefanus

sit vidnesbyrd „hans ansigt var for dem at se, som en engels ansigt“ og gav sit liv. Alt, hvad selve Himmelen kunne give, blev skænket. „Hvad mere var at gøre ved vingården,“ sagde Kristus, „hvad lod jeg ugjort?“ Hans omsorg og gerning for dig er således ikke blevet mindre, men større. Han siger tillige: „Jeg, Herren, jeg er dens vogter jeg vander den atter og atter. For at ingen skal hjemsøge den, vogter jeg den nat og dag.“ {KL 219.3}

„Måske vil det da bære frugt for fremtiden; men hvis ikke, så“ {KL 220.1}

Det hjerte, som ikke lader sig påvirke af Guds Ånd, bliver så forhærdet, at det til sidst ikke mere er modtageligt for Helligåndens indflydelse. Da er det, at de ord bliver udtalt: „Hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden?“ {KL 220.2}

I dag lyder hans indbydelse: „Israel, vend om til Herren din Gud. Jeg læger deres frafald, elsker dem frivilligt. Jeg vil være Israel som dug, han skal blomstre som liljen, rod skal hans lå som en poppel. Atter skal de bo i min skygge, korn skal de avle, skyde som en vinstok med ry som Libanons vin. Du får din frugt fra mig.“ {KL 220.3}

Kapitel 18 - „Gå ud ved vejene og ved gærderne«

Frelseren var gæst ved et måltid hos en farisæer. Han tog imod indbydelser fra de rige såvel som de fattige, og som han havde for skik, benyttede han anledningen til at fremdrage lærdomme fra omgivelserne for at illustrere sandheden. Det hellige gæstebud var blandt jøderne knyttet til alle deres nationale og religiøse festligheder. Det var for dem billedet på det evige livs velsignelser. Det store gæstebud, hvor de skulle sidde sammen med Abraham, Isak og Jakob, medens hedningerne stod udenfor og så til med længselsfulde blikke, var et emne, som de elskede at dvæle ved. Den advarsel og undervisning, som Kristus ønskede at bringe dem, belyste han nu med lignelsen om det store gæstebud. Jøderne havde til hensigt at beholde både Guds nuværende og fremtidige velsignelser for sig selv. De ønskede ikke, at hedningerne skulle få del i Guds nåde. Med lignelsen viste Kristus, at de selv netop på det tidspunkt var ved at forkaste indbydelsen til at tage imod nåden kaldet til Guds rige. Han viste, at den indbydelse, som de havde ringeagtet, skulle sendes til dem, som de foragtede, dem, som de var veget tilbage for som om de var spedalske, man skulle gå uden om. {KL 221.1}

Da farisæeren valgte sine gæster til festmåltidet, havde han taget hensyn til sine egne egenkærlige interesser Kristus sagde til ham: „Når du beder gæster til middag eller til aften, så indbyd ikke dine venner eller dine brødre eller dine slægtninge eller dine rige naboer for at de måske skal indbyde dig igen og du få gengæld. Men når du gør et gilde, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde! Da skal du være salig; thi de har intet at gengælde dig med; men det skal blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.“ {KL 222.1}

Kristus gengav her den undervisning, han havde givet til Israel ved Moses. Om deres hellige fester havde Herren befalet, at den fremmede, den faderløse og enken inden dine porte kan komme og spise sig mæt deraf. Disse sammenkomster skulle være som en anskuelsesundervisning for Israel. Idet folket således lærte glæden ved sand gæstfrihed, skulle de hele året igennem drage omsorg for de sørgende og de fattige. Og disse fester havde også en dybere betydning. De åndelige velsignelser der var givet til Israel, skulle ikke gælde dem alene. Gud havde skænket dem livets brød, for at de skulle dele det med verden. {KL 222.2}

Denne gerning havde de ikke fuldbyrdet. Kristi ord var en irettesættelse for deres egenkærlighed. Hans ord var ubehagelige for farisæerne. En af dem, der håbede at lede samtalen hen på noget andet, udbrød med en skinhellig mine: „Salig er den, som holder måltid i Guds rige!“ Denne mand talte med stor overbevisning, som om han selv var sikker på at få en plads i riget. Hans indstilling var lig deres indstilling, der glæder sig over at være frelst ved Jesus Kristus, selv om de ikke opfylder de betingelser som frelsen er afhængig af. Hans sind var ligesom Bileams, dengang han bad: „Min sjæl dø de oprigtiges død, og mit endeligt vorde som deres.“ Farisæeren tænkte ikke på, om han selv var skikket til at komme i Himmelen, men på, hvad han håbede at glæde sig over i Himmelen. Hans bemærkning var blevet udtalt i den hensigt at lede festdeltagernes tanker bort fra emnets anvendelse i praksis.

Han ønskede at lede dem bort fra nutiden til engang langt ud i fremtiden ved de retfærdiges opstandelse. {KL 223.1}

Kristus så, hvad der boede i hyklerens hjerte, og idet han fæstede blikket på ham, belyste han for de tilstedeværende deres nuværende forrettigheders beskaffenhed og værdi. Han viste dem, at de havde deres del at udføre netop på den tid for at kunne få del i fremtidens velsignelser {KL 223.2}

„Der var en mand," sagde Jesus, „som ville gøre et stort festmåltid og indbød mange." Da tiden for festen kom, sendte værten sin tjener ud til de indbudte gæster med endnu en indbydelse: „Kom! for nu er det rede." Men de viste en ejendommelig ligegyldighed. „De begyndte alle som én at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og er nødt til at gå ud og se på den; jeg beder dig have mig undskyldt! Og en anden sagde: Jeg har købt fem par okser og nu skal jeg ud og prøve dem; jeg beder dig have mig undskyldt. Og en sagde: Jeg har taget mig en hustru til ægte, og derfor kan jeg ikke komme." {KL 223.3}

Der lå ingen tvingende nødvendighed til grund for nogen af undskyldningerne. Manden, som var nødt til at gå ud og se på sin mark, havde allerede købt den. At han havde så travlt med at komme ud for at se på den, skyldtes, at hans tanker var fuldstændig optaget af nyerhvervelsen. Okserne var også allerede købt, og det var kun for at tilfredsstille køberens nysgerrighed, at han måtte ud og prøve dem. Den tredje undskyldning var lige så ubegrundet som de andre. Det, at den indbudte gæst havde giftet sig, behøvede ikke at have hindret ham i at være til stede ved festen. Hustruen ville også være blevet budt velkommen. Men han havde sine egne planer for at skaffe sig glæde og fornøjelser og han syntes, at de var meget bedre end den fest, som han havde lovet at være med til. Han havde lært at finde behag i et andet selskab end værtens. Han bad ikke om undskyldning, han prøvede ikke engang at være høflig. Hans afslag: „Derfor kan jeg ikke komme" skulle kun dække over sandheden: „Jeg bryder mig ikke om at komme." {KL 224.1}

Alle undskyldningerne viser at tankerne var optaget af andre ting. Disse indbudte gæster var blevet fuldstændig grebet af andre interesser. Indbydelsen, som de havde lovet at efterkomme, blev skubbet til side, og de fornærmede den gæstfrie ven ved deres tarvelige opførsel. {KL 225.1}

Med lignelsen om det store gæstebud viser Kristus de velsignelser som tilbydes gennem evangeliet, og disse velsignelser er intet mindre end Kristus selv. Han er brødet, som kommer ned fra Himmelen, og fra ham flyder frelsens kilder. Herrens sendebud havde forkyndt Frelserens komme for jøderne, de havde peget hen til Kristus som „Guds lam, som bærer verdens synd." Til det gæstebud, som han gav tilbød Gud dem den største gave, som Himmelen kan give, en gave, der er uden lige. Guds kærlighed havde tilvejebragt det kostbare gæstebud og havde sørget for uudtømmelige forrådskamre. „Om nogen spiser af det brød," sagde Kristus, „han skal leve til evig tid." {KL 225.2}

Men for at kunne tage imod indbydelsen til evangeliets fest må de lade deres verdslige interesser vige for den ene interesse at modtage Kristus og hans retfærdighed. Gud gav alt

for menneskets skyld, og nu beder han mennesket sætte ethvert jordisk og egenkærligt hensyn til side for at kunne tjene ham. Han kan ikke tage imod et delt hjerte. Et hjerte, der er optaget af jordiske interesser kan ikke overgives til Gud. {KL 225.3}

Denne lærdom gælder enhver tid. Vi må følge Guds lam, hvor som helst det går Vi må vælge hans ledelse og sætte større pris på fællesskabet med ham end med venner her på jorden. Kristus siger: „Den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd." {KL 226.1}

Der var mange på Kristi tid, der gentog ordene: „Salig er den, som holder måltid i Guds rige," når de sad rundt om familiens bord og brød det daglige brød. Men Kristus viste, hvor vanskeligt det var at finde gæster til det bord, som havde kostet så uendelig meget. De, der lyttede til hans ord, vidste, at de havde ringeagtet hans nådige indbydelse. Denne verdens besiddelser rigdomme og fornøjelser var alt, hvad de havde tanke for Alle som en undskyldte de sig. {KL 226.2}

Således er det også i vore dage. De undskyldninger som blev brugt til at afslå indbydelsen til gæstebuddet, omfatter alle de undskyldninger der benyttes til at nægte at tage imod evangeliet. Mange erklærer at de ikke kan sætte deres forhåbninger i verden på spil ved at lytte til evangeliets krav. De regner deres timelige interesser for at være af større værdi end det, der hører evigheden til. Netop de velsignelser som de har modtaget fra Gud, bliver en hindring, der skiller dem fra deres skaber og forløser. De ønsker ikke at blive forstyrrede i deres verdslige foretagender og de siger til nådens sendebud: „Gå for denne gang; når jeg får tid, vil jeg lade dig kalde." Andre fremkommer med de vanskeligheder som ville opstå i deres omgangskreds, hvis de adlød Guds kald. De siger at de ikke synes om at være anderledes end deres slægtninge og venner. Således viser de, at de opfører sig på nøjagtig samme måde som de mennesker der er beskrevet i lignelsen. Gæstebuddets Herre betragter deres dårlige undskyldninger som et tegn på foragt for hans indbydelse. {KL 226.3}

Manden, som sagde: „Jeg har taget mig en hustru til ægte, og derfor kan jeg ikke komme," repræsenterer en stor gruppe mennesker der er mange, som tillader deres hustruer eller mænd at hindre dem i at lytte til Guds kald. Manden siger: „Jeg kan ikke adlyde min samvittighed, når min hustru har noget imod det. Hendes indflydelse ville gøre, det overordentlig vanskeligt for mig at gøre det." Hustruen hører den nådige indbydelse: „Kom! for nu er det rede," og hun siger: „Jeg beder dig have mig undskyldt. Min mand ønsker ikke at tage imod den venlige indbydelse. Han siger at hans forretning hindrer ham i det. Jeg må følge min mand, og derfor kan jeg ikke komme." Børnenes hjerter er rørt. De ønsker at komme, men de elsker deres forældre, og da disse ikke agter på kaldet til frelse, mener børnene, at man ikke forventer at de skal tage imod det. De siger også: „Hav mig undskyldt." {KL 227.1}

Alle disse afslår Frelserens indbydelse, fordi de er bange for splittelser i familien. De mener at de kan sikre freden og lykken i hjemmet ved at nægte at adlyde Gud, men det er et

bedrag. De, der sår egenkærlighed, vil høste egenkærlighed. Ved at forkaste Kristi kærlighed forkaster de det, der alene kan gøre menneskers kærlighed ren og trofast. De vil ikke alene gå glip af Himmelen, men vil miste den sande glæde ved det, som var årsag til, at de gav afkald på Himmelen. {KL 228.1}

I lignelsen fortælles, at husbonden hørte, hvordan man havde taget imod hans indbydelse, og han blev vred og sagde til sin tjener: Gå straks ud på byens gader og stræder og før fattige og vanføre og blinde og lamme herind.“ {KL 228.2}

Værten vendte sig bort fra dem, der havde foragtet hans rige gaver og indbød en klasse mennesker der ikke havde overflod, der ikke ejede huse og jord. Han indbød dem, der var fattige og sultne, og som ville være taknemmelige for det veldækkede bord, han havde beredt. „Toldere og skøger,“ sagde Jesus, „skal gå ind i Guds rige førend I.“ Hvor usle de mennesker end er som andre foragter og vender sig bort fra, er de dog ikke for ringe, for usle til, at Gud lægger mærke til dem og elsker dem. Kristus længes efter at bekymrede, trætte, nedtrykt mennesker skal komme til ham. Han ønsker at give dem den glæde og fred, som ikke findes andre steder De største syndere er genstand for hans store, oprigtige medlidenhed og kærlighed. Han sender sin Helligånd, så den kan tale til dem med sin milde stemme og søge at drage dem til ham. {KL 228.3}

Tjeneren, som kom med de fattige og blinde, meldte: „Herre! det er sket, som du befalede, men der er plads endnu.“ Og herren sagde til tjeneren: „Gå ud på vejene og ved gærderne og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.“ Her henviste Kristus til evangeliets gerning uden for jødedommens grænser: på verdens veje og stræder. {KL 229.1}

I lydighed mod denne befaling sagde Paulus og Barnabas til jøderne: „Det var nødvendigt, at Guds ord først skulle tales til jer; men siden I forkaster det og ikke agter jer selv værdige til det evige liv, se, så vender vi os nu til hedningerne. Thi således har Herren befalet os: Jeg har sat dig til hedningers lys, at du skal blive til frelse indtil jordens ende.“ Da hedningerne hørte dette, blev de glade og priste Herrens ord, og de kom til troen, så mange, som var bestemt til evigt liv.“ {KL 229.2}

Evangeliet, som blev forkyndt af Jesu disciple, var budskabet om hans første komme til verden. Det bragte menneskene det glade budskab om frelse ved troen på ham. Det viste frem til hans andet komme i herlighed for at forløse sit folk, og det fremstillede for menneskene håbet om, at de ved tro og lydighed ville få del i de helliges arvelod i lyset. Dette budskab forkyndes for menneskene i vore dage, men nu forbindes det med budskabet om Kristi snare genkomst. De tegn, som han selv gav på sit komme, er blevet opfyldt, og ved at læse den undervisning, som findes i Guds ord, kan vi vide, at Herren er nær for døren. {KL 229.3}

I Åbenbaringens bog forudsiger Johannes forkyndelsen af evangeliet lige før Kristi andet komme. Han ser en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. {KL 230.1}

Denne advarsel om dommen og budskaberne i forbindelse med den bliver i profetien efterfulgt af Menneskesønnens komme i himmelens skyer Kundgørelsen om dommen fortæller at Kristi andet komme står for døren. Og denne kundgørelse kaldes det evige evangelium. Således ser vi, at forkyndelsen af Kristi andet komme som nært forestående, er en væsentlig del af evangeliet. {KL 230.2}

Bibelen fortæller at menneskene i de sidste dage vil være optaget af verdslige foretagender af fornøjelser og af at tjene penge. De vil være blinde for de evige værdier Kristus siger: „Ligesom i Noas dage, således skal det gå ved Menneskesønnens komme. Som de levede i dagene før syndfloden: de åd og drak, tog til ægte og gav til ægte lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort sådan skal det også gå ved Menneskesønnens komme.“ {KL 230.3}

Netop sådan er tilstandene i vore dage. Menneskene jager af sted for at skaffe sig vinding og tilfredsstille selvet, som om der ikke var nogen Gud, nogen Himmel eller noget liv efter dette. På Noas tid blev advarslen om syndfloden sendt for at vække menneskene op af deres syndige liv og lede dem til omvendelse; således har også budskabet om Kristi snare genkomst til hensigt at drage menneskenes tanker bort fra det verdslige, som de er så optaget af. Det har til opgave at skaffe interesse hos dem for de evige værdier så at de vil tage imod indbydelsen til Herrens store gæstebud. {KL 231.1}

Indbydelsen til at tage imod evangeliet skal gives til hele verden, - til „alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.“ Den sidste advarsel med tilbud om nåde skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Den skal nå til alle klasser i samfundet, rige og fattige, høje og lave. „Gå ud på vejene og ved gærderne“ siger Kristus, „og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.“ {KL 231.2}

Verden går sin undergang i møde, fordi den mangler evangeliet. Der er en hunger efter Guds ord. Der er kun få, der forkynder ordet uden at iblande menneskers overleveringer Skønt menneskene står med Bibelen i hænderne, modtager de ikke de velsignelser som Gud har ladet nedskrive i den til dem. Herren opfordrer sine tjenere til at bære budskabet ud til folk. Det evige livs ord må gives til dem, der er ved at omkomme i deres synder. {KL 231.3}

I befalingen om at gå ud på vejene og ved gærderne fremstiller Kristus den gerning, som alle, han kalder til at virke i sit navn, skal udføre. Hele verden er Kristi forkynderes arbejdsmark. Hele den menneskelige familie er indbefattet i deres menighed. Herren ønsker at hans nådes ord skal forkyndes for hvert eneste menneske. {KL 232.1}

Dette må for en stor del udføres ved personligt arbejde. Det var den måde, Kristus arbejdede på. Hans gerning bestod hovedsageligt i personlige samtaler Han virkede samvittighedsfuldt, selv om det kun gjaldt én tilhører og gennem denne ene blev budskabet ofte forkyndt for mange tusinde. {KL 232.2}

Vi skal ikke vente, til menneskene kommer til os, vi skal opsøge dem, hvor de er Når ordet er blevet forkyndt fra prædikestolen, er gerningen kun netop lige begyndt. Der er utallige, som aldrig vil høre evangeliet, medmindre det bliver bragt til dem. {KL 232.3}

Indbydelsen til gæstebuddet blev først bragt til jødefolket, det folk, som var blevet kaldet til at stå som lærere og ledere blandt menneskene, det folk, som var i besiddelse af de profetiske bogruller der forudsagde Jesu første komme, og som var betroet den sindbilledlige offertjeneste, der pegede frem til hans gerning. Dersom præsterne og folket havde agtet på indbydelsen, ville de have forenet sig med Kristi disciple og været med til at bringe evangeliet til verden. Sandheden blev sendt til dem, for at de skulle bringe den videre. Da de nægtede at tage imod indbydelsen, blev den sendt til de fattige, vanføre, blinde og lamme. Toldere og syndere tog imod den. Når evangeliets indbydelse bringes til hedningerne, bør den samme plan følges. Budskabet skal først bringes „ud på vejene“ - til dem, der tager aktiv del i arbejdet i samfundet, til lærere og ledere blandt folket. {KL 232.4}

Herrens sendebud må have dette i tanke. Fårenes hyrder lærerne, der er udvalgt af Gud, bør give agt på denne anvisning. De, der hører til de højere klasser i samfundet, bør opsøges med venlighed og forståelse. Mænd i forretningsverdenen, i høje betroede stillinger mænd med evner til at opfinde og med videnskabelig indsigt, talentfulde mænd, evangeliets forkyndere, hvis tanker ikke har været henvendt på de særlige sandheder for vor tid, disse mennesker burde være de første, der skulle høre kaldet. Indbydelsen må gives til dem. {KL 233.1}

Der er en gerning, som bør udføres for de velstående. Det er nødvendigt, at man leder dem til at forstå deres ansvar som dem, der er betroet Himmelens gaver De behøver at blive mindet skal dømme levende og døde. Den rige har brug for den gerning, du kan udføre for ham i kærlighed og gudsfrygt. Alt for ofte stoler han på sin rigdom og er ikke klar over den fare, han er i. Det er nødvendigt, at han får øjnene op for de værdier der varer evigt. Han behøver at forstå kilden til sand godhed, som siger: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.“ {KL 233.2}

De, der nyder anseelse i verden på grund af deres uddannelse, rigdom eller stilling, får sjældent nogen personlig henvendelse med hensyn til deres sjæls behov. Mange af Kristi forkyndere nærer betænkeligheder ved at henvende sig til dem. Det burde ikke være sådan. Dersom et menneske var ved at drukne, ville vi ikke blive stående og se ham drukne, fordi han var sagfører grosserer eller dommer. Hvis vi så mennesker der var ved at styrte sig ud over en afgrund, ville vi ikke undlade at kalde dem tilbage, hvad deres beskæftigelse og stilling i livet end var. Vi burde heller ikke tøve, når det gælder om at advare mennesker om den fare, deres evige vel er i. {KL 234.1}

Ingen burde forsømmes, fordi de tilsyneladende er helt optaget af verdslige anliggender. Mange af dem, der hører til de højere klasser i samfundet, er sorgbetyngede og trætte af

verdens tomhed. De længes efter en fred, som de ikke ejer. Blandt de højeste rangklasser findes der mennesker som hungrer og tørster efter frelse. Mange ville tage imod hjælp, dersom Herrens tjenere ville henvende sig personligt til dem med venlighed og med et hjerte, der var fyldt med Kristi ømme kærlighed. {KL 234.2}

Evangeliets fremgang er ikke afhængig af lærde foredrag, veltalende vidnesbyrd eller dybsindige bevisgrunde. Den er afhængig af budskabets enkelhed og dets tilpasning til de mennesker der hungrer efter livets brød. „Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ dette er spørgsmålet, som mange længes efter at få besvaret. {KL 235.1}

Tusinder kan nås på den mest enkle og beskedne måde. De mest begavede, de, der betragtes som verdens mest talentfulde mænd og kvinder beriges ofte ved at lytte til en, der elsker Gud, og som med jævne ord kan tale om hans kærlighed lige så naturligt, som et verdsligt menneske taler om de ting, der interesserer ham mest. {KL 235.2}

Det er ofte, at de ord, som man har forberedt sig godt på og indstuderet grundigt, kun har ringe indflydelse, men ærlige og oprigtige udtalelser som en Guds søn eller datter fremkommer med i al enkelhed og beskedenhed, har kraft til at åbne dørene til de hjerter der længe har været lukket for Kristus og hans kærlighed. {KL 235.3}

Den, der arbejder for kristus, må huske på, at han ikke skal virke i egen kraft. Han må træde frem for Guds trone i tro og tillid til hans magt til at frelse. Han må kæmpe med Gud i bøn og så arbejde, idet han benytter alle de hjælpemidler Gud har givet ham. Helligånden er stillet til hans rådighed. Engle vil hjælpe ham og stå ved hans side og tale til hjerterne. {KL 235.4}

Hvis lederne og lærerne i Jerusalem havde taget imod den sandhed, som Kristus forkyndte, hvor ville ikke deres by være blevet midtpunktet for evangelisk virksomhed! Det frafaldne Israel ville være blevet omvendt. En stor skare ville være blevet indsamlet til Herren, og hvor hurtigt ville de ikke have bragt evangeliet til alle verdensdele. Det samme ville være tilfældet i vore dage: hvis mænd med indflydelse og rige muligheder kunne vindes for Kristus, hvilken gerning ville da ikke kunne udføres gennem dem med at løfte de faldne, finde de forstødte og med at sprede budskabet om frelse vidt og bredt. Indbydelsen ville hurtigt blive givet og gæsterne samlet til Herrens gæstebud. {KL 236.1}

Men vi må ikke kun tænke på store og begavede mennesker og forsømme de fattigere klasser Kristus befaler også sine sendebud at gå til stræderne og gærderne, til de fattige og ringe på jorden. I de store byers baggårde og smalle gyder langs de ensomme veje på landet er der familier og enkelte personer måske fremmede i et fremmed land som ikke har nogen forbindelse med en kirke, og som i deres ensomhed kommer til at føle, at Gud har glemt dem. De forstår ikke, hvad de skal gøre for at blive frelst. Mange er faldet i synd. Mange lider nød. De er tyngede af lidelser savn, vantro, fortvivlelse. De lider af mange forskellige sygdomme både i sjæl og legeme. De længes efter at finde lindring for deres vanskeligheder og Satan frister dem til at søge den i lyster og fornøjelser der leder dem til undergang og død. Han tilbyder dem Sodomas æbler som vil forvandles til aske på deres læber De giver

deres penge ud for det, der ikke er brød, og deres dagløn for det, der ikke kan mætte. {KL 236.2}

I disse lidende mennesker må vi se dem, Kristus kom for at frelse. Hans indbydelse til dem lyder: „Hid alle, som tørster her er vand, kom, I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk! Hør mig, så får I, hvad godt er at spise, eders sjæl skal svælge i fedt; bøj jeres øre, kom til mig, hør og eders sjæl skal leve!“ {KL 237.1}

Gud har givet en særlig befaling om, at vi skal tage os af den fremmede, den udstødte og de stakkels mennesker som har en svag moral. Mange, der tilsyneladende er ligegyldige over for religiøse ting, længes af hjertet efter hvile og fred. Selv om de måske er sunket i den dybeste synd, er der mulighed for at frelse dem. {KL 237.2}

Kristi tjenere skal følge hans eksempel. Som han gik fra sted til sted, trøstede han de lidende og helbredte de syge. Derefter fremstillede han de store sandheder om sit rige for dem. Sådan skal hans efterfølgere også arbejde. Når du skaffer lindring for legemlig smerte, vil du finde udvej for at stille hjertets længsel. Du kan vise hen til den korsfæstede frelser og fortælle om den store læges kærlighed, som alene er mægtig til at frelse. {KL 237.3}

Fortæl de stakkels modfaldne, som er kommet på afveje, at de ikke behøver at fortvivle. Selv om de har fejlet og ikke har dannet den rette karakter har Gud glæder i vente for dem, ja, glæden over hans frelse. Han finder behag i at tage tilsyneladende håbløse mennesker dem, som Satan har benyttet som sine redskaber og gøre dem delagtige i sin nåde. Han glæder sig over at befri dem fra den vrede, som vil ramme de ulydige. Sig til dem, at der er lægedom og renselse for hvert eneste menneske. Der er en plads til dem ved Herrens bord. Han venter på at byde dem velkommen. {KL 238.1}

De, der går ud på vejene og ved gærderne, vil finde en helt anden slags mennesker som behøver deres hjælp. Der findes mennesker der følger alt det lys, de har og som tjener Gud, så godt som de formår. Men de er klar over at der er en stor gerning, som må gøres for dem selv og for andre omkring dem. De længes efter større kundskab om Gud, men de er kun lige begyndt at se de svage stråler af det større lys. Under bøn og tårer beder de om, at Gud vil sende dem den velsignelse, som de ved troen ser i det fjerne. Mange af disse mennesker kan findes midt i al ondskaben i de store byer. Mange af dem lever under meget beskedne forhold, og derfor lægger verden ikke mærke til dem. Der er mange, som præster og menigheder ikke kender til. Men de er Herrens vidner på ringe og usle steder. De har måske nok kun fået lidt lys og haft få anledninger til at opnå en kristen uddannelse, men blandt nøgenhed, sult og kulde søger de at hjælpe andre. Husholderne over Guds nådegaver må opsøge dem, besøge dem i hjemmet og ved Helligåndens kraft hjælpe dem i deres nød. Læs Bibelen med dem og bed med dem enkelt og ligefremt, som Helligånden leder Kristus vil give sine tjenere et budskab, der vil være som brød fra Himmelen for dem. Den dyrebare velsignelse vil blive bragt fra hjerte til hjerte og fra familie til familie. {KL 238.2}

Befalingen, som gives i lignelsen, om at nøde dem til at gå ind, er ofte blevet udlagt forkert. Man har ment, at det betød, at man skulle tvinge mennesker til at tage imod

evangeliet. Men det betegner snarere, hvor indtrængende indbydelsen er og hvor kraftigt hensigten med den bør understreges. Evangeliet benytter aldrig magt for at bringe mennesker til Kristus. Dets budskablyder: „Hid alle, som tørster her er vand.“ „Og Ånden og bruden siger Kom! Den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.“ Kraften i Guds kærlighed og nåde tvinger os til at komme. {KL 239.1}

Frelseren siger: „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.“ Han lader sig ikke støde bort af foragt eller afvise af trusler men han bliver ved med at søge de fortabte og siger: „Hvor kan jeg ofre dig?“ Skønt hans kærlighed afvises af det trodsige hjerte, vender han tilbage og siger endnu mere indtrængende: „Se, jeg står for døren og banker.“ Hans kærligheds dragende kraft nøder dem til at gå ind. Og de siger til Kristus: „Din nedladelse gjorde mig stor“ {KL 240.1}

Kristus vil give sine sendebud den samme inderlige kærlighed, hvormed han selv søger efter de fortabte. Vi skal ikke nøjes med at sige „Kom!“ Der er nogle, som hører kaldet, men deres ører er for sløve til at forstå, hvad det betyder Deres øjne er for blinde til at se, at der er noget godt i vente for dem. Mange er klar over deres dybe fornedrelse. De siger: „Jeg er ikke værd at hjælpe, lad mig være i fred.“ Men Guds tjenere må ikke give op. Prøv at opmuntre de forsagte og hjælpeløse med ømhed og inderlig kærlighed. Giv dem dit mod, dit håb, din styrke. Nød dem med venlighed til at komme. „Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden!“ {KL 240.2}

Hvis Guds tjenere vil vandre med ham i tro, vil han give deres budskab kraft. De vil blive i stand til at fremholde hans kærlighed og faren ved at forkaste Guds nåde, så klart, at mennesker vil blive tvunget til at tage imod evangeliet. Kristus vil udføre vidunderlige mirakler hvis menneskene blot vil gøre den del, som Gud anviser dem. Der vil i vore dage kunne ske så store forandringer i menneskenes hjerter som der nogen sinde er sket i svundne tider John Bunyan blev frelst fra at bande og svire og John Newton fra at handle med slaver til at forkynde budskabet om en korsfæstet frelser. En Bunyan og en Newton kan også frelses blandt vor tids mennesker. Ved menneskelige redskaber der samarbejder med Gud, kan mangen stakkels falden synder reddes og derefter selv søge at genoprette Guds billede i en anden. Der er nogle, som kun har haft meget dårlige anledninger der har vandret på vildfarelsens vej, fordi de ikke vidste bedre; til dem vil lysets stråler nå. Ligesom Kristi ord lød til Zakæus: „l dag bør jeg tage ind i dit hus“ vil ordet lyde til dem; og man vil finde, at de, som tilsyneladende var forhærdede syndere, har hjerter så følsomme som et barns, fordi Kristus har nedladt sig til at lægge mærke til dem. Mange, som har levet i den største vildfarelse og synd, vil komme og indtage andres pladser som har haft anledninger og forrettigheder men ikke sat pris på dem. De vil blive regnet for Guds udvalgte, dyrebare for ham, og når Kristus kommer i sit rige, vil de stå nærmest ved hans trone. {KL 240.3}

Men, „tag jer i agt, at I ikke beder jer fri for ham, som taler.“ Jesus sagde: „Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.“ De havde sagt nej til indbydelsen, og ingen af dem ville blive indbudt igen. Ved at forkaste Kristus forhærdede jøderne deres hjerter og

overgav sig i Satans magt, så at det ville være umuligt for dem at tage imod Guds nåde. Sådan er det også nu. Hvis vi ikke skønner på Guds kærlighed og ikke lader den blive en iboende kraft, der kan blødgøre og ydmyge os, vil vi gå fortabt. Herren kan ikke give noget tydeligere bevis på sin kærlighed, end han har gjort. Hvis ikke Jesu kærlighed kan vinde sejr i vore hjerter findes der ikke nogen anden måde, som vi kan frelses på. {KL 242.1}

Hver gang du nægter at lytte til nådens budskab, styrkes du i din vantro. Hver gang du undlader at åbne din hjerte dør for Kristus, bliver du mere og mere uvillig til at lytte til hans stemme, når han taler til dig. Du vil få vanskeligt ved at tage imod anledningen, når kaldet lyder for sidste gang. Lad det ikke siges om dig, som der står om det gamle Israel: „Efraim er bundet til afgudsbilleder; lad ham fare," Lad ikke Kristus græde over dig, som han græd over Jerusalem og sagde: „Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! Og I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!" {KL 242.2}

Vi lever i en tid, da det sidste budskab om frelse, den sidste indbydelse lyder til menneskenes børn. Befalingen: „Gå ud på vejene og ved gærderne," er ved at nå sin sidste opfyldelse. Kristi indbydelse vil blive givet til hvert eneste menneske. Tjenerne siger nu: „Kom! for nu er det rede." Himmelske engle virker endnu sammen med menneskelige redskaber Helligånden prøver på alle måder at få dig til at komme. Kristus ser efter et eller andet tegn, som vi ser at du er ved at fjerne slåen og åbne hjertedøren, så han kan komme ind. Engle venter på at forkynde for Himmelen, at endnu en fortabt synder er blevet fundet. De himmelske hærskarer står rede og venter på at slå harperne an og synge jubelsangen, fordi endnu en synder har taget imod indbydelsen til måltidet i Guds rige. {KL 242.3}

Kapitel 19 - „Hvor ofte skal jeg tilgive?“

Peter var kommet til Kristus med spørgsmålet: „Hvor ofte skal jeg tilgive min broder når han forsynder sig imod mig? Er syv gange nok?“ Rabbinerne satte grænsen for tilgivelse til tre forsyndelser. Peter som mente, at han fulgte Jesu undervisning, havde til hensigt at udvide det til syv gange, fuldkommenhedens tal. Men Kristus lærte os, at vi aldrig skal blive trætte af at tilgive. Han sagde: „Ikke syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange.“ {KL 244.1}

Dernæst viste han dem den sande forudsætning for at kunne tildele tilgivelse og faren ved at have et utilgivende sind. I en lignelse fortalte han om, hvorledes en konge behandlede sine tjenere, der varetog hans interesser i regeringen. Nogle af disse tjenere forvaltede store pengesummer der tilhørte staten. Da kongen foretog en opgørelse over det dem betroede gods, førte man en mand frem for ham, hvis regnskab viste en gæld til hans herre på den umådelig store sum af ti tusind talenter. Han havde intet at betale med, og som det var skik og brug, befalede kongen, at han skulle sælges sammen med alt, hvad han ejede, for at gælden kunne blive betalt. Men den forfærdede mand kastede sig ned for ham og bønfaldt ham og sagde: „Hav tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig det alt sammen.“ Da ynkedes den tjeners herre inderligt over ham og lod ham gå og eftergav ham gælden.“ {KL 244.2}

„Men da tjeneren gik ud, traf han en af sine medtjenere, som skyldte ham hundrede denarer; og han greb ham i struben og sagde Betal, hvad du skylder! Da kastede hans medtjener sig ned for ham, bad ham og sagde: Hav tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig. Men det ville han ikke; derimod gik han hen og lod ham kaste i fængsel, indtil han betalte, hvad han skyldte ham. Da nu hans medtjenere så, hvad der gik for sig, blev de meget bedrøvede og kom og fortalte deres herre alt, hvad der var foregået. Da kalder hans herre ham for sig og siger. Du onde tjener! Al den gæld eftergav jeg dig, da du bad mig om det. Burde du så ikke også forbarme dig over din medjener ligesom jeg havde forbarmet mig over dig! Og hans herre blev vred og overgav ham til bøddelknægtene, indtil han fik betalt alt det, han skyldte ham.“ {KL 245.1}

Denne lignelse giver visse enkeltheder der er nødvendige for at fremstille et tydeligt billede af tildragelsen, men som ikke har noget modbillede i åndelig henseende, og man skal ikke hæfte sig ved dem, men derimod henvende opmærksomheden på ganske bestemte værdifulde sandheder som belyses af lignelsen. {KL 245.2}

Denne konges eftergivelse er et billede på, hvorledes Gud tilgiver al synd. Kongen, der ynkedes over sin tjener og eftergav ham gælden, fremstiller Kristus. Mennesket var under fordømmelse på grund af den overtrådte lov. Det kunne ikke frelse sig selv, og derfor kom Kristus til verden, tog menneskeskikkelse på og gav sit liv, den retfærdige for den uretfærdige. Han gav sig selv hen for vore synder og han tilbyder alle frit den dyrekøbte tilgivelse. „Hos Herren er miskundhed, hos ham er forløsning i overflod.“ {KL 246.1}

Her findes grunden til, at vi skal vise barmhjertighed mod vore medmennesker „Når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre. I har fået det for intet," siger Jesus, „giv det for intet!" {KL 246.2}

Da skyldneren i lignelsen bad om udsættelse med løftet: „Hav tålmodighed med mig, så vil jeg betale dig det alt sammen," blev dommen tilbagekaldt. Hele gælden blev eftergivet. Og han fik hurtigt en lejlighed til at følge eksemplet fra sin herre, der havde tilgivet ham. Da han kom ud, mødte han en medtjener som skyldte ham et ringe beløb. Han havde fået eftergivet ti tusinde talenter medtjeneren skyldte ham hundrede denarer. Men han, som var blevet behandlet så barmhjertigt, opførte sig på en helt anden måde over for sin medtjener. Hans skyldner henvendte sig til ham på samme måde, som han selv havde gjort til kongen, men uden det samme resultat. Han, der lige havde fået tilgivelse, var ikke barmhjertig og medlidende. Den barmhjertighed, som han havde mødt, udøvede han ikke over for sin medtjener. Han efterkom ikke anmodningen om at være tålmodig. Det lille beløb, som han havde til gode, var alt, hvad den utaknemmelige tjener kunne tænke på. Han krævede alt, hvad han mente tilkom ham, og fuldbyrdede en dom, der var lig den, som han selv så nådigt var blevet sparet for. {KL 246.3}

Hvor mange er der ikke nu om dage, som udviser det samme sindelag. Da skyldneren bønfaldt sin herre om nåde, havde han ikke den rette forståelse af gældens størrelse. Han var ikke klar over sin hjælpeløse tilstand. Han håbede at kunne redde sig. „Hav tålmodighed med mig," sagde han „så vil jeg betale dig det alt sammen." Således er der mange, som håber at kunne fortjene sig gunst hos Gud ved deres egne gerninger. De forstår ikke, hvor hjælpeløse de er. De tager ikke imod Guds nåde som en fri gave, men prøver at styrke deres egen retfærdighed. Deres, eget hjerte er ikke sønderknust og ydmyget på grund af synden, og de er strenge og uforsonlige mod andre. Deres synd mod Gud sammenlignet med deres broders synd mod dem er som ti tusinde talenter mod hundrede denarer næsten en million mod en, og alligevel er de ikke bange for at være uforsonlige. {KL 247.1}

I lignelsen kaldte herren på den ubarmhjertige skyldner og sagde: „Du onde tjener! Al den gæld eftergav jeg dig, da du bad mig om det. Burde du så ikke også forbarme dig over din medjener ligesom jeg havde forbarmet mig over dig!" „Og hans herre blev vred og overgav ham til bøddelknægtene, indtil han fik betalt alt det, han skyldte ham." „Sådan skal også min himmelske Fader gøre med jer" sagde Jesus, „hvis ikke enhver af jer af hjertet tilgiver sin broder" Den, der nægter at tilgive, forspilder derved sit eget håb om at finde tilgivelse. {KL 248.1}

Men undervisningen i denne lignelse må ikke anvendes forkert. At Gud tilgiver os, fritager os på ingen måde for vor pligt til at adlyde ham, og at vi viser et tilgivende, sindelag over for vore medmennesker fritager os heller ikke for at opfylde vore forpligtelser I den bøn, som Kristus lærte sine disciple, sagde han: „Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere." Med dette mente han ikke, at vi for at kunne få vore synder tilgivet skulle undlade at forlange, hvad vi havde til gode hos vore skyldnere. Hvis de ikke kan betale og selv om det er på grund af dårlig planlægning må vi ikke kaste dem i fængsel, undertrykke

dem eller behandle dem dårligt; men lignelsen lærer os ikke, at vi skal fremme ladhed. Guds ord siger „at den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden.“ Herren kræver ikke, at en stræbsom mand skal underholde andre i deres lediggang. Der er mange, som spilder tiden og ikke foretager sig noget, og det fører til fattigdom og nød. Hvis de, der giver efter for disse fejl, ikke retter på dem, vil alt, hvad man gør for at hjælpe dem, kun være som at fylde guld i en hullet pung. Der er dog også fattigdom, som ikke kan undgås, og vi må vise kærlighed og barmhjertighed mod dem, der er ulykkeligt stillede. Vi skal behandle andre, som vi ønsker at blive behandlet, hvis vi var i deres sted. {KL 248.2}

Helligånden formaner os ved Paulus og siger: „Hvis da formaning i kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis Åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, samme sind. Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer som var i Kristus Jesus.“ {KL 249.1}

Men man må ikke betragte synden med ligegyldighed. Herren har befalet os ikke at vise ligegyldighed over for vor broder der synder Han siger: „Hvis din broder forsynder sig, så sæt ham i rette.“ Synden må kaldes ved sit rette navn og må fremstilles tydeligt og klart for den fejlende. {KL 249.2}

Idet Paulus ved Helligånden skriver til Timoteus, siger han: „Træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.“ Og til Titus skriver han: „Der er mange genstridige, som farer med intetsigende snak og bedrager folk. Derfor skal du sætte dem strengt i rette, så de kan blive sunde i troen.“ {KL 249.3}

„Hvis din broder forsynder sig,“ sagde Jesus, „så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne. Hører han dig, så har du vundet din broder. Men hører han dig ikke, så tag endnu én eller to med dig, for at enhver sag kan blive afgjort efter to eller tre vidners udsagn. Men er han dem overhørig, da sig det til menigheden, men er han også menigheden overhørig, så lad ham være for dig som en hedning og en tolder“ {KL 250.1}

Herren lærer os, at uoverensstemmelser mellem kristne skal afgøres inden for menigheden. De burde ikke komme dem for øre, der ikke frygter Gud. Hvis en kristen bliver forurettet af sin broder bør han ikke henvende sig til en verdslig domstol. Han bør følge den undervisning, som Kristus har givet. I stedet for at prøve at hævne sig bør han søge at frelse sin broder Gud vil tage sig af deres interesser der elsker og frygter ham, og vi kan tillidsfuldt overgive vor sag til ham, som dømmer retfærdigt. {KL 250.2}

Alt for ofte hænder det, når forseelsen gentages gang på gang og den, der forser sig, indrømmer sine fejl, at den forurettede bliver træt og synes, at han har tilgivet nok. Men Frelseren har tydeligt fortalt os, hvorledes vi skal tage os af de fejlende; han siger: „Hvis din broder forsynder sig, så sæt ham i rette; og hvis han angrer så tilgiv ham!“ Stød ham ikke fra dig som uværdig til din tillid, og se du selv til, at ikke også du bliver fristet.“ {KL 250.3}

Hvis dine medbrødre begår fejl, skal du tilgive dem. Når de kommer til dig og bekender deres fejl, bør du ikke sige: „Jeg tror ikke, de er ydmyge nok. Jeg tror ikke, de mener noget med deres bekendelse.“ Hvad ret har du til at dømme dem? Kan du læse, hvad der bor i deres hjerter? Guds ord siger: „Hvis han angrer så tilgiv ham! Ja, hvis han syv gange om dagen forsynder sig imod dig og syv gange kommer tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, så skal du tilgive ham.“ Og ikke blot syv gange, men halvfjerds gange syv gange, lige så ofte som Gud tilgiver dig. {KL 251.1}

Alt, hvad vi har og er skylder vi Guds nåde. Uforskyldt af nåde har vi fået del i pagten og er blevet Guds børn. Af nåde har Frelseren skaffet os forløsning, genfødelse og ophøjelse til at være arvinger med ham. Lad os åbenbare denne nåde for andre. {KL 251.2}

Giv ikke de fejlende anledning til at blive modløse. Lad ikke dit hjerte blive hård, som farisæernes, så du sårer din broder. Lad ingen foragt få rum i dit sind. Lad intet ringeagtende ord lyde fra dine læber. Et hastigt ord, en ligegyldig holdning, mistanke eller mistillid kan blive skæbnesvanger for ham. Han behøver en broder der har Jesu sindelag, til at røre hans hjerte. Tag hans hånd og lad ham føle, at du har medfølelse med ham, og lad ham høre ordene: „Lad os bede.“ Gud vil give jer begge en rig velsignelse. Bøn forener os med hinanden og med Gud. Bøn bringer Jesus til vor side og giver den trætte, tvivlrådige broder ny styrke til at overvinde verden, kødet og Djævelen. Bøn afvender Satans angreb. {KL 251.3}

Når man vender blikket bort fra menneskers ufuldkommenheder og ser på Jesus, sker der en guddommelig forandring i karakteren. Kristi Ånd, der virker på hjertet, danner det efter hans billede, Lad det være din opgave at ophøje Jesus. Henled opmærksomheden på „Guds lam, som bærer verdens synd.“ Og medens du er optaget i denne gerning, må du huske på, at den, der omvender en synder fra den vildfarelse, han er kommet ud i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder. {KL 252.1}

„Men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.“ Der er ingen undskyldning for et uforsonligt sind. Den, der er ubarmhjertig mod andre, vi ser at han ikke selv har fået del i Guds tilgivende nåde. Når Gud tilgiver drages den fejlende nær til hans uendeligt kærlige hjerte. Hans guddommelige barmhjertigheds strømme tilflyder hans sjæl, og gennem ham går de ud til andre. Den kærlighed og nåde, som Kristus åbenbarede i sit eget dyrebare liv, vil vise sig hos dem, som får del i hans nåde. „Men om nogen ikke har Kristi Ånd, så hører han ham ikke til.“ Han er fremmed for Gud og kun skikket til evig adskillelse fra ham. {KL 252.2}

Det er sandt, at han måske nok engang har fået tilgivelse, men hans ubarmhjertige sindelag viser at han nu forkaster Guds tilgivende kærlighed. Han har fjernet sig fra Gud og er nu i samme tilstand, som før han fik tilgivelse. Han har fornægtet sin omvendelse, og hans synder hviler på ham, som om han ikke havde omvendt sig. {KL 253.1}

Men den største lærdom, vi kan drage af lignelsen, findes i modsætningen mellem Guds barmhjertighed og menneskets hårdhjertethed, i den kendsgerning, at Guds tilgivende nåde

skal være målestokken for os. „Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener ligesom jeg havde forbarmet mig over dig!“ {KL 253.2}

Vi får ikke tilgivelse, fordi vi tilgiver men ligesom vi tilgiver Grundlaget for al tilgivelse findes i Guds kærlighed, som vi ikke har gjort os fortjent til; men i vor opførsel over for andre viser vi, om vi har tilegnet os denne kærlighed. Derfor siger Kristus: „Thi den dom, I dømmer med, med den skal I selv dømmes, og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt.“ {KL 253.3}

Kapitel 20 - Vinding, der er tab

Kristus var ved at undervise, og som sædvanlig havde der samlet sig en del tilhørere foruden disciplene. Han havde talt til disciplene om de begivenheder som de snart skulle tage del i. De skulle forkynde de sandheder som han havde betroet dem, viden om, og de ville komme i strid med denne verdens herskere. For hans skyld ville de blive ført for retten, for øvrighed og konger Han havde lovet at give dem en sådan visdom, som ingen kunne modsige. Hans egne ord, som gjorde indtryk på mængdens hjerter og bragte forvirring hos hans snu modstandere, vidnede om den iboende Åndens kraft, som han havde lovet dem, der ville følge ham. {KL 254.1}

Men der var mange, som kun ønskede Himmelens velsignelser for at kunne fremme deres egne egennyttige interesser De lagde mærke til den vidunderlige evne, Kristus havde, til at fremstille sandheden klart og tydeligt. De hørte løftet til hans disciple om visdom til at tale for regenter og dommere. Ville han ikke også give sin kraft til deres verdslige formål? {KL 254.2}

„Og en mand i folkeskaren sagde til ham: Mester! sig til min broder at han skal skifte arven med mig.“ Gud havde givet anvisninger ved Moses med hensyn til at skifte ejendomme. Den ældste søn skulle have en dobbelt del af faderens ejendom, medens de yngre brødre skulle dele lige. Denne mand mener at hans broder har bedraget ham for hans arv. Hans egne anstrengelser for at sikre sig, hvad der tilkommer ham, har været forgæves, men hvis Kristus vil mægle, vil han sikkert kunne nå sit mål. Han har hørt Kristi alvorlige formaninger og hans strenge fordømmelse af de skriftkloge og farisæerne. Hvis så strenge ord kunne tales til denne broder ville han ikke vove at nægte at give den forurettede mand, hvad dertil kom ham. {KL 255.1}

Medens Kristus havde givet denne alvorlige undervisning, havde denne mand åbenbaret sin egenkærlige karakter Han satte pris på Herrens dygtighed, som vel kunne fremme hans egne timelige interesser men de åndelige sandheder havde ikke gjort indtryk på hans sind og hjerte. Det eneste, han havde i tanke, var at vinde arven. Jesus, Herlighedens Konge, som var rig, men som for vor skyld blev fattig, viste ham den guddommelige kærligheds rige skatte Helligånden søgte at overtale ham til at blive arving til „en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig arv“ Han havde set beviser på Kristi kraft. Nu var anledningen kommet, så han kunne tale til den store lærer om det, der lå ham mest på hjerte. Men ligesom det var med manden med riven i Bunyans „Pilgrimsvandring“, havde han blikket fæstet mod jorden. Han lagde ikke mærke til kronen over sit hoved. Ligesom Simon troldmand regnede han kun Guds gave som et middel til at skaffe sig jordisk vinding. {KL 255.2}

Frelserens mission på jorden nærmede sig hurtigt sin afslutning. Der var kun nogle få måneder tilbage, som han kunne benytte til at fuldende den gerning, han var kommet for at udføre for at oprette sin nådesrige. Og alligevel ser vi, at menneskers begærlighed kunne have bortledt hans opmærksomhed og fået ham til at tage del i en strid om et stykke jord.

Men Jesus lod sig ikke aflede fra sin gerning. Hans svar var: „Menneske! hvem har sat mig til at dømme eller skifte mellem jer?“ {KL 256.1}

Jesus kunne have sagt til denne mand netop, hvem der havde ret. Han kendte sagens rette sammenhæng, men brødrene kunne ikke enes, fordi begge var begærlige. I virkeligheden sagde Kristus: “ Det hører ikke til gerning at afgøre den slags stridigheder.“ Han var kommet med noget andet for øje, nemlig at prædike evangeliet og på denne måde vække menneskene op til at forstå de evige værdier. {KL 256.2}

For alle, der virker i Herrens gerning, ligger der en lærdom i den måde, Kristus behandlede sagen på. Da han udsendte de tolv, sagde han: „På jeres vandring skal I prædike og sige: Himmeriget er kommet nær! Helbred syge, opvæk døde, rens spedalske, uddriv onde ånder! I har fået det for intet, giv det for intet!“ De skulle ikke tage sig af folks timelige anliggender Deres gerning bestod i at overtale menneskene til at blive forligte med Gud. I denne gerning alene havde de magt til at velsigne menneskeheden. Det eneste middel mod menneskenes sorger og synder er Kristus. Det er alene evangeliet om hans nåde, der kan rette på de onder der er en forbandelse for samfundet. Både de riges uretfærdige behandling af de fattige og de fattiges had mod de rige har deres rod i egenkærlighed og kan kun fjernes, når mennesket overgiver sig helt til Kristus. Det er ham alene, der giver et nyt og kærligt hjerte i stedet for det egenkærlige, syndige hjerte. Lad Kristi tjenere forkynde evangeliet, idet de er ledet af Helligånden fra Himmelen, og arbejde, som Jesus gjorde, til gavn for menneskene, og da vil det vise sig, hvorledes menneskeheden nyder godt deraf og løftes op på et højere plan, hvad der er umuligt at gøre i menneskelig kraft, {KL 256.3}

Herren kendte den dybereliggende årsag til den strid, der besværede spørgeren, og til andre lignende uoverensstemmelser og derfor sagde han: „Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer“ {KL 257.1}

„Og han fortalte dem en lignelse: Der var en rig mand; hans mark havde båret godt. Han tænkte ved sig selv Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst. Og så sagde han: Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle alt mit korn og alt mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad! Men Gud sagde til ham: Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig? Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud „ {KL 257.2}

I lignelsen om den tåbelige rige bonde viste Kristus,hvor tåbeligt det er kun at leve for denne verden alene. Denne mand havde fået alt fra Gud. Solen havde skinnet på hans marker for dens stråler falder både på retfærdige og uretfærdige. Regnen fra himmelen falder både på onde og gode. Herren havde givet god vækst, og markerne havde båret godt. Den rige mand vidste ikke rigtig, hvad han skulle gøre med afgrøden. Hans lader var overfyldte, og han havde ingen steder at opbevare resten af høsten. Han tænkte ikke på Gud, som havde skænket ham alle disse gaver. Han forstod ikke, at Gud havde gjort ham til en

husholder over sit gods, for at han kunne hjælpe de nødlidende. Han havde rig anledning til at udøve godgørenhed, men han tænkte kun på at sørge for sig selv. {KL 258.1}

Denne mand blev gjort opmærksom på de fattige, de forældreløse, enkerne, de lidende og de syge; der var mange steder hvor han kunne anbringe sit gods. Han kunne let have skaffet sig af med en del af sin overflod, og mange hjem ville være blevet befriet for deres savn, mange sultne ville være blevet mætte, mange nøgne ville have fået klæder mange hjerter gjort glade, mange bønner om brød og tøj ville være blevet besvaret, og lovsang ville være steget op mod det høje. Herren havde hørt de nødlidendes bøn, og i sin godhed havde han sørget for de fattige. Der var sørget rigeligt for mange trængende i de goder som den rige mand havde modtaget. Men han lukkede sit hjerte for de nødlidendes råb og sagde til sine tjenere: „Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle alt mit korn og mit gods; og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!“ {KL 258.2}

Denne mands mål i livet var ikke større end de umælende dyrs. Han levede, som om der ikke var nogen Gud, ingen Himmel, intet liv efter dette, som om alt det, han ejede, var hans, og han ikke skyldte Gud eller mennesker noget. Salmisten beskrev denne rige mand, da han sagde: „Dårerne siger i hjertet: Der er ingen Gud!“ {KL 259.1}

Denne mand har levet og lagt planer for sig selv. Han ser at der er sørget rigeligt for fremtiden, og nu har han ikke andet at gøre end at glæde sig og nyde frugterne af sine anstrengelser Han regner sig for at være begunstiget fremfor andre mennesker og roser sig af sin dygtighed. Han bliver æret af sine medborgere som en mand med god dømmekraft og en fremgangsrig borger „De lover dig for din lykke!“ {KL 259.2}

Men denne verdens visdom er nemlig dårskab i Guds øjne. Medens den rige mand glæder sig til mange lykkelige år har Gud lagt helt andre planer Budskabet kommer til denne utro husholder: „Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig.“ Her er en fordring, som penge ikke kan indfri. Den rigdom, som han har samlet, kan ikke skaffe ham henstand. På et øjeblik bliver det uden værdi, som han har arbejdet på at sikre sig hele livet. „Hvem skal så have det, du har samlet dig?“ Hans udstrakte marker og fyldte lader glider ham ud af hænderne. „De samler og ved ej, hvem der får det.“ {KL 260.1}

Det eneste, som kunne have værdi for ham nu, har han ikke sikret sig. Ved kun at leve for sig selv har han forkastet den guddommelige kærlighed, som ville have givet sig til kende i barmhjertighed mod hans medmennesker På denne måde har han givet afkald på livet. For Gud er kærlighed, og kærlighed er liv. Denne mand har valgt det jordiske i stedet for det åndelige, og nu må han forgå sammen med det jordiske. „Den, som lever i herlighed, men uden forstand, han er som dyrene, der forgår“ {KL 260.2}

„Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.“ Dette billede passer på alle tider Du kan indrette dit liv alene for at glæde dig selv, du kan samle dig skatte, du kan bygge store og flotte paladser ligesom babylonierne i fordums dage, men du kan ikke bygge en mur så høj eller en port så stærk, at den kan lukke dommens budbærere

ude. Kaldæerkongen Belsazzar „gjorde et stort gæstebud“ i sit palads og „priste deres guder af guld, sølv, kobber jern, træ og sten“. Men den Usynliges hånd skrev dommen over ham på væggen, og lyden af de fjendtlige hæres trampen hørtes ved paladsets porte. „Men samme nat blev Belsazzar kaldæernes konge, dræbt,“ og en fremmed hersker kom til at sidde på hans trone. {KL 260.3}

At leve for sig selv er at dø. Begærlighed, ønsket om at samle sig skatte i egenkærlige øjemed, afbryder sjælens forbindelse med livet. Det er Satans ånd at få og samle til egen fordel. Det er Kristi ånd at give, at opofre sig til andres bedste. „Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt liv; og det liv er i hans Søn. Den, som har Sønnen, har livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet.“ {KL 261.1}

Derfor siger han: „Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer“ {KL 261.2}

Kapitel 21 - „En dyb afgrund«

I lignelsen om den rige mand og Lazarus viser Jesus, at menneskene bestemmer deres evige skæbne her i livet. Så længe prøvetiden varer bliver Guds nåde tilbudt alle. Men hvis menneskene forspilder anledningerne for at behage sig selv, afskærer de sig fra at modtage det evige liv. De vil ikke senere få en prøvetid. Ved deres eget valg har de skabt en dyb afgrund mellem sig selv og Gud. {KL 262.1}

Denne lignelse drager en sammenligning mellem de rige, som ikke har forladt sig på Gud, og de fattige, der har sat al deres lid til ham. Kristus viser at der vil komme en tid, da der vil blive byttet om på de to klassers stilling. De, der er fattige på denne verdens gods, men som stoler på Gud og lider tålmodigt, vil en dag blive ophøjet over dem, der nu indtager de højeste stillinger verden kan give, men som ikke har overgivet deres liv til Gud. {KL 262.2}

„Der var en rig mand," sagde Jesus, „som klædte sig i purpur og fint linned og levede hver dag i lyst og pragt. Men en fattig mand, der hed Lazarus, lå ved hans port, fuld af sår Og han ønskede blot at spise sig mæt i det, der faldt af fra den riges bord." {KL 262.3}

Den rige mand tilhørte ikke den klasse, der er fremstillet som den uretfærdige dommer der åbenlyst viste sin ringeagt over for Gud og mennesker Han hævdede, at han var en søn af Abraham. Han behandlede ikke tiggeren hårdt eller befalede ham at gå sin vej, fordi det var ubehageligt at se på ham. Hvis den fattige, ynkværdige stakkel kunne finde trøst i at se ham gå ind ad porten, var den rige mand villig til at lade ham blive. Men han var ganske uberørt af sin lidende broders trang. {KL 263.1}

Dengang var der ingen hospitaler hvor de syge kunne blive passet. De syge og nødlidende blev henvist til dem, som Herren havde betroet rigdom, for at de der kunne få hjælp og sympati. Det var tilfældet med tiggeren og den rige mand. Lazarus behøvede i høj grad hjælp, for han havde ingen venner intet hjem, ingen penge eller mad, og alligevel fik han lov til at ligge i denne tilstand den ene dag efter den anden, medens den rige mand fik alle sine ønsker opfyldt. Den, som så let kunne have afhjulpet sin medbroders lidelser og savn, levede kun for sig selv som mange gør det den dag i dag. {KL 263.2}

Der er i dag mange lige i vor nærhed, som er sultne, nøgne og hjemløse. Hvis vi forsømmer at give af vore midler til disse nødlidende mennesker vil vi komme til at bære en skyld, som vi en dag med frygt og bæven vil komme til at gøre regnskab for Al havesyge fordømmes som afgudsdyrkelse. Al tilfredsstillelse af selvet er vederstyggeligt for Herren. {KL 263.3}

Gud havde sat den rige mand som husholder over sine midler og det var hans pligt at tage sig af netop sådanne som den stakkels tigger Befalingen var blevet givet: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke," og „du skal elske din næste som dig selv" Den rige mand var jøde og han kendte Guds befaling. Men han glemte, at han var ansvarlig for hvorledes han benyttede de betroede midler og evner

Herrens velsignelse tilflød ham i rigt mål, men han benyttede den egenkærligt for at ære sig selv og ikke sin skaber Hans pligt til at bruge sine midler til at hjælpe menneskene stod i forhold til hans rigdom. Således lød befalingen, men den rige mand havde ingen tanke for sine forpligtelser over for Gud. Han udlånte penge og fik renter for det, han lånte ud, men han betalte ingen renter for det, som Gud havde lånt ham. Han havde kundskab og talenter men han gjorde ikke noget for at forøge dem. Idet han glemte, at han skulle gøre regnskab overfor Gud, benyttede han alle sine evner og kræfter til at nyde livet. Alt, hvad han var omgivet af, hans fornøjelser venners ros og smiger bidrog til at gøre ham selvglad. Han var så optaget af sine venners selskab, at han fuldstændig glemte sin pligt: at samarbejde med Gud i barmhjertighedens tjeneste. Han havde anledning til at forstå Guds ord og at praktisere, hvad det lærte, men det forlystelsessyge selskab, han søgte, tog så meget af hans tid, at han glemte den evige Gud. {KL 264.1}

Den dag kom, da der skete en forandring i de to mænds stilling. Den fattige mand havde lidt den ene dag efter den anden, men han havde båret alt tålmodigt og stille. Omsider døde han og blev begravet. Der var ingen til at begræde ham, men han havde været et vidne for Kristus på grund af sin tålmodighed i alle lidelserne, han havde holdt ud i troens prøve, og vi læser at han efter døden blev båret af engle hen i Abrahams skød. {KL 265.1}

Lazarus er et billede på de fattige nødlidende, som tror på Kristus. Når basunen lyder og alle i gravene hører Jesu stemme og kommer frem, vil de modtage deres belønning, for deres tro på Gud var ikke en blot og bar teori, men en virkelighed. {KL 265.2}

„Også den rige døde og blev begravet. Da han slog sine øjne op i Dødsriget, hvor han var i pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans skød. Da råbte han: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, så han kan dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge, for jeg pines her i denne lue.“ {KL 265.3}

I denne lignelse mødte Jesus folket, hvor det stod. Læren om en bevidsttilstand mellem døden og opstandelsen hyldedes af mange af dem, der lyttede til Jesu ord. Frelseren kendte til deres synspunkter og han formede sin lignelse sådan, at han kunne indskærpe vigtige sandheder ved hjælp af disse forudfattede meninger Han holdt et spejl op for sine tilhørere, hvor de kunne se sig selv i deres sande forhold til Gud. Han benyttede den almindelige opfattelse til at forklare det, han ønskede at understrege for alle, nemlig at intet menneskes værd kan bestemmes af dets ejendele, for alt, hvad det jer har det kun som et lån fra Herren. Misbrug af disse gaver vil stille det under det fattigste og mest plagede menneske, som elsker Gud og stoler på ham. {KL 265.4}

Kristus ønskede, at hans tilhørere skulle forstå, at det er umuligt for mennesker at finde frelsen efter døden. Der står at Abraham svarer: „Mit barn, husk på, at du har fået dit gode, mens du levede, og Lazarus ligeså det onde; nu trøstes han her men du pines. Tilmed er der lagt en dyb afgrund mellem os og jer så at de, som vil gå herfra over til jer ikke kan det, og heller ikke kan de komme derfra over til os.“ På denne måde fremstillede Kristus det

håbløse i at vente en ny prøvetid. Dette liv er den eneste anledning, der er forundt mennesket til at berede sig for evigheden. {KL 266.1}

Den rige mand havde ikke opgivet den tanke, at han var en Abrahams søn, og vi læser at han i sin nød råbte til ham for at få hjælp. „Fader Abraham " bad han „forbarm dig over mig." Han bad ikke til Gud, men til Abraham. Således viste han, at han havde større tillid til Abraham end til Gud, og at han stolede på, at hans slægtskab med Abraham ville sikre ham frelse. Røveren på korset henvendte sig i bøn til Kristus. „Jesus! kom mig i hu, når du kommer i dit rige," sagde han, og straks lød svaret: „Sandelig siger jeg, dig i dag (da jeg hænger på korset i fornedrelse og lidelse): du skal være med mig i Paradis." Men den rige mand bad til Abraham, og han fik ikke det, som han bad om. Det er Kristus alene, der er ophøjet til at være en „frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse" „Og der er ikke frelse i nogen anden." {KL 266.2}

Den rige mand havde brugt hele livet til at behage sig selv og han opdagede for sent, at han ikke havde sørget for evigheden. Han forstod, hvor tåbelig han havde været, og tænkte på sine brødre, som levede på samme måde. Derfor sagde han: „Så beder jeg dig, fader! at du vil sende ham til min faders hus thi jeg har fem brødre for at han kan vidne for dem, så ikke også de skal komme i dette pinested." Men Abraham sagde til ham: „De har Moses og profeterne, dem kan de høre!" Han sagde „Nej, fader Abraham! men kom der en til dem fra de døde, så ville de omvende sig. Da sagde han til ham: Hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en opstod fra de døde „ {KL 267.1}

Da den rige mand bad om endnu flere beviser til sine brødre, fik han tydeligt at vide, at de ikke ville lade sig overbevise, selv om de fik sådanne vidnesbyrd. Hans anmodning var en bebrejdelse rettet mod Gud. Det var som om den rige mand havde sagt: „Hvis du havde advaret mig noget mere, ville jeg ikke have været her nu." Der står i virkeligheden, at Abraham i sit svar på hans bøn sagde: „Dine brødre er blevet advaret tilstrækkeligt. Lyset er blev et sendt til dem, men de ville ikke tage imod det; sandheden er blevet fremholdt for dem, men de ville ikke høre." {KL 268.1}

„Hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en opstod fra de døde." Disse ord bekræfte de siden jødiske nations historie. Kristi sidste store mirakel var at oprejse Lazarus fra Betania, efter at han havde været død i fire dage. Jøderne fik dette vidunderlige bevis på Frelserens guddommelighed, men de forkastede det. Lazarus stod op fra de døde og vidnede for dem, men de forhærdede deres hjerter over for alle beviser og prøvede endog at berøve ham livet. {KL 268.2}

Gud har givet menneskene loven og profeterne til at hjælpe dem at finde frelsen. Kristus sagde: „Lad dem lytte til disse vidnesbyrd. Hvis de ikke vil lytte til Guds stemme i hans ord, vil de heller ikke agte på, hvad et vidne siger der er opstået fra de døde." {KL 268.3}

De, der hører Moses og profeterne, vil ikke forlange noget større lys end det Gud har givet, men hvis menneskene forkaster lyset og ikke benytter de anledninger Gud har givet dem, vil de heller ikke høre, hvis en kommer frem fra de døde med et budskab til dem. De

vil ikke engang lade sig overbevise af dette vidnesbyrd, for de, der forkaster loven og profeterne, forhærder deres hjerter i den grad, at de vil forkaste alt lys. {KL 268.4}

Samtalen mellem Abraham og den en gang rige mand er symbolsk. Den lærdom, som man skal drage af den, går ud på, at ethvert menneske har fået tilstrækkelig undervisning til at kunne opfylde de forpligtelser der kræves af ham. Menneskets ansvar står i forhold til hans anledninger og forrettigheder Gud giver enhver tilstrækkeligt lys og nåde til at kunne udføre den gerning, han har givet ham at gøre. Hvis et menneske undlader at gøre det, som et lille lys viser ham er hans pligt at udføre, ville et større lys kun åbenbare utroskab, og at han forsømte at gøre brug af de velsignelser han havde modtaget. „Den, som er tro i det små, er også tro i det store, og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store.“ De, der nægter at lade sig undervise af Moses og profeterne og beder om, at der må blive udført et forunderligt mirakel, ville ikke lade sig overbevise, selv om de fik deres ønske opfyldt. {KL 269.1}

Lignelsen om den rige mand og Lazarus viser hvorledes de to klasser som disse mænd tilhører bliver bedømt i Himmelen. Det er ikke nogen synd at være rig, hvis rigdommen ikke er tilegnet på uretfærdig vis. En rig bliver ikke fordømt, fordi han ejer store rigdomme, men fordømmelsen rammer ham, dersom han benytter de betroede midler på sig selv. Det er langt bedre for ham at lægge sine penge for Herrens alt er ved at benytte dem til at gøre godt. Døden kan ikke gøre den fattig, der stræber efter at samle sig skatte i Himmelen. Men den, der samler sig skatte til eget brug, kan ikke tage noget med til Himmelen. Han har vist, at han er en utro husholder Medens han levede, nød han sine goder men han glemte sin pligt over for Gud. Han undlod at sikre sig en skat i Himmelen. {KL 269.2}

Den rige mand, som havde så mange goder står for os som en, der skulle have benyttet sine talenter så at hans gerninger kunne have nået ud over dette liv og fået store åndelige velsignelser til følge. Hensigten med forløsningen er ikke alene at udslette synden, men at give mennesket de åndelige talenter tilbage, som det har mistet på grund af syndens fordærvelige indflydelse. Penge kan ikke tages med ind i det tilkommende liv de er ikke nødvendige der men de gode gerninger der er udført med at vinde andre for Kristus, bringes op til de himmelske sale. Men de, der egennyttigt bruger Herrens midler på sig selv og ikke hjælper deres nødlidende medbrødre og ikke gør noget for at fremme Herrens gerning i verden, vanærer deres skaber Bedrageri mod Gud bliver skrevet ud for deres navne i Himmelens bøger {KL 270.1}

Den rige mand havde alt, hvad penge kunne give ham, men han ejede ikke den rigdom, som kunne skaffe balance i hans regnskab med Gud. Han havde levet, som om alt, hvad han ejede, tilhørte ham selv Han havde ringeagtet Guds kald og ikke lyttet til de syges og nødlidendes bøn. Men omsider kommer der et kald, som han ikke kan lade gå upåagtet hen. En magt, som han ikke kan benægte eller gøre modstand imod, befaler ham at forlade den ejendom, som han ikke længere skal være husholder over Den en gang rige mand er sunket ned i håbløs fattigdom. Kristi retfærdigheds klædning, der er tilvirket på den himmelske væv kan aldrig komme til at dække ham. Han, som engang var iført det kostbareste purpur

og det fineste linned, kan ikke skjule sin nøgenhed. Hans prøvetid er endt. Han bragte intet ind i verden, og han kan intet tage med ud af den. {KL 271.1}

Kristus løftede tæppet til side og viste dette billede til præsterne og rådsherrerne, til de skriftkloge og farisæerne. Betragt det, l, som er rige på denne verdens gods, men som ikke er rige i Gud. Vil ikke fordybe jer i dette syn? Det, som står højt i menneskers omdømme, er afskyeligt for Gud. Kristus spørger: „Hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl? Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl?“ {KL 271.2}

Lignelsens anvendelse på jødefolket. Da Kristus fortalte lignelsen om den rige mand og Lazarus, var der mange blandt jøderne, der var i samme sørgelige tilstand som den rige mand. De brugte Herrens midler til at tilfredsstille deres egne lyster og ville snart høre dommen: „Du er vejet på vægten og fundet for let.“ Den rige mand nød alle timelige og åndelige goder men han nægtede at samarbejde med Gud i brugen af disse goder Det var det samme med jødefolket. Herren havde betroet jøderne den hellige sandhed. Han havde sat dem til at være husholdere over sine nådegaver Han havde givet dem enhver åndelig og timelig fordel, og han forventede, at de skulle lade andre få del i dem. De havde fået særlig undervisning om, hvorledes de skulle tage sig af deres medbrødre, som det var gået dårligt, og den fremmede og de fattige, som boede i deres midte. De skulle ikke søge at skaffe sig alt og anvende det på sig selv men de skulle tænke på dem, der havde det svært, og dele med dem. Og Gud lovede, at han ville velsigne dem i forhold til, hvad de gjorde i kærlighed og barmhjertighed. Men ligesom den rige mand udrakte de ikke en hjælpende hånd for at lindre den lidende menneskeheds timelige og åndelige nød. De var stolte og regnede sig for at være Guds udvalgte og begunstigede folk, men de tjente og tilbad alligevel ikke Gud. De stolede på den kendsgerning, at de var Abrahams børn. „Vi er Abrahams slægt,“ sagde de stolt. Da krisen kom, viste det sig, at de havde fjernet sig fra Gud og sat deres lid til Abraham, som om han var Gud. {KL 272.1}

Kristus længtes efter at lade lyset skinne ind i jødefolkets formørkede sind. Han sagde til dem: „Hvis I er Abrahams børn, gør så Abrahams gerninger Men nu søger I at slå mig ihjel, et menneske, der har sagt jer sandheden, som jeg har hørt af Gud. Noget sådant har Abraham ikke gjort.“ {KL 273.1}

For kristus havde herkomst ingen betydning. Han lærte, at åndeligt slægtskaber af langt større værdi end jordisk herkomst. Jøderne hævdede, at de nedstammede fra Abraham, men da de ikke gjorde Abrahams gerninger viste de, at de ikke var hans sande børn. Kun de, der på det åndelige område viser at de har Abrahams sindelag ved at adlyde Guds stemme, regnes for at være hans sande efterkommere. Skønt tiggeren hørte til den klasse mennesker som regnedes for at være underordnet, betragtedes han af Kristus som en, Abraham ville omslutte med sit venskab. {KL 273.2}

Selv om den rige mand havde alle livets bekvemmeligheder var han så uvidende, at han gav Abraham den plads, som Gud burde have haft. Hvis han havde sat pris på alle sine

goder og havde ladet Guds Ånd få lov til at danne hans sind og hjerte, ville han have været i en ganske anden stilling. Og det samme var tilfældet med den nation, som han repræsenterede. Hvis de havde taget imod Guds kald, ville fremtiden have formet sig helt anderledes. De ville have vist den rette skarpsindighed over for åndelige ting. De var i besiddelse af midler som Gud ville have forøget, så de dermed kunne have velsignet og oplyst hele verden. Men de var kommet så langt bort fra Guds planer at hele deres liv var forvrænget. De undlod at bruge deres evner og midler som Guds husholdere i overensstemmelse med, hvad sandhed og ret krævede. De regnede ikke med evigheden, og følgen af deres utroskab blev hele nationens undergang. {KL 273.3}

Jesus vidste, at jøderne ville huske på hans advarsel, når Jerusalem blev ødelagt. Og det skete også. Da ulykken ramte Jerusalem, da sult og nød af enhver art hjemsøgte folket, huskede de Jesu ord og forstod lignelsen. De havde selv været skyld i deres lidelser fordi de havde forsømt at lade lyset, Gud havde givet dem, skinne for verden. {KL 274.1}

Lignelsens anvendelse på de sidste dage De sidste begivenheder i denne verdens historie er skildret i den rige mands endeligt. Den rige mand hævdede at være en søn af Abraham, men han var skilt fra Abraham af en dyb afgrund, som han ikke kunne komme over, en karakter der var udviklet forkert. Abraham tjente Gud og fulgte hans ord i tro og lydighed. Men den rige mand agtede ikke på Gud og brød sig ikke om den lidende menneskehed. Den store afgrund, der var mellem ham og Abraham, var ulydighedens afgrund. Der er mange i dag, der følger den samme fremgangsmåde. Selv om de er medlemmer af menigheden, er de ikke omvendte. De tager vel del i gudstjenesten, de synger vel salmen: „Som hjorten skriger efter rindende vand, således skriger min sjæl efter dig, o Gud," men de udtaler en usandhed. De er ikke mere retfærdige i Guds øjne end den største synder Den, der længes efter verdslige fornøjelser og hvis tanker er optaget af kærlighed til verden og dens forfængelighed, kan ikke tjene Gud. Ligesom den rige mand i lignelsen har et sådant menneske ingen lyst til at bekæmpe kødets lyst. Han længes efter at tilfredsstille appetitten. Han vælger at leve i synd. Pludselig rives han bort af døden og lægges i graven med den karakter som han har dannet i livet i fællesskab med Satans tjenere. Her i graven for: mår han ikke at vælge noget, det være sig godt eller ondt, for den dag, et menneske dør brister hans råd. {KL 274.2}

Når Guds stemme opvækker den døde, vil han stå op af graven med det samme begær og de samme lidenskaber med de samme sympatier og antipatier som han nærede, da han levede. Gud udøver ikke et mirakel for at omskabe et menneske, der ikke ønskede at lade sig forvandle, dengang han havde enhver anledning dertil. Han fandt ingen glæde i samfund med Gud, mens han levede, og heller ikke i at udføre en gerning for ham. Hans karakter er ikke i harmoni med Gud, og han ville ikke være lykkelig i den himmelske familie. {KL 275.1}

Der er i vore dage en klasse mennesker i verden, der er selvretfærdige. De er ikke frådsere, de er ikke drankere, de er ikke fritænkere, men de ønsker at leve for sig selv og ikke for Gud. De tænker ikke på ham, og derfor regnes de blandt de vantro. Hvis det var

muligt for dem at komme ind igennem portene i Guds stad, ville de ikke have ret til at spise af livets træ, for da Guds bud med alle deres krav blev forelagt dem, sagde de nej. De har ikke tjent Gud her på jorden, derfor ville de heller ikke tjene ham i Himmelen. De kunne ikke leve i hans nærværelse, og de ville føle, at ethvert andet sted ville være bedre end Himmelen. {KL 276.1}

At lære af Kristus betyder at tage imod hans nåde, at få hans sindelag. Men de, der ikke sætter pris på og benytter de gyldne anledninger og den guddommelige påvirkning, som gives dem her på jorden, vil ikke være skikkede til at tage del i den sande tilbedelse i Himmelen. Deres sind og hjerte er ikke blevet dannet efter det guddommelige billede. Med deres ligegyldighed har de dannet en kløft, som de ikke kan komme over Mellem dem og de retfærdige er der lagt en dyb afgrund. {KL 276.2}

Kapitel 22 - Ord og gerninger

En mand havde to sønner; han gik til den første og sagde: Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag! Han svarede og sagde: Ja, herre! men gik ikke derhen. Så gik han til den anden og sagde det samme til ham. Han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen. Hvem af de to gjorde nu, som faderen ville? De svarer: Den sidste.“ {KL 277.1}

I bjergprædikenen sagde Jesus: „Ikke enhver der siger til mig Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.“ Prøven på et menneskes oprigtighed vises ikke i ord, men i gerninger Jesus spørger ikke nogen om, hvad særligt de siger men: „Hvad særligt gør I?“ Der ligger en dyb betydning i hans ord: „Når I ved dette, er I salige, om I gør det.“ Ord er intet værd, hvis de ikke følges af gerninger der svarer til dem. Det er hvad lignelsen om de to sønner lærer os. {KL 277.2}

Denne lignelse fortalte Kristus, da han besøgte Jerusalem for sidste gang før sin død. Han havde uddrevet dem, der købte og solgte i templet. Hans stemme havde talt til deres hjerter med kraft fra Gud. Forbavsede og forfærdede havde de adlydt hans befaling uden at gøre indvendinger eller at øve modstand. {KL 277.3}

Da præsterne og de ældste var kommet over deres forskrækkelse, vendte de tilbage til templet og fandt Jesus i færd med at helbrede de syge og døende. De havde hørt de glade stemmer og lovsangen. Børnene, der havde fået deres sundhed tilbage, var inde i templet og viftede med palmegrene, idet de sang hosianna til Davids Søn. Små børn pludrede deres tak til den store læge. Men alt dette var ikke nok til at overvinde præsternes og de ældstes fordom og misundelse. {KL 278.1}

Da Kristus var ved at undervise i templet den næste dag, kom ypperstepræsterne og folkets ældste hen til ham og sagde: „Med hvad ret gør du dette, og hvem har givet dig denne ret?“ {KL 278.2}

Præsterne og de ældste havde haft umiskendelige beviser på Kristi magt. Da han rensede templet, havde de set den guddommelige myndighed lyse i hans ansigt. De kunne ikke modstå den kraft, som han talte med. Han havde også besvaret deres spørgsmål med sine forunderlige helbredelser Han havde givet dem beviser på sin magt og myndighed, som ikke kunne modsiges. Men det var ikke beviser de ønskede. Præsterne og de ældste længtes efter at Jesus skulle forkynde, at han var Messias, for at de kunne fordreje hans ord og vække folket til modstand imod ham. De ønskede at ødelægge den indflydelse, som han udøvede, og slå ham ihjel. {KL 278.3}

Jesus vidste, at hvis de ikke kunne se Gud i ham eller se beviser på hans guddommelige karakter i hans gerninger ville de ikke tro hans eget udsagn om, at han var Kristus. I sit svar undgår han at komme med den udtalelse, som de venter og håber på, og vender fordømmelsen mod dem. {KL 279.1}

„Jeg vil også stille jer et spørgsmål, og hvis I svarer mig på det, skal jeg sige jer med hvad ret jeg gør dette. Johannes dåb, hvor stammede den fra? Fra Himmelen eller fra mennesker?“ {KL 279.2}

Præsterne og rådsherrerne blev forvirrede. „De talte indbyrdes om det og sagde: Svarer vi: Fra Himmelen, så vil han spørge os: Hvorfor troede I ham da ikke? Og svarer vi: Fra mennesker så må vi frygte for folkeskaren; thi de holder alle Johannes for en profet. Og de svarede Jesus og sagde: Vi ved det ikke. Da sagde han til dem: Så siger jeg heller ikke jer med hvad ret jeg gør dette“ {KL 279.3}

„Vi ved det ikke.“ Dette svar var en usandhed. Men præsterne var klar over at de var i knibe, og løj for at komme ud af forlegenheden. Johannes Døber var kommet for at vidne om ham, hvis magt og myndighed de nu var ved at stille i tvivl. Han havde peget på ham og sagt: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!“ Han havde døbt ham, og da Jesus bad efter dåben, åbnedes Himlene, og Guds Ånd dalede ned som en due over ham, og man hørte en røst fra Himmelen, der sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.“ {KL 279.4}

Præsterne og rådsherrerne, der huskede, hvorledes Johannes havde gentaget profetierne om Messias, og hvad der havde fundet sted ved hans dåb, turde ikke sige, at Johannes dåb var fra Himmelen. Hvis de indrømmede, at Johannes var profet og det troede de, at han var hvordan kunne de da nægte at tro på hans vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazaret var Guds Søn? Og for folkets skyld, der troede, at Johannes var profet, kunne de ikke sige, at Johannes dåb var fra mennesker Derfor sagde de: „Vi ved det ikke.“ {KL 280.1}

Derpå fortalte Jesus lignelsen om faderen og de to sønner Da faderen gik til den første søn og sagde: „Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag,“ svarede sønnen straks: „Ja, herre,“ men gik ikke derhen. {KL 280.2}

Faderen gik til den anden søn med samme befaling: „Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag,“ men han svarede: „Nej, jeg vil ikke.“ Han nægtede at adlyde og fulgte sine lyster sammen med dårlige kammerater Men senere fortrød han det og adlød opfordringen. {KL 280.3}

I denne lignelse er faderen et billede på Gud, og vingården er menigheden. Med de to sønner fremstilles to klasser mennesker Den søn, der nægtede at adlyde og sagde: „Jeg vil ikke,“ fremstillede dem, der levede i åbenlys synd, som ikke gav sig ud for at være gudfrygtige, og som åbent og ærligt nægtede at bære det evangelies og lydighedens åg, som Guds lov pålægger Men mange af disse fortrød det senere og adlød Guds kald. Da evangeliet kom til dem i Johannes Døbers budskab: „Omvend jer thi Himmeriget er kommet nær“ omvendte de sig og bekendte deres synder. {KL 280.4}

Den søn, som sagde: „Ja, herre,“ og ikke gik, åbenbarede farisæernes karakter de jødiske ledere var ligesom denne søn ubodfærdige og selvtilfredse. Det jødiske folks religiøse liv var blevet et udvortes skin af hellighed. Da loven blev forkyndt på Sinaj bjerg, lovede hele folket, at de ville adlyde Guds røst. De sagde: „Ja, Herre,“ men de gjorde det ikke. Da

Kristus selv kom og fremlagde lovens principper for dem, forkastede de ham. Kristus havde givet sin samtids jøder utallige beviser på sin magt og guddommelige kraft, men selv om de var overbeviste, ville de ikke antage beviserne. Kristus havde vist dem, at de vedblev at vægre sig ved at tro, fordi de ikke var i besiddelse af den ånd, der leder til lydighed. Han havde sagt til dem: „I har sat Guds lov ud af kraft for jeres overleverings skyld ..... Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud.“ {KL 281.1}

Blandt dem, der var forsamlede foran Jesus, var der skriftkloge og farisæere, præster og rådsherrer og efter at Jesus havde fortalt lignelsen om de to sønner stillede han tilhørerne spørgsmålet: „Hvem af de to gjorde nu, som faderen ville?“ Idet farisæerne glemte sig selv svarede de: „Den sidste.“ Dette sagde de uden at være klar over at de udtalte en dom over sig selv. Derpå lød følgende anklage fra Jesu læber: „Sandelig siger jeg eder: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I. Thi Johannes kom til jer og lærte jer retfærdighedens vej, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham; og skønt I så det, fortrød I det dog ikke bagefter så I troede ham.“ {KL 281.2}

Johannes Døber kom og prædikede sandheden, og syndere blev overbevist og omvendt ved hans forkyndelse. Disse ville gå ind i Himmeriget før dem, der i deres selvretfærdighed modstod advarslen. Tolderne og skøgerne var uvidende, hvorimod disse lærde mænd kendte sandhedens vej. Men de ville alligevel ikke gå på den sti, der fører til Guds rige. Den sandhed, der skulle have været en livets duft til liv for dem, blev en dødens duft til død. Mennesker som havde levet i åbenlys synd, og som hadede sig selv for det, var blevet døbt af Johannes, men disse lærere var hyklere. Deres egne forstokkede hjerter hindrede dem i at tage imod sandheden. De modstod Helligåndens overbevisning. De nægtede at lyde Guds bud. {KL 282.1}

Kristus sagde ikke til dem: „I kan ikke komme ind i Himmeriget,“ men han viste dem, at det, der hindrede dem i at komme derind, var de selv skyld i. Døren stod stadig åben for disse jødiske ledere, indbydelsen gjaldt stadig. Kristus længtes efter at se dem overbevist og omvendt. {KL 282.2}

Israels præster og ældste tilbragte livet med at tage del i religiøse ceremonier som de regnede for at være for hellige til at kunne sættes i forbindelse med verdslige foretagender Derfor mente man, at deres liv var fuldkommen helligt. Men de udførte deres ceremonier så de kunne ses af mennesker, så at alle kunne få den tanke, at de var fromme og gudhengivne. Medens de foregav at adlyde, nægtede de dog i virkeligheden at være lydige mod Gud. De var ikke den sandheds gørere, som de foregav at lære. {KL 282.3}

Jesus sagde, at Johannes Døber var en af de største af profeterne, og han viste sine tilhørere, at de havde haft tilstrækkelige beviser på, at Johannes var sendt af Gud. Hans forkyndelse i ørkenen var fyldt med kraft. Han fremførte sit budskab uden omsvøb, idet han irettesatte præsterne og rådsherrerne for deres synder og pålagde dem at udføre de gerninger der var omvendelsen værdige. Han viste dem deres syndige tilsidesættelse af Faderens

autoritet, når de nægtede at udføre den gerning, der var blevet dem pålagt. Han gik ikke på akkord med synden, og mange vendte om fra deres ugudelige liv {KL 283.1}

Hvis de jødiske lederes bekendelse havde været oprigtig, ville de have taget imod Johannes vidnesbyrd og antaget Jesus som Messias. Men de viste ikke angerens og retfærdighedens frugter Netop de mennesker som de foragtede, fandt vej ind i Guds rige før dem. {KL 283.2}

Den søn i lignelsen, som sagde: „Ja, herre," foregav at være tro og lydig, men tiden viste, at hans bekendelse ikke var ægte. Han havde ingen oprigtig kærlighed til sin fader På samme måde roste farisæerne sig af at være hellige, men når de blev vejet, fandt man, at de var for lette. De gjorde lovens krav meget strenge, når det var i deres egen interesse, men når lydigheden krævedes af dem selv, bortforklarede de Guds buds gyldighed ved at benytte spidsfindigheder Jesus sagde om dem: „Deres gerninger skal I ikke rette jer efter; thi de siger det nok, men gør det ikke." De havde ingen sand kærlighed til Gud eller mennesker Gud kaldte dem til at være sine medarbejdere til velsignelse for verden, og de tog vel imod kaldet i ord, men i gerning nægtede de lydighed. De stolede på sig selv og var stolte af deres godhed, men de trodsede Guds bud. De nægtede at udføre den gerning, som Gud havde betroet dem, og på grund af deres overtrædelser var Herren i begreb med at skille sig fra det ulydige folk. {KL 284.1}

Egenretfærdighed er ikke sand retfærdighed, og de, der holder fast ved den, vil blive overladt til at tage følgerne af et skæbnesvangert bedrag. Der er mange i dag, der hævder at adlyde Guds bud, men de ejer ikke Guds kærlighed i hjertet, som kan tilflyde andre. Kristus kalder dem til at forene sig med ham i arbejdet for at frelse verden, men de nøjes med at sige: „Ja, herre." De går ikke. De samarbejder ikke med dem, der arbejder for Gud. De står ledige. Ligesom den utro søn giver de Gud falske løfter Idet de selv har indgået en højtidelig pagt med menigheden, har de lovet at ville lyde Guds ord og hengive sig i tjeneste for ham, men de gør det ikke. De bekender at de er Guds sønner men i deres liv og karakter benægter de slægtskabet. De overgiver ikke deres vilje til Gud. Deres liv er en løgn. {KL 284.2}

Løftet om lydighed opfylder de tilsyneladende, når det ikke kræver noget offer men når der fordres selvfornægtelse og selvopofrelse, når de ser at korset skal løftes og bæres, trækker de sig tilbage. På denne måde bortviskes overbevisningen om pligtfølelse, og det bliver en vane at overtræde Guds lov bevidst. Øret hører vel Guds stemme, men den åndelige evne til at opfatte den er gået tabt. Hjertet er forhærdet og samvittigheden sløvet. {KL 285.1}

Fordi vi ikke viser åbenlyst fjendskab mod Kristus, må vi ikke mene, at vi tjener ham. På den måde bedrager vi os selv. Ved at tilbageholde det, Gud har givet os til brug for hans tjeneste, det være sig tid eller penge eller andre betroede gaver arbejder vi mod ham. {KL 285.2}

Satan bruger de såkaldte kristnes ligegyldige, søvnige magelighed til at styrke sin magt og vinde mennesker for sin sag. Mange der mener at selv om de ikke udfører nogen virkelig

gerning for Kristus, er de dog på hans side, og sætter derved fjenden i stand til at vinde fodfæste og opnå fordele. Ved at undlade at være flittige arbejdere for Mesteren, ved ikke at udføre deres pligter eller tale et ord i rette tid, har de tilladt Satan at få magten over mange, som kunne have været vundet for Kristus. {KL 285.3}

Vi kan aldrig blive frelst i magelighed og uvirksomhed. Et virkelig omvendt menneske lever ikke et unyttigt liv og uden at hjælpe andre. Det er umuligt for os at komme sovende ind i Himmelen. Ingen doven og efterladende person kan komme der Hvis vi ikke gør os flid for at få indgang i Guds rige, hvis vi ikke alvorligt søger at lære dets love at kende, er vi ikke skikkede til at få del i det. De, der ikke ønsker at samarbejde med Gud her på jorden, vil heller ikke ønske at gøre det i Himmelen. Det ville ikke være godt at tage dem til Himmelen. {KL 286.1}

Der er mere håb for toldere og syndere end for dem, der kender Guds ord, men nægter at adlyde det. Den, der ser sig selv som en synder der ikke har noget at dække sig med, som ved, at han ødelægger både legeme, sjæl og ånd for Herrens åsyn, bliver forfærdet og frygter for at han skal blive adskilt fra Guds rige for evigt. Han er klar over sin sygelige tilstand og søger lægedom hos den store læge, der sagde: „Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.“ Disse mennesker kan Herren bruge som arbejdere i sin vingård. {KL 286.2}

Den søn, der en tid ikke ville lyde sin faders befaling, blev ikke fordømt af Kristus, men han blev heller ikke rost. De, der handler ligesom den anden søn ved at nægte at adlyde, fortjener ingen ros for at indtage et sådant standpunkt. Deres frimodighed må ikke regnes for en dyd. Når mennesker helliges ved sandheden, vil de frimodigt vidne for Kristus; men når synderen står frimodigt frem, er det forhånende og udfordrende og grænser til gudsbespottelse. Det, at et menneske ikke er hykler gør ham ikke til en mindre synder af den grund. Når Helligånden taler til hjertet, er det vor eneste redning at adlyde uden at tøve. Når kaldet kommer: „Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag,“ må vi ikke undlade at tage imod indbydelsen. „I dag, når I hører hans røst, så forhærd ikke jeres hjerter“ Det er farligt at vente med at adlyde. Måske vil du aldrig mere høre kaldet. {KL 287.1}

Og lad ingen glæde sig over tanken, at de synder som man hengiver sig til en tid, let kan aflægges senere. Det er ikke tilfældet. Enhver synd, som næres svækker karakteren og styrker vanen, og resultatet bliver fysisk, åndelig og moralsk fordærvelse. Du kan fortryde det onde, du har gjort, og slå ind på de rette stier men de indtryk, du har modtaget, og din fortrolighed med synden, vil gøre det vanskeligt for dig at skelne mellem, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Satan vil den ene gang efter den anden angribe dig på de punkter hvor du har fået forkerte vaner {KL 287.2}

I befalingen: „Gå hen, min søn, og arbejd i vingården i dag,“ findes prøven på hvert eneste menneskes oprigtighed. Vil der blive gerning såvel som ord? Vil den, der kaldes, benytte alle sine evner og kræfter og arbejde trofast og uegennyttigt for vingårdens ejer? {KL 288.1}

Apostelen Peter underviser os med hensyn til, hvorledes vi skal arbejde. Han siger: „Nåde og fred blive eder stadig rigere til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende. Alt, hvad der tjener til liv og gudsfrygt, har hans guddommelige magt skænket os gennem kundskab om ham, som kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft, og derved har han også skænket os sine dyrebare og største forjættelser for at I ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær og få del i guddommelig natur Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.“ {KL 288.2}

Dersom du trofast dyrker dit hjertes vingård, gør Gud dig til sin medarbejder og da vil du ikke blot have en gerning at udføre for dig selv, men også for andre. Idet Kristus lader vingården være et billede på menigheden, lærer han ikke, at vi kun skal lade vor sympati og gerning gælde vore egne. Herrens vingård skal udvides. Han ønsker at den skal strække sig til alle egne på jorden. Ligesom vi modtager undervisning og nåde af Gud, skal vi lade andre få del i kundskaben om, hvorledes de skal drage omsorg for de dyrebare planter På denne måde kan vi udvide Guds vingård. Gud venter at se beviser på vor tro, kærlighed og tålmodighed. Han ser efter om vi benytter enhver anledning til at blive dygtige arbejdere i hans vingård på jorden, så vi kan gå ind i Guds paradis, det Edenhjem, som Adam og Eva blev lukket ude af på grund af overtrædelse. {KL 288.3}

Gud står som en fader for sit folk, og som en fader kan han kræve, at vi tjener ham trofast. Tænk på Kristi liv. Som repræsentant for menneskeheden og i Faderens tjeneste er han et eksempel på, hvad enhver søn skulle og kunne være. Den samme lydighed, som Kristus udviste, fordrer Gud af menneskene i dag. Han tjente sin Fader i kærlighed af egen fri vilje. „At gøre din vilje, min Gud, er min lyst,“ sagde han, „og din lov er i mit indre.“ For Kristus var intet offer for stort, intet arbejde for svært, når det gjaldt af fuldende den gerning, som han var kommet for at udføre. Da han var tolv år gammel, sagde han:“ Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?“ Han havde hørt kaldet og var begyndt på sin gerning. Han sagde: „Min mad er at gøre hans vilje, som sendte mig, og fuldbyrde hans gerning.“ {KL 289.1}

På samme måde skal vi tjene Gud. Kun den tjener Gud, som adlyder helt og fuldt. Alle, der ønsker at være Guds sønner og døtre, må vise, at de er medarbejdere med Gud, Kristus og de hellige engle. Det er prøvestenen for alle. Herren siger om dem, som tjener ham trofast: „Den dag, jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, ... og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.“ {KL 289.2}

Guds hensigt med alt, hvad han lader ske,er at prøve menneskene og give dem anledning til at udvikle karakteren. På denne måde prøver han, om de er lydige eller ulydige mod hans bud. Gode gerninger kan ikke købe Guds kærlighed, men de viser at vi er i besiddelse af denne kærlighed. Hvis vi overgiver viljen til Gud, vil vi ikke arbejde for at fortjene Guds

kærlighed. Vi vil modtage hans kærlighed i hjertet som en fri gave, og vi vil finde glæde i at lyde hans befalinger fordi vi elsker ham. {KL 290.1}

Der findes kun to klasser mennesker i verden i dag, og der vil kun være to klasser i dommen de, der overtræder Guds lov, og de, der adlyder den. Kristus stiller prøven, som skal vise, om vi er tro eller utro. Han siger: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger! ..... Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham ...Den, som ikke elsker mig, holder ikke fast ved mine ord; og det ord, I hører er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.“ „Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders bud og bliver i hans kærlighed.“ {KL 290.2}

Kapitel 23 - Herrens Vingård

Efter lignelsen om de to sønner fortalte Jesus lignelsen om vingården. I den første havde Jesus fremstillet betydningen af at vise lydighed for de jødiske lærere, i den anden henviste han til de rige velsignelser som var blevet jødefolket til del, og at de derfor burde vise lydighed mod Gud. Han fremstillede for dem Guds store og herlige plan, som de kunne have fuldbyrdet, dersom de havde været lydige. Idet han trak tæppet til side, som skjulte fremtiden, viste han dem, hvorledes hele nationen var ved at miste velsignelsen og bringe ødelæggelse over sig selv, fordi de havde undladt at fuldbyrde hans hensigt. {KL 292.1}

„Der var en husbond“ sagde Jesus, „som plantede en vingård og satte et gærde om den og gravede en perse i den og byggede et vagttårn; så lejede han den ud til vingårdsmænd og drog udenlands.“ {KL 292.2}

Der gives en beskrivelse af denne vingård af profeten Esajas. „Jeg vil synge en sang om min ven, en kærlighedssang om hans vingård: Min ven, han havde en vingård på en frugtbar høj. Han grov den, rensed den for sten og plantede ædle ranker; han bygged et vagttårn deri og huggede også en perse. Men den bar vilde druer skønt han ventede høst af ædle.“ {KL 292.3}

Husbonden vælger et stykke jord i ødemarken. Han sætter et gærde omkring det, rydder det og graver det og tilplanter det med udsøgte vinstokke og venter at få en rig høst. Han venter at dette stykke jord i modsætning til de uopdyrkede områder vil bringe ham anerkendelse ved at bære frugt og vise resultat af hans omhu og arbejde med at opdyrke det. Således havde Gud udvalgt et folk i verden for at lade det oplære og uddanne af Kristus. Profeten siger: „Thi Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas mænd er hans yndlingsplantning.“ I sin uendelige godhed havde Gud skænket dette folk store forrettigheder og velsignet det i rigtmål. Han ventede, at de ville ære ham ved at bære frugt. De skulle åbenbare hans riges principper De skulle fremvise Guds karakter midt i en falden og ond verden. {KL 293.1}

Som Herrens vingård skulle de bære frugt, der var helt anderledes end de hedenske nationers. Disse folk der dyrkede afguder havde helt hengivet sig til ondskab. Voldshandlinger og forbrydelser begærlighed, undertrykkelse og de mest fordærvede laster fik uhindret lov at finde sted. Forbrydelser nedværdigende handlinger og elendighed var det fordærvede træs frugter De frugter som Guds vinranke bar skulle stå i skarp modsætning til dem. {KL 293.2}

Det var jødefolkets forret at åbenbare Guds karakter som den var blevet fremstillet for Moses. Som svar på Moses bøn: „Lad mig dog skue din herlighed,“ lovede Herren: „Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig.“ „Og Herren gik forbi ham og råbte: Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder som tilgiver brøde, overtrædelse og synd!“ Det var den slags frugt, Herren ønskede, at hans folk skulle bære. Med deres rene karakter i deres hellige

liv og med deres barmhjertighed, kærlighed og medlidenhed skulle de vise, at „Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen“ {KL 294.1}

Det var Guds hensigt at lade rige velsignelser tilflyde alle folkeslag gennem jødefolket. Gennem Israel skulle vejen beredes, så at lyset fra ham kunne spredes til hele verden. Folkeslagene i verden havde mistet kundskab om Gud på grund af deres syndige vaner men i sin barmhjertighed udslettede Gud dem alligevel ikke. Det var hans hensigt at give dem anledning til at komme til at kende ham gennem hans menighed. Han bestemte, at de principper som blev åbenbaret gennem hans folk, skulle være et middel til at genoprette Guds billede i mennesket. {KL 294.2}

Det var for at fuldbyrde denne hensigt, at Gud kaldte Abraham ud fra hans afguderiske slægt og bad ham bo i Kanaans land. „Så vil jeg gøre dig til et stort folk,“ sagde han, „og jeg vil velsigne dig og gøre dit navn stort, og vær en velsignelse.“ {KL 295.1}

Abrahams efterkommere, Jakob og hans sønner blev ført til Ægypten, for at de kunne åbenbare Guds riges principper midt i denne store og ugudelige nation. Josefs retskaffenhed og hans vidunderlige gerning, da han reddede hele det ægyptiske folk fra hungersnøden, varen fremstilling af Jesu liv Moses og mange andre var Guds vidner. {KL 295.2}

Da Herren førte Israel ud af Ægypten, viste han igen sin magt og nåde. Hans underfulde gerninger da han udfriede dem fra trældom, og hans handlemåde med dem på vandringen gennem ørkenen skete ikke for deres skyld alene, De skulle tjene som anskuelsesundervisning for de omboende folk. Herren åbenbarede sig som en Gud, der er ophøjet over al menneskelig myndighed og storhed. De tegn og undere, som han udførte til gavn for sit folk, viste, at han havde magt over naturen og over de mægtigste blandt dem, der tilbad naturen. Gud drog gennem det stolte Ægypten, som han vil drage frem over jorden i de sidste dage. Med ild og storm, jordskælv og død udfriede den store Jeg Er sit folk. Han førte dem ud af trælles hus. Han førte dem gennem „den store, grufulde ørken med dens giftslanger og skorpioner og vandløse ødemarker“ Han gav dem vand fra klippen og sendte dem „himmelkorn“. Som Moses sagde: „Herrens del blev Jakob, Israel hans tilmålte lod. Han fandt det i ørkenlandet, i ødemarken, blandt ørkenens hyl; han værned det med vågent øje og vogted det som sin øjesten. Som ørnen, der purrer sin yngel ud og svæver over sine unger løfted han det på sit vingefang og bar det på sine vinger Herren var dets eneste fører ingen fremmed gud var hos ham.“ Således ledte han dem til sig, for at de kunne bo under den Højestes skygge. {KL 295.3}

Kristus var Israels børns leder under deres vandring i ørkenen. Indhyllet i en skystøtte om dagen og en ildstøtte om natten førte og vejledende han dem. Han beskyttede dem mod ørkenens farer han førte dem ind i det forjættede land, og for øjnene af alle de nationer der ikke troede på Gud, indsatte han Israel som sit eget udvalgte folk, Herrens vingård. {KL 296.1}

Dette folk betroede Gud sit ord. De blev værnet af forskrifterne i hans lov, sandhedens, retfærdighedens og renhedens evige principper Lydighed mod disse principper skulle være

deres værn; for det ville bevare dem fra at tilintetgøre sig selv ved syndige handlinger Og midt i landet satte Gud sit hellige tempel ligesom tårnet i vingården. {KL 296.2}

Kristus var deres lærer Ligesom han havde været med dem i ørkenen, skulle han fremdeles være deres lærer og leder Hans herlighed hvilede over nådestolen i tabernaklet og i templet, og han åbenbarede stadig sin store kærlighed og tålmodighed over for dem. {KL 296.3}

Gud ønskede at gøre Israel til et prisværdigt og herligt folk. De fik tildelt enhver åndelig fordel. Gud nægtede dem intet, der kunne hjælpe at danne den karakter der ville gøre dem til hans sande repræsentanter. {KL 297.1}

Deres lydighed mod Guds lov ville give dem en fremgang og velstand, som ville vække forundring blandt nationerne i verden. Han, som kunne give dem visdom og dygtighed til al slags kunstfærdigt arbejde, ville vedblive at være deres lærer og ville forædle og højne dem, når de adlød hans love. Hvis de var lydige, ville de også blive skånet for de sygdomme, som plagede andre folk, og blive velsignet med gode forstandsevner Herrens herlighed, hans majestæt og kraft skulle åbenbares i alt, hvad der hørte til deres fremgang og velstand. De skulle være et rige af præster og fyrster Gud udrustede dem med alt, hvad der krævedes, for at de kunne blive den største nation på jorden. {KL 297.2}

Så klart og tydeligt, som det kunne gøres, havde Kristus ved Moses forelagt dem Guds plan og forklaret betingelserne for deres fremgang og lykke. „Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud," sagde han, „dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden ..... Så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker ham og holder hans bud ..... {KL 297.3}

Derfor skal du omhyggeligt handle efter det bud, de anordninger og lovbud, jeg i dag giver dig! Når I nu hører disse lovbud og holder dem og handler efter dem, så skal Herren din Gud til løn derfor holde fast ved den pagt og den miskundhed, han tilsvor dine fædre. Han skal elske dig, velsigne dig og gøre dig mangfoldig, han skal velsigne frugten af dit moderliv og frugten af din jord, dit korn, din most og din olie, tillægget af dine okser og dine fårs yngel i det land, han tilsvor dine fædre at ville give dig! Velsignet skal du være frem for alle andre folk. ..... Og Herren vil holde alle sygdomme fra dig; ingen af Ægyptens onde farsoter som du jo kender vil han påføre dig." {KL 298.1}

Gud lovede dem, at hvis de ville holde hans bud, ville han give dem den fineste hvede og bringe dem honning fra klippen. Han ville mætte dem med et langt liv og lade dem se sin frelse. {KL 298.2}

Adam og Eva havde mistet deres hjem i Edens Have ved ulydighed mod Gud, og hele jorden var blevet forbandet på grund af synden, men dersom Guds folk ville følge hans undervisning, ville deres land få sin frugtbarhed og skønhed tilbage. Gud selv gav dem anvisning med hensyn til jordens dyrkning, og de skulle samarbejde med ham i at forbedre den. På denne måde ville hele landet under Guds ledelse blive en anskuelsesundervisning i

åndelige sandheder Ligesom jorden ville frembringe sine rigdomme i lydighed mod naturlovene, således skulle folkets hjerter i lydighed mod moralloven genspejle hans karakters egenskaber Selv hedningerne ville anerkende deres overlegenhed, som tjente og tilbad den levende Gud. {KL 298.3}

„Se," sagde Moses, „jeg har lært eder anordninger og lovbud, således som Herren min Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det land, I skal ind og tage i besiddelse; hold dem og følg dem! Thi det skal være eders visdom og eders kløgt i de andre folks øjne. Når de hører om alle disse anordninger skal de sige: Sandelig, det er et viist og klogt folk, dette store folk! Thi hvor er der vel et stort folk, som har guder der kommer til det, således som Herren vor Gud gør det, når vi kalder på ham; og hvor er der vel et stort folk, der har så retfærdige anordninger og lovbud, som hele denne lov jeg forelægger eder i dag?" {KL 299.1}

Israel skulle tage hele det område i besiddelse, som Gud viste dem. De folk, der nægtede at tjene og tilbede den sande Gud, skulle fordrives. Men det var Guds hensigt, at menneskene skulle drages til ham ved, at Israel åbenbarede hans karakter for dem. Evangeliets indbydelse skulle gives til hele verden. Gennem offersystemet skulle folkene undervises om Kristus, og alle, der ville se hen til ham, skulle leve. Alle, der ligesom kanaanitten Rahab og moabitten Rut vendte sig bort fra afgudsdyrkelsen for at tjene den sande Gud, skulle forene sig med Guds udvalgte folk. Efter som tallet på Israel blev større, skulle de udvide deres landemærker indtil deres rige omfattede hele verden. {KL 299.2}

Det var Guds ønske at lægge alle folkeslag ind under sit nådige og barmhjertige herredømme. Han ønskede, at jorden skulle fyldes med glæde og fred. Han havde skabt mennesket til at være lykkeligt, og han længes efter at fylde menneskers hjerter med Himmelens fred. Han ønsker at familierne her nede skal være et forbillede på den store familie oventil. {KL 300.1}

Men Israel opfyldte ikke Guds hensigt. Herren sagde: „Som en ædelranke planted jeg dig, en fuldgod stikling; hvor kunne du da blive vildskud, en uægte ranke?" „Og nu, Jerusalems borgere, Judas mænd, skift ret mellem mig og min vingård! Hvad mer var at gøre ved vingården, hvad lod jeg ugjort? Hvi bar den vilde druer skønt jeg ventede høst af ædle? Så vil jeg da lade jer vide, hvad jeg vil gøre ved min vingård: nedrive dens hegn, så den ædes op, nedbryde dens mur så den trampes ned! Jeg lægger den øde; den skal ikke beskæres og ikke graves, men gro sammen i torn og tidsel; og skyerne giver jeg påbud om ikke at sende den regn. ..... Han vented på retfærd se, der kom letfærd, han vented på lov se, skrig over rov!" {KL 300.2}

Herren havde ved Moses fremholdt resultatet af utroskab for folket. Ved at nægte at holde hans pagt ville de afskære sig fra livet i Gud, og hans velsignelser kunne da ikke tilflyde dem. „Vogt dig " sagde Moses, „for at glemme Herren din Gud, så du ikke holder hans bud, lovbud og anordninger som jeg i dag pålægger dig. Når du da spiser dig mæt og bygger gode huse og bor i dem, og dit hornkvæg og småkvæg øges, og dit sølv og guld

øges, og alt, hvad du ejer øges, lad så ikke dit hjerte blive hovmodigt, så du glemmer Herren din Gud. ..... Og sig ikke ved dig selv: Det er min egen kraft og min egen hånds styrke, der har skaffet mig den rigdom. ..... Men hvis du glemmer Herren din Gud og holder dig til andre guder og dyrker og tilbeder dem, så vidner jeg for eder i dag, at I skal gå til grunde. Som de folk, Herren lader gå til grunde for eder skal I gå til grunde, til straf for at I ikke vil adlyde Herren eders Gud!“ {KL 301.1}

Jødefolket agtede ikke på denne advarsel. De glemte Gud og tabte deres store forret at være hans repræsentanter af syne. De velsignelser som de havde modtaget, blev ikke til velsignelse for verden. Alle de fortrin, de havde, blev benyttet til deres egen forherligelse. De berøvede Gud den tjeneste, han forventede, at de skulle yde ham, og de berøvede deres medmennesker åndelig vejledning og et helligt eksempel. Ligesom de mennesker der levede før syndfloden, fulgte de deres hjerters higen og tragten, som kun var ond. På denne måde latterliggjorde de hellige ting ved at sige: „Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel“ medens de på samme tid misrepræsenterede Guds karakter vanærede hans navn og vanhelligede hans tempel. {KL 301.2}

De vingårdsmænd, som var sat til at varetage Herrens vingård, viste utroskab i deres betroede hverv. Præsterne og lærerne var ikke tro i gerningen som folkets lærere. De fremholdt ikke Guds godhed og barmhjertighed for dem, og at han krævede, at de skulle elske og tjene ham. Disse vingårdsmænd søgte deres egen fordel. De ønskede at tilegne sig vingårdens frugt. De grundede over hvorledes de kunne tiltrække sig opmærksomhed og blive rost og æret. {KL 302.1}

Disse israelitiske lederes skyld var ikke som almindelige synderes skyld. Disse mænd havde påtaget sig et helligt ansvar over for Gud. De havde højtideligt lovet at lære folket: „Så siger Herren,“ og at vise streng lydighed i det daglige liv, men i stedet for at gøre det fordrejede de skrifterne. De pålagde menneskene tunge byrder og påtvang dem ceremonier der greb ind i alle livets forhold. Folket levede i stadig angst, for de kunne ikke opfylde de krav, som rabbinerne stillede. Når de indså det umulige i at holde disse menneskebud, blev de ligegyldige med hensyn til at holde Guds bud. {KL 302.2}

Herren havde lært sit folk, at han var vingårdens ejer og at alt, hvad de ejede, var blevet betroet dem, for at de skulle forvalte det for ham. Men præsterne og lærerne udførte ikke deres hellige gerning, som om det var Guds ejendom, de forvaltede. De berøvede ham regelmæssigt midler og gaver der var betroet dem til hans værks fremme. Deres begærlighed og havesyge var årsag til, at de blev foragtet endog af hedningerne og således fik den hedenske verden anledning til at mistyde Guds karakter og hans riges love. {KL 303.1}

Med en faders hjerte bar Gud over med sit folk. Han talte indtrængende til dem ved at skænke dem sine rige gaver eller ved at tilbageholde dem. Med tålmodighed foreholdt han dem deres synder og ventede langmodigt på, at de skulle indrømme dem. Han sendte profeter og budbærere for at vise dem, hvad han krævede af dem som vingårdsmænd, men i stedet for at blive budt velkommen blev de behandlet som fjender Vingårdsmændene

forfulgte og dræbte dem. Gud sendte atter andre sendebud, men de fik samme skæbne som de første, kun med den forskel, at vingårdsmændene viste endnu større had. {KL 303.2}

Som den sidste udvej sendte Gud sin Søn, idet han sagde: „De vil undse sig for min søn.“ Men deres modstand havde gjort dem hævngerrige, og de sagde til hverandre: „Det er arvingen; kom, lad os slå ham ihjel, så får vi hans arv“ Vi vil da få vingården og kan gøre med dens frugter som vi synes. {KL 303.3}

De jødiske rådsherrer elskede ikke Gud, derfor ville de ikke have noget med ham at gøre og afslog alle tilbud om en retfærdig afgørelse. Kristus, Guds elskede Søn, kom for at gøre vingårdens ejers ret gældende, men vingårdsmændene behandlede ham med åbenbar foragt og sagde: „Vi vil ikke have denne mand til at herske over os.“ De misundte Kristus for hans smukke karakter Hans undervisningsmetode stod langt over deres, og de var bange for den fremgang, han havde. Han gik i rette med dem, afslørede deres hykleri og viste dem, hvad der ville blive følgen af deres fremgangsmåde. Dette gjorde dem rasende. De følte sig krænket over de irettesættelser som de ikke kunne bringe til tavshed. De hadede den retfærdighed, som Kristus altid satte som målet her i livet. De indså, at hans undervisning havde til følge, at deres egenkærlighed ville blive afsløret, og de besluttede sig til at dræbe ham. De hadede hans mønsterværdige sandhedskærlighed og fromhed og ædelmodige sindelag, som åbenbaredes i alt, hvad han foretog sig. Hele hans liv var en irettesættelse af deres egenkærlighed, og da den sidste prøve kom, den prøve, som betød lydighed til evigt liv eller ulydighed til evig død, forkastede de Israels Hellige. Da de blev bedt om at vælge mellem Kristus og Barabbas, råbte de: „Lad os få Barabbas løsladt!“ Og da Pilatus spurgte: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus?“ råbte de vredt: „Lad ham blive korsfæstet!“ „Skal jeg korsfæste jeres konge?“ spurgte Pilatus, og præsterne og rådsherrerne svarede: „Vi har ingen anden konge end kejseren.“ Da Pilatus vaskede sine hænder og sagde: „Jeg er uskyldig i dennes blod,“ forenede præsterne sig med den uvidende pøbel hob og erklærede opbragt: „Hans blod komme over os og vore børn!“ {KL 304.1}

På denne måde foretog jødernes ledere deres valg. Deres afgørelse blev nedtegnet i bogen, som Johannes så i hånden på ham, der sad på tronen, den bog, som intet menneske kunne åbne. I al sin gru vil denne afgørelse møde deres blik den dag, da Løven af Judas stamme tager seglet af denne bog. {KL 305.1}

Jødefolket nærede den anskuelse, at de var særligt begunstiget af Gud, og at de altid skulle nyde den ære at være Guds menighed. De erklærede, at de var Abrahams børn, og grundlaget for deres fremgang og velstand syntes for dem at være så befæstet, at de vovede at påstå, at hverken himmel eller jord turde fratage dem deres rettigheder; men deres troløse liv og vandel gjorde dem kun rede til at møde Himmelens fordømmelse og evig adskillelse fra Gud. {KL 305.2}

Efter at Jesus i lignelsen om vingården havde fremstillet højdepunktet i præsternes ondskab for dem, stillede han dem spørgsmålet: „Når nu vingårdens ejer kommer hvad vil han så gøre ved de vingårdsmænd?“ Præsterne havde fulgt beretningen med stor interesse,

og uden at tænke på den forbindelse, emnet havde med dem selv, svarede de sammen med folket: „Et ondt endeligt vil han give de onde og leje sin vingård ud til andre vingårdsmænd, som vil give ham frugterne, når tid er“ {KL 305.3}

Uden at vide det havde de udtalt dommen over sig selv Jesus så på dem, og af hans gennemtrængende blik kunne de se, at han læste hjertets skjulte tanker Hans guddommelighed lyste for dem med en kraft, der ikke var til at tage fejl af. De så i vingårdsmændene en beskrivelse af sig selv og udbrød uvilkårligt: „Det ske aldrig!“ {KL 306.1}

Med alvor og sorg i stemmen spurgte Jesus dem: „Har I aldrig læst skrifterne: Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Fra Herren er dette kommet, underfuldt er det for vore øjne Der for siger jeg jer at Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, der bærer dets frugter Og den, der falder på denne sten, slår sig fordærvet; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse.“ {KL 306.2}

Kristus ville have afværget dommen over jødefolket, hvis de havde taget imod ham, men misundelse og skinsyge gjorde dem uforsonlige. De besluttede, at de ikke ville tage imod Jesus af Nazaret som Messias. De forkastede Verdens Lys, og herefter var deres liv omgivet af mørke som mørket ved midnatstide. Den forudsagte dom ramte jødefolket. Deres egne heftige lidenskaber som ikke blev behersket, var skyld i deres fald. I deres blinde raseri var de skyld i hinandens undergang. Deres oprørske, hårdnakkede stolthed nedkaldte de romerske sejrherrers vrede over dem. Jerusalem blev ødelagt, templet lagt i grus og pladsen, hvor det havde ligget, pløjet som en mark. Judas børn omkom på den mest grusomme måde. Millioner blev solgt for at arbejde som slaver i hedningelande. {KL 306.3}

Som et folk var jøderne kommet til kort med hensyn til at opfylde Guds hensigt, og vingården blev taget fra dem. De forrettigheder de havde misbrugt, og den gerning, de havde ringeagtet, blev betroet andre. {KL 307.1}

Lignelsen om vingården gælder ikke jødefolket alene. Den rummer også en lærdom for os. Gud har skænket menigheden i vor tid store forrettigheder og velsignelser og han forventer tilsvarende frugter {KL 307.2}

Vi er blevet løskøbt med en uendelig høj pris. Kun ved at betragte denne løsesums størrelse kan vi fatte, hvad det vil have til følge. På denne klode, hvis jord er blevet vædet med Guds Søns tårer og blod, skal Paradisets dyrebare frugter modnes. Guds ords store og herlige sandheder skal åbenbares i hans folks liv og gennem sit folk vil Kristus vise sin karakter og sit riges principper {KL 307.3}

Satan søger at modarbejde Guds værk, og han tilskynder hele tiden menneskene til at antage hans principper Han fremstiller Guds udvalgte folk som et bedraget folk. Han er brødrenes anklager og hans stærke anklage rettes mod dem, der øver retfærdighed. Herren ønsker at besvare Satans beskyldninger gennem sit folk, idet han viser resultaterne af lydighed mod de rette principper {KL 308.1}

Disse principper skal kunne ses tydeligt og klart i den enkelte kristnes liv i familien, i menigheden og i enhver institution, der er oprettet til tjeneste for Gud. De skal alle være tegn på, hvad der kan gøres for verden. De skal være eksempler på evangeliets sandheders frelsende kraft. De hjælper alle til med at opfylde Guds store hensigt med menneskeslægten. {KL 308.2}

Jødernes ledere betragtede med stolthed deres storslåede tempel, og gudstjenestens imponerende ceremonier men retfærdighed, barmhjertighed og Guds kærlighed fandtes ikke hos dem. Templets herlighed og deres pragtfulde gudstjeneste kunne ikke skaffe dem Guds velbehag, for de frembar ikke det, der alene har værdi i hans øjne. De bragte ham ikke som offer en ydmyg og sønderbrudt ånd. Det er når Guds riges livsvigtige principper tabes af syne, at ceremonier bliver talrige og overdrevne. Det er når karakterens udvikling forsømmes, når den indre prydelse mangler når man taber gudfrygtighedens enfoldighed af syne, at stolthed og kærlighed til udvortes glans stiller krav om storslåede kirkebygninger prægtige udsmykninger og imponerende ceremonier Men Gud æres ikke med alt dette En formfuldent religion, der består af ceremonier foregiven hellighed og ydre pragt, er ikke antagelig for ham. Dens gudstjenester vinder ingen genklang hos de himmelske sendebud. {KL 308.3}

Menigheden er meget dyrebar i Guds øjne. Han værdsætter den, ikke for dens ydre fordele, men for den oprigtige fromhed, der skiller den ud fra verden. Han vurderer den efter medlemmernes vækst i kundskaben om Kristus og deres fremgang i åndelig erfaring. {KL 309.1}

Kristus længes efter at modtage hellighedens og uegennyttighedens frugter fra sin vingård. Han søger efter kærlighedens og godhedens principper Al kunstens skønhed tåler ikke sammenligning med sindets og karakterens skønhed, der skal åbenbares hos dem, der er Kristi repræsentanter. Det er den hellige indflydelse, som omgiver den troende, Helligånden, der taler til sind og hjerte, der gør ham til en duft af liv til liv og sætter Gud i stand til at velsigne hans gerning. {KL 309.2}

En forsamling af troende kan være den fattigste i landet, den kan være blottet for al ydre tiltrækning, men dersom medlemmerne ejer Kristi karakters principper vil de eje hans glæde. Engle vil forene sig med dem, når de tilbeder Taksigelse og pris vil stige op til Gud som liflig røgelse fra taknemmelige hjerter {KL 309.3}

Herren ønsker at vi skal tale om hans godhed og kundgøre hans kraft. Han bliver æret, når vi udtrykker vor tak og pris til ham. Han siger: „Den, der ofrer taksigelse, ærer mig.“ Medens Israels folk rejste gennem ørkenen, sang de salmer til Guds pris. Der blev sat musik til Herrens bud og løfter og de blev sunget af pilgrimmene under hele rejsen, og når de siden mødtes ved deres hellige fester i Kanaan, skulle Guds vidunderlige gerninger omtales igen og tak og pris opstige til hans ære. Det var Guds ønske, at hele hans folks liv skulle være et liv levet i tak og pris. Således skulle hans vej „kendes på jorden“ hans „frelse blandt alle folk“. {KL 310.1}

Det skulle også være sådan i vore dage. Menneskene i verden tilbeder falske guder. De skal ledes bort fra deres falske tilbedelse ved at se noget bedre og ikke ved at høre, at man fordømmer deres afguder Man skal fortælle om Guds godhed.“ I er mine vidner lyder det fra Herren. Jeg er fra evighed Gud.“ {KL 310.2}

Herren ønsker at vi skal sætte pris på den store forløsningsplan, forstå vor store forret som Guds børn og vandre i lydighed for hans åsyn med taknemmelige hjerter Han ønsker at vi skal tjene ham og vandre i et nyt levned med glæde hver dag. Han længes efter at se taknemmeligheden vælde frem i vore hjerter fordi vore navne er skrevet i Lammets livets bog, og fordi vi kan kaste al vor sorg på ham, som har omsorg for os. Han byder os at være glade, fordi vi er Herrens arvelod, fordi Kristi retfærdighed er hans helliges hvide klædning, fordi vi har det salige håb om vor Frelsers snare genkomst. {KL 310.3}

Det er lige så meget vor pligt at prise Gud af et oprigtigt hjerte, som det er at bede. Vi skal vise verden og de hellige engle, at vi værdsætter Guds store kærlighed til faldne mennesker og at vi forventer at modtage større og endnu større velsignelser fra ham, som er alle gode gavers giver Vi burde tale langt mere, end vi gør om de gode erfaringer vi har haft i livet. Når vi har erfaret en særlig udgydelse af Helligånden, ville vor glæde i Herren og vor dygtighed i hans tjeneste forøges meget, hvis vi talte om hans godhed og underfulde gerninger for sine børn. {KL 311.1}

Disse vidnesbyrd modvirker Satans magt. De fordriver utilfredshed og klager og Fristeren må vige. De hjælper til med at opelske de karaktertræk, der gør jordens beboere skikkede til at bo i de himmelske sale. {KL 311.2}

Et sådant vidnesbyrd vil have indflydelse over andre. Der kan ikke benyttes mere virksomme midler til at vinde dem for kristus. {KL 311.3}

Vi skal prise Gud med aktiv tjeneste, ved at gøre alt, hvad vi formår for at fremme hans navns ære. Gud skænker os sine gaver for at vi også kan give og på den måde gøre verden bekendt med hans karakter I den jødiske husholdning havde gaver og ofre en fremtrædende plads i gudstjenesten. Israelitterne fik undervisning om at hellige en tiendedel af alle deres indtægter til helligdommens tjeneste, og foruden den skulle de bringe syndofre, frivillige gaver og takofre. Det var disse midler der opretholdt evangeliets tjeneste på den tid. Gud forventer ikke mindre af os, end han forventede af sit folk i fordums dage. Den store og betydningsfulde gerning med at frelse mennesker må fremmes, og han har sørget for midler til dette arbejde gennem tienden, gaver og ofre. Det er hans hensigt, at prædikegerningen skal opretholdes på den måde. Han gør krav på tienden som sin, og vi burde altid betragte den som helliget ham og bringe den til hans forrådshus til gavn for hans værk. Han beder os også om frivillige gaver og takofre. Alle disse midler skal benyttes til at bringe evangeliet til de fjerneste egne på jorden. {KL 311.4}

Tjenesten for Gud indbefatter også personligt arbejde. Vi skal samarbejde med ham ved personlige anstrengelser for at frelse verden. Kristi befaling: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen,“ siges til hver eneste af hans efterfølgere. Alle, der har fået del

i Kristi liv, har fået del i gerningen med at frelse deres medmennesker De vil have nøjagtig det samme sindelag som Kristus. De vil vise den samme længsel efter dem, som han har vist. Ikke alle kan fylde den samme plads i gerningen, men der er en plads og en gerning til alle. {KL 312.1}

I fordums tid havde Abraham, Isak, Jakob, Moses med sin ydmyghed og visdom og Josua med sine forskellige evner alle del i tjenesten for Gud. Mirjams musik, Deboras mod og fromhed, Ruts kærlighed til Noomi, Samuels lydighed og trofasthed, Elias urokkelige troskab, Elisas stille og blide indflydelse alt var nødvendigt. Således skal også alle i vor tid, som er blevet velsignet af Gud, tage aktiv del i hans tjeneste, enhver nådegave skal benyttes til at fremme hans riges sag og hans navns ære. {KL 313.1}

Alle, der tager imod Kristus som deres personlige frelser skal være levende eksempler på evangeliets sandheder og dets kraft til at frelse. Gud stiller ingen krav uden at han gør det muligt for os at opfylde dem. Ved Kristi nåde kan vi udrette alt, hvad Gud fordrer af os. Guds folk skal fortælle om alle Himmelens rigdomme. Jesus sagde: „Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.“ {KL 313.2}

Gud gør krav på hele verden som sin vingård. Selv om den nu er i Oprørerens hænder tilhører den Gud. Den tilhører ham, fordi han både er dens skaber og dens genløser Kristi store offer blev ydet for verdens skyld. „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne.“ Det er i kraft af den ene gave, at menneskene får del i alle andre. Hele verden modtager daglig velsignelse fra Gud. Enhver regndråbe, enhver solstråle, der falder på vor utaknemmelige slægt, ethvert blad, enhver blomst og frugt vidner om Guds uendelige langmodighed og store kærlighed. {KL 313.3}

Og hvad skænker vi den store Giver til gengæld? Hvorledes stiller menneskene sig til Guds krav? Hvem yder folkemængden sin tjeneste gennem livet? De er mammons tjenere. Rigdom, anseelse og fornøjelse i denne verden er deres mål, og rigdommen fås ved at røve både fra Gud og mennesker Menneskene bruger hans gaver til at tilfredsstille sig selv. Alt, hvad de kan tilegne sig, benyttes til at tjene deres begærlighed og egenkærlige fornøjelser {KL 314.1}

Den synd, som findes i verden i dag, er den samme, som bragte undergangen til Israel. Utaknemmelighed mod Gud, forsømmelse af anledninger og velsignelser egennyttig tilegnelse af Guds gaver det var disse synder der bragte Guds vrede over Israel, og de vil også bringe ødelæggelsen over verden i vore dage. {KL 314.2}

De tårer som vædede Jesu kinder på Oliebjerget, da han stod og så ud over den udvalgte by, randt ikke for Jerusalem alene, for han så verdens undergang i den skæbne, der ventede Jerusalem. {KL 314.3}

„Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.“ {KL 314.4}

„På denne dag.“ Dagen er ved at være til ende. Nådens og anledningernes tid er næsten omme. Hævnens skyer er ved at trække op. De, der forkaster Guds nåde, står over for at skulle gå deres hurtige og uigenkaldelige undergang i møde. Og alligevel sover verden. Folk kender ikke deres besøgelsestid. {KL 315.1}

Hvor står menigheden i denne krise? Opfylder dens medlemmer Guds krav? Fuldbyrder de hans befaling og fremstiller hans karakter for verden? Gør de alt for at henlede deres medmenneskers opmærksomhed på det sidste nådige advarselsbudskab? {KL 315.2}

Menneskene er i fare Mangfoldige omkommer men hvor få er der ikke af bekendende kristne, som har en byrde for disse mennesker En verdens skæbne ligger på vægtskålen, men det berører næsten ikke selv dem, der hævder at de tror på den mest vidtrækkende sandhed, som nogen sinde er blevet skænket dødelige mennesker. Der er ikke nok af den kærlighed, som fik Jesus til at forlade sit hjem i Himmelen og påtage sig menneskets natur for at han som menneske kunne komme i berøring med menneskene og derved drage dem til Gud. Der er en sløvhed, en ligegyldighed over Guds folk, som hindrer dem i at forstå, hvad tiden kræver af dem. {KL 315.3}

Da israelitterne drog ind i Kanaan, opfyldte de ikke Guds hensigt, at de skulle tage hele landet i besiddelse. Efter at de havde erobret en del af det, slog de sig ned for at nyde frugten af deres sejre. Fordi de var vantro og elskede at leve i ro og mag, bosatte de sig i de egne, der allerede var indtaget, i stedet for at gøre nye fremstød og indtage andre dele af landet. På denne måde begyndte de at skille sig fra Gud. Ved at undlade at gennemføre Guds plan gjorde de det umuligt for ham at opfylde løftet om, at han ville velsigne dem. Forholder det sig ikke på samme måde med menigheden i dag? Selv om hele verden behøver evangeliet, flytter de, der giver sig ud for at være kristne, til steder hvor de kan glæde sig over de goder som evangeliet fører med sig. De føler ikke nødvendigheden af at bosætte sig på nye steder og bringe budskabet om frelse til fjerne egne. e nægter at opfylde Kristi befaling: „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Er de mindre skyldige, end den jødiske menighed var? {KL 315.4}

De, der bekender sig til at følge Kristus, er på prøve overfor den himmelske verden, men deres lunkenhed og mangel på nidkærhed i Gudstjeneste viser at de er utro. Hvis det, de udfører var det bedste, de formåede, ville der ikke hvile nogen fordømmelse over dem; men hvis deres hjerter var med i gerningen, kunne de gøre meget mere. Både de og verden ved, at de for en stor del har mistet selvforsagelsens ånd og ikke vil tage korset op. Der er mange, ved hvis navne der vil blive skrevet i Himmelens bøger: „Bærer ikke frugt, nyder kun goderne.“ Mange, der bærer Kristi navn, fordunkler kun hans herlighed, tilslører hans skønhed og undlader at ære ham. {KL 316.1}

Der er mange, hvis navne står i menighedens bøger men som ikke lader Kristus lede og styre deres liv. De giver ikke agt på hans undervisning eller udfører hans gerning. Derfor står de under fjendens ledelse. De gør ikke noget virkelig godt, derfor gør de uberegnelig

skade Fordi deres indflydelse ikke er en duft af liv til liv er den en duft af død til død. {KL 317.1}

Herren siger: „Skal jeg ikke hjemsøge sligt?“ Israels børn blev forkastet og Guds indbydelse givet til andre folkeslag, fordi de undlod at opfylde Guds hensigt. Men hvis disse også viser sig at være troløse, vil de da ikke også blive forkastet? {KL 317.2}

I lignelsen om vingården var det vingårdsmændene, som Kristus erklærede for skyldige. Det var dem, der havde nægtet at give deres herre afgrøden fra hans jord. Hos jødefolket var det præsterne og lærerne, der ved at vildlede folket havde berøvet Gud den tjeneste, han fordrede. Det var dem, der ledede nationen bort fra Gud. {KL 317.3}

Kristus fremholdt Guds lov uden menneskers tilføjelser og overleveringer som den store målestok for lydighed, og dette vakte rabbinernes vrede. De havde sat menneskers undervisning højere end Guds ord og havde draget folket bort fra hans forskrifter De

ville ikke give afkald på deres egne bud og forordninger for at adlyde Guds ords krav. De ville ikke ofre deres stolthed og menneskers ros for sandhedens skyld. Da Kristus kom og fremholdt Guds krav for nationen, benægtede præsterne og de ældste hans ret til at trænge sig ind mellem dem og folket. De ville ikke anerkende hans irettesættelser og advarsler og besluttede at vende folket mod ham og lagde planer for at ombringe ham. {KL 318.4}

Det var dem, der havde ansvaret for forkastelsen af Jesus og det, der skete som følge deraf. En nations synd og en nations undergang skyldtes de religiøse ledere. {KL 318.1}

Gør ikke den samme indflydelse sig gældende i vore dage? Er der ikke mange af arbejderne i Herrens vingård, som følger i de jødiske lederes fodspor? Er der ikke religiøse ledere, som leder menneskene bort fra Guds ords tydelige krav? Underviser de dem ikke i at overtræde Guds lov i stedet for at lære dem lydighed mod den? Fra mange prædikestole lærer man folk, at Guds lov ikke er bindende for dem. Man stiller menneskers overleveringer anordninger og skikke i højsædet. Stolthed og selvtilfredshed over Guds rige gaver næres i hjertet, medens man tilsidesætter Guds krav. {KL 318.2}

Menneskene ved ikke, hvad de gør når de tilsidesætter Guds lov. Guds lov er et udtryk for hans karakter Den indeholder principperne for hans rige. Den, der nægter at tage imod disse principper stiller sig uden for det område, hvor Guds velsignelser findes. {KL 318.3}

De rige muligheder, som blev beskrevet for Israel, kunne kun virkeliggøres ved lydighed mod Guds befalinger Den samme ophøjede karakter den samme velsignelses rige goder, velsignelser til ånd, sjæl og legeme, velsignelser til hjem og mark, velsignelser i dette liv og i det tilkommende, kan vi kun opnå ved lydighed. {KL 319.1}

Både på det åndelige område og i naturens verden er lydighed mod Guds love en betingelse for at der skal kunne frembringes frugt, og når de, som lærer folk at ringeagte Guds befalinger forhindrer dem i at bære frugt til hans ære, bliver de skyld i, at Herren berøves frugterne fra sin vingård. {KL 319.2}

Guds sendebud kommer til os ifølge Mesterens befaling. De kommer og kræver lydighed mod Guds ord, ligesom Kristus gjorde. De fremfører hans krav på vingårdens frugt: kærlighedens, ydmyghedens og selvopofrelsens frugter Men bliver ikke mange af vingårdsmændene vrede ligesom jødernes ledere? Benytter ikke disse lærere deres indflydelse til at lede folk til at forkaste Guds lovs krav når de fremstilles for dem? Sådanne lærere kalder Gud utro tjenere. {KL 319.3}

Guds budskab til det gamle Israel rummer en alvorlig advarsel til kirken og dens ledere i vor tid. Om Israel sagde Herren: „Jeg skriver ham mange love, han regner dem ikke," og til præsterne og lærerne sagde han: „Mit folk skal gå til grunde, fordi det er uden kundskab. Da du har vraget kundskab, vrager jeg dig .....; du glemte din Guds åbenbaring, så glemmer jeg og dine sønner „ {KL 319.4}

Skal advarslerne fra Gud gå upåagtet hen? Skal anledningerne til at virke for Herren ikke udnyttes? Skal verdens foragt, stolthed, sæder og skikke og menneskers overleveringer hindre dem, der bekender sig til at følge Kristus, i at tjene ham? Vil de forkaste Guds ord, ligesom de jødiske ledere forkastede Kristus? Følgerne af Israels synd står klart for os. Vil menigheden på vor tid agte på advarslen? {KL 320.1}

„Men om nu nogle af grenene blev brudt af, og du, som hører til et vildt oliventræ, blev indpodet iblandt dem og sammen med dem fik del i oliventræets rod med dens fede saft, så skal du ikke derfor være hovmodig ..... De blev brudt af på grund af deres vantro, og du har din plads på grund af din tro; vær ikke overmodig, men frygt! Thi når Gud ikke har skånet de naturlige grene, så vil han heller ikke skåne dig." {KL 320.2}

Kapitel 24 - Uden bryllupsklædning

Lignelsen om bryllupsklædningen rummer en lærdom, som er af allerstørste betydning for os. Ægteskabet bruges til at betegne foreningen mellem mennesket og Gud, og bryllupsklædningen er et billede på den karakter som alle må have, der vil blive regnet for værdige til at deltage i festen. {KL 321.1}

I denne lignelse, ligesom i lignelsen om det store gæstebud, illustreres evangeliets indbydelse, forkastelsen af jødefolket og opfordringen til hedningerne om at søge nåde. Men for deres vedkommende, som forkaster indbydelsen, beskriver denne lignelse en dybere foragt for indbydelsen og en endnu frygteligere straf. Indbydelsen til festen kommer fra en konge. Den sendes af en, som sidder inde med myndighed til at befale. Den giver udtryk for en stor æresbevisning. Men alligevel sættes der ikke pris på denne hæder Kongens myndighed ringeagtes. Medens husbondens indbydelse blev betragtet med ligegyldighed, blev kongens mødt med foragt og mord. De hånede hans tjenere, mishandlede og dræbte dem. {KL 321.2}

Da husbonden så, at hans indbydelse blev ringeagtet, erklærede han, at ingen af de mænd, som var indbudt, skulle smage hans måltid, men angående dem, som havde forhånet kongen, blev der udstedt befaling om mere end udelukkelse fra hans nærværelse og hans gæstebud. Han „sendte sine hære ud og slog disse mordere ihjel og satte ild på deres by“. {KL 322.1}

I begge lignelser læser vi, at der indbydes gæster til festen, men i den ene vises, at alle, der tager del, må forberede sig til den, De, der forsømmer denne forberedelse, bliver kastet ud. „Kongen gik ind for at hilse på gæsterne“ og fik der „øje på en, som ikke havde bryllupsklædning på. Og han spørger ham: Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædning på? Men han tav. Så sagde kongen til tjenerne: Bind fødder og hænder på ham og kast ham ud i mørket udenfor Der skal der være gråd og tænderskæren.“ {KL 322.2}

Indbydelsen til festen var blevet givet af Jesu disciple. Herren havde først udsendt de tolv og senere de halvfjerds, som forkyndte, at Guds rige var nær for døren, og opfordrede menneskene til at omvende sig og tro på evangeliet. Men ingen agtede på indbydelsen. De, der var indbudt til festen, kom ikke. Tjenerne blev sendt ud en gang til for at sige: „Se, jeg har beredt mit festmåltid, mine okser og fedekvæget er slagtet, og alt er rede; kom nu til brylluppet.“ Således lød det budskab, der blev bragt til jødefolket efter Jesu korsfæstelse, men det folk, der hævdede, at det var Guds særegne folk, forkastede evangeliet, som blev bragt til dem i Helligåndens kraft. Mange gjorde det på den mest foragtelige måde. Andre blev så forbitrede over tilbudet om frelse, tilbudet om tilgivelse for at have forkastet Herlighedens Herre, at de angreb dem, der bragte budskabet. Der udbrød „en stor forfølgelse“. Der var mange, af både mænd og kvinder som blev kastet i fængsel, og nogle af Herrens sendebud, som Stefanus og Jakob, blev dræbt. {KL 322.3}

På denne måde beseglede jødefolket deres forkastelse af Guds nåde. Følgen af dette blev forudsagt af Jesus i lignelsen. Kongen sendte sine hære ud og slog disse mordere ihjel og satte ild på deres by. Dommen, der var blevet forkyndt, ramte jøderne, da Jerusalem blev ødelagt og folket adspredt. {KL 323.1}

Den tredje indbydelse til festen fremstiller evangeliets forkyndelse for hedningerne. Kongen sagde: „Alt er rede til brylluppet, men de indbudte var ikke værdige til det. Gå derfor ud på vejkrydsene og indbyd alle, I træffer til brylluppet.“ {KL 323.2}

Kongens tjenere, der gik ud på vejene, „samlede alle dem, de traf på, både onde og gode“. Det var et blandet selskab. Nogle af dem havde ikke mere agtelse for den, der indbød til festen, end der var blevet udvist af dem, der afslog indbydelsen. De første, der var blevet indbudt, mente ikke, at de havde råd til at give afkald på nogen som helst jordisk fordel for at være til stede ved kongens festmåltid, og blandt dem, der tog imod indbydelsen, var der nogle, som kun tænkte på deres egen fordel. De kom for at nyde festens goder men nærede intet ønske om at ære kongen. {KL 323.3}

Da kongen kom ind for at hilse på gæsterne, blev alles karakter åbenbaret, som den virkelig var Der var tilvejebragt en bryllupsklædning til hver eneste af gæsterne. Denne klædning var en gave fra kongen, og ved at bære den viste gæsterne deres agtelse for ham. Men der var én mand, som var iført sit almindelige tøj. Han havde nægtet at gøre de forberedelser som kongen ønskede. Han forsmåede at bære den klædning, som var skaffet til ham for en stor pris. På denne måde forhånede han sin herre. På kongens spørgsmål: „Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædningen på?“ kunne han ikke svare noget. Hans egen samvittighed fordømte ham. Så sagde kongen: „Bind fødder og hænder på ham og kast ham ud i mørket udenfor“ {KL 324.1}

Denne undersøgelse af gæsterne, som kongen foretog, fremstiller en retshandling. Gæsterne ved bryllupsfesten er dem, der bekender sig til at tjene Gud, dem, hvis navne er skrevet i Livets Bog. Men ikke alle, der bekender sig til at være kristne, er sande disciple. Før den endelige belønning bliver givet, må det afgøres, hvem der er skikket til at modtage de retfærdiges arvelod. Denne afgørelse må finde sted før Kristi andet komme i himmelens skyer for når han kommer er hans løn med ham „for at gengælde enhver efter som hans gerning er“. Det vil således være afgjort før hans komme, hvorledes ethvert menneskes gerning har været, og belønningen til hver eneste af Kristi efterfølgere vil være bestemt i overensstemmelse hermed. {KL 324.2}

Det er medens menneskene endnu lever på jorden, at denne undersøgende retshandling finder sted i Himmelen. Det liv, enhver af Kristi efterfølgere har levet, fremlægges for Gud. Alles sag bliver undersøgt efter det, der står optegnet i Himmelens bøger og enhvers skæbne bliver beseglet for evigt i overensstemmelse med „hans gerning“. {KL 325.1}

Med bryllupsklædningen i lignelsen fremstilles den rene, pletfri karakter som Kristi sande efterfølgere vil være i besiddelse af. Der står at det er givet menigheden „at iføre sig“ „en skinnende ren linnedklædning“, „uden plet eller rynke eller andet sådant“. Skriften siger

at linnedklædningen „er de helliges retfærdige gerninger“. Det er Kristi retfærdighed, hans egen pletfri karakter som ved tro tildeles alle, der tager imod ham som deres personlige frelser {KL 325.2}

Uskyldighedens hvide klædning blev båret af vore første forældre, da Gud satte dem i den hellige Edens Have. De levede i fuldkommen overensstemmelse med Guds vilje. Alle deres evner og kræfter og al deres kærlighed viede de deres himmelske Fader Et smukt og behageligt lys, Guds lys, omgav det hellige par Denne lysets klædning var et billede på deres himmelske uskyldigheds åndelige klædning. Dersom de var blevet ved med at være tro mod Gud, ville dette lys altid have omgivet dem. Men da de syndede, afbrød de forbindelsen med Gud, og lyset, der havde omgivet dem, forsvandt. Nøgne og skamfulde prøvede de så at erstatte den himmelske klædning med figenblade, som de syede sammen og bandt om sig. {KL 326.1}

Det er hvad de, der overtræder Guds lov, har gjort lige siden den dag, da Adam og Eva var ulydige.De har syet figenblade sammen for at skjule den nøgenhed, som synden har forårsaget. De har båret klæder som de selv har skaffet sig; med deres egne gerninger har de prøvet at dække over deres synder og gøre sig antagelige over for Gud. {KL 326.2}

Men det kan de aldrig blive på den måde. Der er intet, som mennesket kan udtænke, der kan erstatte hans tabte uskyldigheds klædning. Ingen figenblads klædning, ingen almindelig klædedragt kan bæres af dem, som tager del i Lammets bryllupsfest sammen med Kristus og englene. {KL 326.3}

Det er kun den dragt, som Kristus selv har skaffet, der kan gøre os skikkede til at træde frem for Gud. Denne dragt, Kristi egen retfærdigheds klædning, vil han iklæde enhver angrende troende. „Derfor råder jeg dig,“ siger han, „til hos mig at købe ..... hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar“ {KL 327.1}

I denne klædning, der er vævet på Himmelens væv, findes der ikke én tråd af jordisk oprindelse. Da Kristus levede her på jorden, dannede han en fuldkommen karakter og denne karakter tilbyder han at give os. „Som en tilsølet klædning“ er „al vor retfærd.“ Alt, hvad vi selv kan gøre, er besmittet af synden, men Guds Søn „åbenbaredes, for at han skulle bære synden; og der er ikke synd i ham“. Om synden står der at den „er lovbrud“, men Kristus var lydig mod alle lovens krav Han sagde om sig selv: „At gøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mit indre.“ Da han var på jorden, sagde han til sine disciple: „Jeg har holdt min Faders bud.“ Med sin fuldkomne lydighed har han gjort det muligt for hvert eneste menneske at adlyde Guds lov Når vi overgiver os til Kristus, bliver vi ét med ham, vor vilje forenes med hans vilje, sindet bliver ét med hans sind, og tankerne tages til fange af ham: vi lever hans liv. Det er hvad det betyder at være iført hans retfærdigheds klædning. Når så Herren betragter os, ser han ikke figenbladsklædningen, ikke syndens nøgenhed og fejl, men sin egen retfærdigheds klædning, som er fuldkommen lydighed mod Guds lov. {KL 327.2}

Gæsterne ved bryllupsfesten blev taget i øjesyn af kongen, og det var kun dem, der havde gjort, hvad han forlangte, og iført sig bryllupsklædningen, der fik lov at være med.

Det samme gælder for evangeliets bryllupsfest. Alle må kunne bestå for den store konges forskende blik, og det er kun dem, der har iført sig Kristi retfærdigheds klædning, der vil kunne tage del. {KL 328.1}

Retfærdighed betyder at handle ret, og alle vil blive dømt efter deres gerninger. Vor karakter åbenbares i, hvad vi gør. Vore gerninger viser om vor tro er oprigtig. {KL 328.2}

Det er ikke tilstrækkeligt for os at tro, at Jesus ikke er en bedrager og at Bibelens religion ikke er kløgtigt opdigtede fabler Vi kan tro, at Jesu navn er det eneste navn under himmelen, hvorved vi kan blive frelst, og alligevel ikke antage ham i tro som vor personlige frelser Det er ikke tilstrækkeligt at tro på sandhedens teori. Det er ikke nok at bekende sig til at tro på Kristus og have sine navne indskrevet i menighedens bøger „Den, der holder hans bud, bliver i Gud, og Gud i ham; og deraf kender vi, at han bliver i os: af den Ånd, han har givet os.“ „Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud.“ Dette er det ægte bevis på sand omvendelse. Hvad end vi bekender os til, betyder intet, medmindre vi viser i vore gerninger, at Kristus bor i os. {KL 328.3}

Sandheden må indplantes i hjertet. Den kan lede sindet og styre vore tilbøjeligheder Karakteren må præges af Guds ord. Enhver tøddel og et hvert bogstav i skriften må komme til syne i dagliglivet. {KL 329.1}

Den, der får del i guddommelig natur vil være i harmoni med den store målestok for al retfærdighed: Guds hellige lov. Det er med den, Gud måler alle menneskenes handlinger. Det vil være den, der skal prøve karakteren på dommens dag. {KL 329.2}

Der er mange, der hævder at loven blev afskaffet, da Kristus døde, men ved at gøre det, modsiger de Kristi egne ord, da han sagde: „Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne. ..... Før himmelen og jorden forgår skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå.“ Det var for at skaffe forsoning for menneskets overtrædelse af loven, at Kristus gav sit liv. Dersom loven kunne have været forandret eller tilsidesat, havde Kristus ikke behøvet at lide døden. Han ærede Guds lov i sit liv her på jorden, og ved sin død bekræftede han den. Han gav sit liv som et offer ikke for at afskaffe loven eller for at indføre en ringere målestok, men for at retfærdigheden kunne blive opretholdt, og for at vise, at loven er uforanderlig, og at den vil bestå i al evighed. {KL 329.3}

Satan havde hævdet, at det var umuligt for mennesket at adlyde Guds bud, og det er sandt, at vi ikke kan adlyde dem i vore gen kraft. Men Kristus kom i menneskelig skikkelse, og med sin fuldkomne lydighed viste han, at alle Guds forskrifter kan adlydes, når det menneskelige og det guddommelige forenes. {KL 329.4}

„Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.“ Denne magt findes ikke hos mennesket, Det er Guds magt. Når en synder tager imod Kristus, modtager han kraft til at leve Kristi liv. {KL 330.1}

Gud kræver fuldkommenhed af sine børn. Hans lov er et udtryk for hans egen karakter og den er målestokken for ethvert menneskes liv og levned. Dette stedsevarende mønster

foreholdes alle, for at der ikke skal være nogen misforståelser med hensyn til, hvad slags mennesker Gud ønsker at have i sit rige. Kristi liv på jorden var en fuldkommen åbenbaring af Guds lov og når de, der bekender sig til at være Guds børn, bliver Kristus lig i karakter vil de være lydige mod Guds befalinger Så vil Herren kunne betro dem at være blandt den skare, der vil komme til at udgøre den himmelske familie. Idet de er klædt i Kristi retfærdigheds herlige klædning, vil de få en plads ved kongens bryllupsfest. De har ret til at være blandt den skare, der har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. {KL 330.2}

Den mand, der kom til brylluppet uden at være iført en bryllupsklædning, fremstiller den til stand, som mange befinder sig i vore dage. De bekender sig til at være kristne og ønsker at modtage evangeliets velsignelser og forrettigheder men alligevel føler de ingen trang til at forandre karakteren. De har aldrig erfaret en virkelig anger over synden. De er ikke klar over at de behøver Kristus og troen på ham. De har ikke sejret over deres nedarvede og tillærte tilbøjeligheder til at øve ondt, og alligevel mener de, at de er gode nok, og de bygger på deres egne fortjenester i stedet for at stole på Kristus. De kommer til brylluppet som ordets hører, men de har ikke iført sig Kristi retfærdigheds klædning. {KL 330.3}

Mange, der kalder sig kristne, er blot mennesker der lever et pænt og retskaffent liv. De har af slået den gave, som alene kunne hjælpe dem at ære Kristus ved at være vidner for ham over for verden. Helligåndens gerning er fremmed for dem. De er ikke ordets gørere. De himmelske principper der gør skel imellem dem, som er ét med Kristus, og dem, som er ét med verden, er næsten umulige at se. De, der bekender sig til at følge Kristus, er ikke længere et særskilt og ejendommeligt folk. Skellet er utydeligt. Guds folk giver efter for verden, for dens skikke, sædvaner og selviskhed. Menigheden har stillet sig på verdens side ved at overtræde loven, i stedet for at verden skulle have stillet sig på menighedens side i lydighed mod loven. Menigheden bliver dag for dag mere lig verden. {KL 331.1}

Alle disse forventer at blive frelst formedelst Kristi død, på samme tid som de værger sig ved at leve et selvopofrende liv. De priser den frie nåde og forsøger at dække sig med et skin af retfærdighed, idet de håber at kunne skjule deres karaktermangler men deres anstrengelser vil ikke gavne dem på Herrens store dag. {KL 331.2}

Kristi retfærdighed vil ikke dække over en eneste synd, der næres i hjertet. Et menneske kan være lovovertræder inderst inde, men dersom han ikke begår nogen synlig overtrædelse, bliver han måske betragtet som en retskaffen mand af verden. Men Guds lov skuer ind i hjertets hemmeligheder Enhver gerning bliver dømt efter det, der ligger til grund for den. Det er kun det, der er i overensstemmelse med Guds lovs principper som vil bestå i dommen. {KL 332.1}

Gud er kærlighed. Han har vist os denne kærlighed ved at sende sin Søn til verden. Da han „gav sin Søn den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv“ tilbageholdt han intet for menneskene. Han gav hele Himmelen, hvorfra vi kan hente styrke og kraft, så vi ikke skal blive overvundet af vor store modstander. Men Guds

kærlighed får ham ikke til at undskylde synden. Han undskyldte ikke Satans synd. Han undskyldte ikke Adams eller Kains synd, og han vil heller ikke undskylde synden hos nogen anden af menneskenes børn. Han vil ikke se igennem fingre med vore synder eller overse manglerne i vor karakter Han forventer at vi skal vinde sejr i hans navn. {KL 332.2}

De, der forkaster Kristi retfærdigheds gave, forkaster de karakteregenskaber der vil gøre dem skikkede til at være Guds sønner og døtre. De forkaster det, der alene ville kunne gøre dem egnede til at få en plads ved bryllupsfesten. {KL 333.1}

Da kongen i lignelsen spurgte: „Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædning på?“ kunne manden ikke sige noget, og det vil gå på samme måde på den store dommens dag. Menneskene kan finde undskyldninger nu for deres karaktermangler men på den dag vil de ikke kunne komme frem med nogen. {KL 333.2}

De kirker der i vore dage bekender sig til at tro på Kristus, er begunstigede fremfor alle andre. Herren er blevet åbenbaret tydeligere og klarere for os, eftersom tiden er gået. Vi har meget større forrettigheder end Guds folk i fordums dage. Vi har ikke alene det store lys, der blev betroet Israel, men vi har også det tydelige bevis på frelsen, som vi fik ved Jesu død på korset. Det, derfor jøderne kun var forbilleder og symboler er blevet en virkelighed for os. De havde Gamle Testamentes beretninger; det har vi også, men vi har tillige Nye Testamente. Vi har visheden om en frelser der er kommet, en frelser der er blevet korsfæstet, som er opstået, og som ved Josefs åbne grav har sagt: „Jeg er opstandelsen og livet.“ Guds rige er midt iblandt os, idet vi har kundskaben om Kristus og hans kærlighed. Kristus fremstilles for os i prædikener og åndelige sange. Det åndelige bord står dækket for os med rige gaver. {KL 333.3}

Den dyrebare bryllupsklædning, som har kostet så meget, tilbydes enhver frit og uforskyldt. Guds sendebud fremstiller for os Kristi retfærdighed, retfærdiggørelse ved tro, Guds ords uendelig store og dyrebare løfter fri adgang til Faderen gennem Jesus Kristus, Talsmanden Helligånden og den urokkelige forvisning om evigt liv i Guds rige. {KL 334.1}

Hvad mere kunne Gud gøre for os, som han ikke har gjort i forberedelsen af den store nadver bryllupsfesten i Himmelen? {KL 334.2}

De tjenende engle i Himmelen siger: Den gerning, som vi har fået at udføre, er fuldendt. Vi drev de onde engles hær tilbage. Vi lod klarhed og lys skinne ind i menneskenes hjerter og vakte mindet om Guds kærlighed, der kommer til syne i Jesus, til live. Vi henledte deres opmærksomhed på Jesu kors. Deres hjerter blev dybt rørt ved tanken om den synd, der havde korsfæstet Guds Søn. De blev overbevist. De forstod, hvad de skulle gøre for at blive omvendt; de følte evangeliets kraft; deres hjerter blev blødgjort, da de hørte om Guds ømme kærlighed. De så Jesu karakters skønhed. Men for manges vedkommende var det alt sammen forgæves. De ville ikke give slip på deres egne syndige vaner og dårlige karakter De ville ikke aflægge deres jordiske klædning for at blive iført den himmelske. Deres hjerter var optaget af begærlighed. De elskede verdsligt selskab mere, end de elskede deres Gud. {KL 334.3}

Den endelige afgørelses dag vil blive alvorlig og højtidelig. Apostlen Johannes beskriver den i et profetisk syn: „Og jeg så en stor hvid trone og ham, som sad på den; for hans åsyn flyede jorden og himmelen, og der fandtes ikke nogen plads for dem. Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.“ {KL 335.1}

På den dag, da menneskene står ansigt til ansigt med evigheden, vil det være sørgeligt at se tilbage. Hele livet vil vise sig for dem, netop som det har været. Da vil verdens fornøjelser rigdom og ære ikke synes så vigtige. Menneskene vil da indse, at den retfærdighed, som de foragtede, er det eneste, der har værdi. De vil indse, at de har dannet deres karakter under Satans bedrageriske tillokkelser Den klædning, som de har valgt, er tegnet på deres troskab mod ham, som var den første, der vendte sig bort fra Gud. Da vil de se følgerne af deres valg. De vil forstå, hvad det vil sige at overtræde Guds bud. {KL 335.2}

Der vil ikke i fremtiden blive en prøvetid til at berede sig for evigheden. Det er i dette liv at vi skal iføre os Kristi retfærdigheds klædning. Dette er vor eneste anledning til at danne vore karakterer så de er egnede til det hjem, som Kristus har beredt for dem, der adlyder hans bud. {KL 335.3}

Vor prøvetid er snart forbi. Enden er nær Advarslen lyder til os: „Vogt jer at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer så den dag kommer pludselig over jer“ Vogt jer at ikke den skal finde jer uforberedt. Vogt jer at ikke I skal findes uden bryllupsklædning ved Kongesønnens bryllup. {KL 336.1}

„Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer“ „Salig er den, som våger og bevarer sine klæder så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans skam!“ {KL 336.2}

Kapitel 25 - Talenter

Kristus havde på Oliebjerget talt til sine disciple om sit andet komme til verden. Han havde talt om visse tegn, som skulle vise, når hans komme var nær og han havde bedt disciplene våge og være rede. Han gentog atter advarslen: „Våg derfor thi I kender hverken dagen eller timen.“ Derpå viste han dem, hvad det vil sige at våge og være rede for hans komme. Tiden skal ikke tilbringes med at sidde uvirksom og vente, men med at være optaget flittigt i sin gerning. Han bibragte dem denne undervisning i lignelsen om talenterne. {KL 337.1}

Han sagde: „Det er nemlig her som med en mand, der skulle rejse udenlands og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; en gav han fem talenter en anden to, en tredje én, hver efter hans evne. Så rejste han udenlands.“ {KL 337.2}

Manden, som rejste udenlands, er Kristus, som, da han fortalte lignelsen, snart skulle forlade denne jord og fare til Himmelen. „Tjenerne“ eller slaverne i lignelsen er Jesu efterfølgere. Vi er ikke vore egne. Vi er blevet „købt og prisen betalt“ ikke „med forkrænkelige ting, med sølv eller guld, ... men med Kristi dyrebare blod“ „for at de, der lever ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem“. {KL 337.3}

Alle mennesker er blevet købt for denne uendelig store pris. Ved at tømme hele Himmelens skatkammer for denne verden, ved at skænke os Himmelen gennem Kristus, har Gud købt og betalt prisen for at kunne eje hvert eneste menneskes vilje, kærlighed, sind og tanker Hvad enten menneskene tror på Gud eller ej, er de hans ejendom. Alle er kaldet til at udføre en gerning for ham, og alle skal aflægge regnskab på den store dommens dag for den måde, hvorpå de har røgtet deres kald. {KL 338.1}

Men det er ikke alle, der er klar over hvad Gud fordrer af dem. I lignelsen er det dem, der bekender sig til at være i Kristi tjeneste, der er beskrevet som hans egne tjenere. {KL 338.2}

Kristi efterfølgere er blevet forløst, for at de skal tjene ham. Herren underviser os om, at den virkelige hensigt med livet er at vi skal tjene og være til hjælp for andre. Kristus selv arbejdede, og han fremholder tjenestens lov for alle sine efterfølgere: at de skal tjene Gud og deres medmennesker I dette har Kristus bibragt verden en dybere forståelse af hensigten med livet, end den nogen sinde før havde haft. Det er ved at leve og opofre sig for andre, at man bliver knyttet til Kristus. Tjenestens lov bliver forbindelsesledet, der knytter os til Gud og vore medmennesker {KL 338.3}

Kristus betror sin formue til sine tjenere, for at de skal forvalte den for ham. Han giver „hver sin gerning“. Enhver har sin plads at udfylde i Himmelens evige plan. Enhver skal samarbejde med Kristus for andres frelse. Lige så sikkert som der er en plads beredt for os i de himmelske boliger har Gud en særlig plads for os her på jorden, hvor vi skal virke for ham. {KL 339.1}

De talenter som kristus betror sin menighed, er især de gaver og velsignelser der tildeles af Helligånden. „En gives der nemlig ved Ånden at tale med visdom; en anden at tale med kundskab ifølge den samme Ånd, en gives der tro ved den samme Ånd, en anden nådegaver til at helbrede ved den ene Ånd; en at udføre undergerninger; en anden at profetere; en at bedømme ånder; en anden forskellige slags tungetale; og atter en anden at udlægge tungetale. Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave.“ Alle modtager ikke de samme gaver men enhver Herrens tjener har løfte om en eller anden af Helligåndens gaver {KL 339.2}

Før Kristus forlod sine disciple, åndede han på dem og sagde til dem: „Modtag Helligånden!“ Og han sagde også: „Jeg vil sende over jer hvad min Fader har forjættet.“ Men denne gave modtog de ikke i helhedens fylde før efter Jesu himmelfart. Disciplene modtog ikke Åndens udgydelse i hele dens fylde, før de gennem tro og bøn havde overgivet sig helt til dens ledelse, men da fik Kristi efterfølgere på en særlig måde overdraget Himmelens rige gaver „Han steg op til det høje, bortførte fanger og gav menneskene gaver“ „Men hver enkelt af os blev nåden givet, alt efter som Kristus har tilmålt ham sin gave, Gaverne hører allerede os til i Kristus, men det afhænger af vor modtagelse af Guds Ånd, om vi virkelig skal komme i besiddelse af dem. {KL 339.3}

Løftet om Helligånden bliver ikke værdsat, som det burde. Det bliver ikke opfyldt og virkeliggjort, som det kunne. Det er fordi Helligånden mangler at forkyndelsen er uden kraft. Man kan have lærdom, talenter veltalenhed og alle medfødte og tillærte færdigheder men hvis Guds Ånd ikke er til stede, vil intet hjerte blive berørt og ingen synder vundet for Kristus. Hvis man derimod har forbindelse med Kristus og er i besiddelse af Åndens gaver vil selv den fattigste og mest uvidende Jesu discipel eje en kraft, som vil tale til hjerterne. Gud bruger dem som sine redskaber til at udøve den mest ophøjede indflydelse i verdensaltet. {KL 340.1}

Åndens særlige gaver er ikke de eneste talenter der er beskrevet i lignelsen. De indbefatter alle gaver og egenskaber hvad enten de er medfødte eller erhvervede, timelige eller åndelige. De skal alle bruges i Kristi tjeneste. Når vi bliver hans disciple, overgiver vi os til ham med alt, hvad vi er og har og disse gaver giver han os tilbage igen rensede og forædlede, for at vi skal bruge dem til hans ære og til velsignelse for vore medmennesker. {KL 340.2}

Gud har givet ethvert menneske talenter „efter hans evne“. Talenterne bliver ikke uddelt i flæng. Den, der er i stand til at udnytte fem, modtager fem. Den, der kun kan bruge to, får to. Den, der kun forstår at benytte én, får én. Ingen behøver at beklage sig over ikke at have modtaget større gaver for den, der har tildelt hvert menneske disse talenter vil blive æret i lige stor grad, når det betroede benyttes, hvad enten det er meget eller lidt. Den, der er blevet betroet fem talenter skal udnytte de fem; men den, der kun er blevet betroet én, skal kun udnytte én. Gud venter at få igen efter vor gode vilje, efter „hvad den evner ikke efter hvad den ikke evner“. {KL 341.1}

Vi læser i lignelsen, at den, der havde fået fem talenter gik hen og „købslog med dem og tjente fem til. På samme måde tjente han med de to talenter to til“. {KL 341.2}

Hvor få end talenterne er må de benyttes. Det spørgsmål, som angår os mest, er ikke; „Hvor meget har jeg modtaget?“ men: „Hvad gør jeg med det, jeg har?“ Det er vor første pligt over for Gud og vore medmennesker at udvikle vore evner og kræfter Ingen der ikke vokser daglig og bliver dygtigere og mere brugbar opfylder hensigten med livet. Idet vi bekender os til at tro på Kristus, forpligter vi os til at blive alt, hvad det er muligt for os at blive som arbejdere for Mesteren, og vi bør udvikle alle vore evner til den højeste grad af fuldkommenhed, så at vi kan udføre så meget godt, som det overhovedet er muligt. {KL 341.3}

Herren har en stor og vigtig gerning, som skal gøres, og han vil belønne dem mest, som her i livet udfører den mest trofaste og villige tjeneste for ham. Herren vælger selv sine medarbejdere, og hver dag under forskellige omstændigheder prøver han at lade dem tage del i gerningen. Han vælger sine tjenere i ethvert oprigtigt forsøg på at gennemføre sin plan, ikke fordi de er fuldkomne, men fordi det er muligt for dem at blive fuldkomne, når de samarbejder med ham. {KL 342.1}

Gud vil kun antage sådanne tjenere, som er fast besluttet på at sætte målet højt. Han kræver at alle tjenere skal gøre deres bedste. Der kræves moralsk fuldkommenhed af alle. Vi bør aldrig slække på kravene med hensyn til målet for retfærdighed for at gøre plads for nedarvede og tillærte tilbøjeligheder til det onde. Vi behøver at forstå, at en ufuldkommen karakter er synd. Alle egenskaber som hører til en retfærdig karakter findes hos Gud som en fuldkommen, harmonisk helhed, og enhver der tager imod Kristus som sin personlige frelser har den forret at eje disse egenskaber {KL 342.2}

De, der ønsker at være Guds medarbejdere, må stræbe efter fuldkommenhed såvel i legemlig som i åndelig henseende. Sand uddannelse består i at dygtiggøre de fysiske, åndelige og moralske kræfter til udførelsen af enhver opgave; den består i at opøve legeme, sind og sjæl til tjeneste for Gud. Det er en sådan uddannelse, der vil bestå og føre til evigt liv. {KL 343.1}

Af enhver kristen fordrer Herren vækst og fremgang i alt. Kristus har betalt vor løn med sit blod og sin lidelse på korset for at sikre sig vor villige tjeneste. Han kom til verden for at give os et eksempel på, hvorledes vi skal arbejde, og i hvilken ånd vi skal udføre vor gerning. Han ønsker at vi skal grunde over hvorledes vi bedst kan fremme hans sag og forherlige hans navn i verden og med den største kærlighed og hengivenhed ære og ophøje Faderen, som elskede verden så højt, „at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv“. {KL 343.2}

Men Kristus har ikke givet os nogen vished for at det er let at opnå en fuldkommen karakter Man arver ikke en ædel, fuldkommen karakter Den kommer ikke til os ved et tilfælde. En ædel karakter opnås ved personlige anstrengelser formedelst Kristi fortjeneste og nåde. Gud giver os talenterne, de åndelige evner og kræfter; vi danner karakteren. Den

dannes gennem hårde og bitre kampe med vort eget jeg. Vi må stride og kæmpe mod nedarvede tilbøjeligheder Vi må nøje ransage os selv og ikke tillade, at et eneste ugunstigt karaktertræk går upåagtet hen. {KL 343.3}

Lad ingen sige: „Jeg kan ikke gøre noget for at rette på mine karaktermangler“ Hvis du kommer til den slutning, er det ganske sikkert, at du vil gå glip af det evige liv. Umuligheden har sin grund i din egen vilje. Hvis du ikke vil, kan du ikke rette på dem. Den virkelige vanskelighed opstår på grund af et vanhelligt og fordærvet hjerte og uvillighed til at underkaste sig Guds ledelse. {KL 344.1}

Mange, som Gud har givet evner til at udføre et udmærket arbejde, får kun gjort meget lidt, fordi de kun prøver at gøre lidt. Tusinder går gennem livet, som om de ikke har nogen bestemt hensigt med livet, noget mål at nå. Sådanne mennesker vil få en løn, der svarer til deres gerninger {KL 344.2}

Husk, at du aldrig vil nå et højere mål end det, du selv sætter dig. Derfor skal du sætte dit mål højt og stige op ad hele fremgangens stige, idet du tager trin for trin, selv om det skal koste dig smertefulde anstrengelser selvfornægtelse og opofrelse. Lad intet hindre dig. Skæbnen har ikke spundet sit net så fast omkring noget menneske, at det behøver at forblive i uvished og være hjælpeløst. Vanskeligheder burde fremkalde en fast beslutning om at overvinde dem. Når én hindring overvindes, vil du få nyt mod og blive bedre i stand til at gå fremad. Gå med bestemthed og fasthed frem i den rigtige retning, og det vil vise sig, at omstændighederne er dig til hjælp i stedet for at være en hindring. {KL 344.3}

Læg vind på at opelske enhver hellig dyd til ære for Mesteren, Du skal ære Gud på ethvert trin i dannelsen af den rette karakter og det kan du gøre, for Enok behagede Gud, skønt han levede i en fordærvet slægt. Og der er mange som Enok i vore dage. {KL 345.1}

Stå fast som Daniel, den trofaste statsmand en mand, som ikke kunne rokkes af nogen fristelse. Skuf ikke ham, der elskede dig så højt, at han gav sit eget liv for at udslette dine synder Han siger: „Skilt fra mig kan I slet intet gøre.“ Husk på det. Hvis du har begået fejl, vil du visselig vinde sejr dersom du får øjnene op for disse fejl og betragter dem som en advarsel til dig. På denne måde vender du nederlag til sejr skuffer fjenden og forherliger din forløser. {KL 345.2}

En karakter der er dannet efter det guddommelige billede, er den eneste skat, vi kan tage med os fra denne verden til den kommende. De, der lader sig undervise af Kristus i denne verden, vil tage ethvert guddommeligt karaktertræk, som de har erhvervet sig, med til Himmelens sale, og der skal vi vedblive at gøre fremgang. Hvor betydningsfuldt er det da ikke at udvikle karakteren her i livet. {KL 345.3}

Guds engle vil stå det menneske bi, der med urokkelig tro søger at nå den karakterens fuldkommenhed, som vil vise sig i fuldkommen handling. Kristus siger til enhver der søger at opnå dette: Jeg står ved din højre side for at hjælpe dig. {KL 345.4}

Når menneskets vilje virker i forening med Guds vilje, bliver den almægtig. Hvad han end beder os om at gøre, kan vi udføre i hans kraft. Med alle hans befalinger følger evnen til at kunne efterkomme dem. {KL 346.1}

Gud påbyder at vi skal opøve åndsevnerne. Det er hans hensigt, at hans tjenere skal være i besiddelse af større indsigt og skarpsindighed end et verdsligt menneske, og han er misfornøjet med dem, der er alt for ligegyldige og lade til at blive dygtige, velunderrettede arbejdere. Herren byder os at elske ham af hele vort hjerte og hele vor sjæl og hele vor styrke og hele vor forstand. Dette forpligter os til at udvikle vore åndsevner til det yderste, så at vi kan kende og elske vor skaber af hele vort sind. {KL 346.2}

Forstanden må stilles under Helligåndens ledelse, og jo grundigere den bliver opøvet, jo bedre kan den bruges i tjeneste for Gud. Et menneske uden særlig skoleuddannelse, som har helliget sig til Gud, og som længes efter at være til velsignelse for andre, kan og vil blive brugt af Herren i hans tjeneste. Men de, som har helliget sig til Herren på samme måde og har haft anledning til at få en grundig uddannelse, kan udføre en endnu større gerning for Kristus. De er bedre udrustet. {KL 346.3}

Herren ønsker at vi skal skaffe os al den uddannelse, vi kan, med det mål for øje at bringe vor kundskab til andre. Ingen ved, hvor og under hvilke omstændigheder de vil blive kaldet til at arbejde eller tale for Gud. Vor himmelske fader alene ser hvad han kan gøre med et menneske. Der ligger muligheder foran os, som vor svage tro ikke kan få øje på. Vi burde have en sådan uddannelse, at vi, dersom det var nødvendigt, kunne fremholde sandhederne i hans ord for de højeste myndigheder her i verden således, at hans navn blev forherliget. Vi burde ikke lade en eneste anledning gå tabt, hvor vi kunne dygtiggøre os til at arbejde for Gud. {KL 347.1}

De unge, der behøver en uddannelse, bør med beslutsomhed søge at skaffe sig den. Vent ikke på, at du skal få en anledning; skab den selv Begynd i det små med det, der måtte vise sig. Vær sparsommelig. Brug ikke dine penge til at tilfredsstille appetitten eller til fornøjelser Bestem dig for at blive så dygtig og nyttig, som Gud kalder dig til at være. Vær grundig og tro i alt, hvad du foretager dig. Søg at opnå enhver fordel, du kan, til at styrke åndsevnerne. For en bogligt studium med nyttigt legemligt arbejde og tilegn dig visdommen, som er ovenfra, ved trofast stræben, årvågenhed og bøn. Dette vil give dig en alsidig uddannelse. Derved vil din karakter udvikles, og du vil få indflydelse over andre og blive i stand til at lede dem ind på oprigtighedens og hellighedens vej. {KL 347.2}

Vi kunne forøge vore kundskaber langt mere ved selvstudium, hvis vi benyttede alle vore anledninger og forrettigheder Sand uddannelse betyder mere end det, de højere skoler kan give. Medens vi ikke må forsømme studiet af de forskellige videnskaber er der en højere uddannelse, som vi kan tilegne os gennem en levende forbindelse med Gud. Enhver elev bør tage sin bibel og sætte sig ved Den store Lærers fødder og modtage undervisning af ham. Sindet bør opøves og oplæres til at tage fat på vanskelige opgaver når man søger efter guddommelige sandheder. {KL 348.1}

De, der hungrer efter kundskab, for at de kan være til velsignelse for deres medmennesker, vil selv modtage velsignelser fra Gud. Gennem studiet af hans ord vil deres åndsevner blive vakt. De vil forøges og udvikles og styrkes til at løse større opgaver. {KL 348.2}

Alle, der ønsker at blive arbejdere for Gud, må udvise selvbeherskelse. Dette vil udrette mere end veltalenhed og de mest glimrende talenter. Et almindeligt menneske, der forstår at beherske sig, vil kunne udføre mere og bedre arbejde end det lærdeste menneske, der er i besiddelse af de største talenter men mangler selvbeherskelse. {KL 348.3}

Stemmen er et talent, som burde udvikles og skoles med flid. Af alle de gaver vi har fået af Gud, er der ingen, der kan være til større velsignelse end den. Med vor stemme overbeviser og overtaler vi, vi beder og lader vor tak og pris opstige til Gud med den, og med den fortæller vi andre om Forløserens kærlighed. Hvor vigtigt er det da ikke, at den bliver uddannet og opøvet, så at den kan yde sit bedste i det godes tjeneste. {KL 349.1}

Stemmens udvikling og rette brug bliver i høj grad forsømt selv af personer med indsigt og dannelse, og som virker i Herrens gerning. Der er mange, der læser eller taler så lavmælt eller så hurtigt, at det ikke er let at forstå dem. Nogle har en grødet og utydelig stemme, andre taler med en høj, skarp og skingrende stemme, der er ubehagelig for tilhørerne. Skriftsteder salmer og rapporter eller andre ting, som oplæses i offentlige forsamlinger fremføres til tider på en sådan måde, at de er uforståelige, og ofte således, at det vigtige budskab, de bringer ikke kan gøre indtryk på tilhørerne. {KL 349.2}

Dette er et onde, som vi kan og bør forhindre. Bibelen giver os undervisning om det. Der står om levitterne, som oplæste skrifterne for folket på Ezras tid: „De oplæste stykke for stykke af bogen med Guds lov og udlagde det, så man kunne fatte det.“ {KL 349.3}

Ved flittig øvelse kan alle opnå færdighed i at læse tydeligt og tale med en klar og fyldig stemme, på en forståelig og indtryksfuld måde. Ved at gøre dette vil vi i høj grad forøge vor dygtighed som arbejdere for Kristus. {KL 349.4}

Enhver kristen er kaldet til at fortælle andre om Kristi uransagelige rigdom, og derfor burde man stræbe efter at tale korrekt. Man bør fremholde Guds ord således, at det tiltaler dem, der hører derpå. Gud ønsker ikke, at hans tjenere skal være udannede eller mangelfulde i deres tale og opførsel. Det er ikke hans vilje, at mennesker skal forringe og nedværdige budskabet fra Himmelen, som det er givet dem at forkynde for verden. {KL 350.1}

Vi bør se på Jesus, som er det fuldkomne eksempel; vi bør bede om Helligåndens hjælp, og i hans kraft skal vi søge at udvikle alle vore evner og talenter til fuldkommenhed. {KL 350.2}

Dette gælder især dem, der er kaldet til at virke offentligt. Enhver prædikant og enhver lærer burde huske, at han bringer sine tilhørere et budskab, der har evighedsbetydning for dem. Den sandhed, som fremholdes for dem,vil dømme dem på den sidste store afgørelsens

dag, og for nogles vedkommende vil det afhænge af den persons opførsel, som forkynder det, om de vil antage eller forkaste det. Forkynd derfor ordet på en sådan måde, at det vil kunne forstås og gøre indtryk på sind og hjerte. Tal langsomt, tydeligt og inderligt og med den alvor som det vigtige budskab kræver. {KL 350.3}

Stemmens udvikling og rette brug griber ind i enhver gren af kristeligt arbejde; den påvirker hjemmet og vor omgang med hinanden. Vi burde vænne os til at tale med en behagelig stemme, at bruge et rent og korrekt sprog og venlige og høflige ord. Blide ord er som dug og mild regn for dem, man taler til. Skriften siger om Jesus, at ynde var udgydt på hans læber“ for at han kunne „vide at styrke de trætte med ord “ så de kan blive til velsignelse for dem, der hører dem.“ Og Herren siger til os: „Jeres tale skal altid være vindende.“ {KL 351.1}

Når vi søger at tilrettevise og retlede andre, må vi være forsigtige med at vælge ord. De vil blive en duft af liv til liv eller af død til død. Når der skal gives irettesættelser eller vejledning, benytter mange skarpe, hårde ord, der ikke egner sig til at læge den sårede. Den fejlende bliver irriteret over disse ubetænksomme ord, og ofte vil han ikke lade sig tale til rette. Alle, der ønsker at fremholde sandhedens principper behøver at modtage kærlighedens olie fra det høje. Under alle omstændigheder må tilrettevisninger altid gives i kærlighed. Så vil vore ord kunne frembringe en forandring i stedet for at gøre tingene værre. Kristus vil give kraft og styrke ved Helligånden. Det er dens gerning. {KL 351.2}

Vi bør ikke lade et eneste ubetænksomt ord komme over vore læber Ingen bagtalelse, ingen letsindig snak, ingen knur og klage eller urene hentydninger vil undslippe den, der er en Kristi efterfølger hentydninger vil undslippe den, der er en Kristi efterfølger Apostlen Paulus, der skriver under Helligåndens vejledning, siger: „Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund.“ Rådden snak betyder ikke alene smudsig tale. Det betyder ethvert udtryk, der er i strid med hellige principper og en ren og ubesmittet gudsdyrkelse. Det indbefatter urene hentydninger og skjulte, syndige antydninger Hvis den slags tale ikke bliver aflagt med det samme, vil den føre til alvorlige synder {KL 351.3}

Det er enhver families og enhver enkelt kristenspligt at dæmme op for rådden tale. Når vi er sammen med mennesker som ynder tåbelig snak, er det vor pligt at forandre samtaleemnet, om det er muligt. Ved Guds hjælp bør vi ubemærket søge at lade et ord falde og tale om et emne, der vil lede samtalen i en anden retning. {KL 352.1}

Det er forældres opgave at vænne deres børn til at føre et godt sprog. Hjemmet er den allerbedste skole, hvor det kan læres. Fra de tidligste år bør børnene lære at tale venligt og ærbødigt til deres forældre og til hinanden. De bør lære, at kun venlige, sandfærdige og rene ord må lyde fra deres læber Forældrene må selv daglig være elever i Kristi skole. Så kan de med deres formaninger og eksempel lære børnene at benytte „sund, upåklagelig“ tale. Det er en af de største og mest ansvarsfulde af deres pligter. {KL 352.2}

Som Kristi efterfølgere burde vi vælge vore ord således, at vi kan være til hjælp og opmuntring for hinanden i kristenlivet. Vi bør tale langt mere, end vi gør om de dyrebare

erfaringer vi har haft. Vi burde tale om Guds barmhjertighed og langmodighed, om vor frelsers uforlignelige kærlighed. Vore ord skulle give udtryk for lovprisning og taksigelse. Hvis sind og hjerte er opfyldt af kærlighed til Gud, vil det åbenbares i vore samtaler med andre. Det vil ikke være vanskeligt for os at berette om det, der optager vore tanker Ophøjede tanker ædle bestræbelser en klar forståelse af sandheden, uegennyttige formål og en længsel efter fromhed og hellighed vil bære frugt i ord, som åbenbarer hvad hjertet gemmer. Når Kristus kommer tilsyne i vor tale på denne måde, vil den være i besiddelse af en kraft, der kan vinde mennesker for ham. {KL 352.3}

Vi bør tale om Kristus til dem, der ikke kender ham. Vi må gøre ligesom Kristus. Hvor han end var i synagogen, på vejen, i båden et stykke fra land, ved farisæerens gæstebud eller ved tolderens bord, talte han til menneskene om de ting, der angår det åndelige liv. Ting i naturen og begivenheder fra dagliglivet blev brugt til at forklare sandheden. Tilhørerne følte sig draget til ham, for han havde helbredt deres syge, trøstet de sørgende og taget deres børn i sine arme og velsignet dem. Når han begyndte at tale, havde han deres fulde opmærksomhed, og hvert ord blev for en eller anden sjæl en duft af liv til liv. {KL 353.1}

Det burde også være sådan med os. Hvor vi end er burde vi også benytte enhver anledning til at tale med andre om Frelseren. Hvis vi følger Kristi eksempel i at gøre godt, vil menneskene også åbne deres hjerter for os, som de gjorde det for ham. Ikke overilet, men med taktfølelse og omtanke, ledet af Guds kærlighed, bør vi fortælle dem om ham, som er „herlig blandt titusinder“ og den, som er „idel ynde“.“ Dette er den mest ophøjede gerning, hvortil vi kan benytte det talent, vi har fået i talens brug. Den blev os givet, for at vi skulle tale om Kristus, som Frelseren, der tilgiver os vore synder. {KL 353.2}

Kristi liv udøvede en større og større indflydelse, en indflydelse, der var ubegrænset, og som knyttede ham til Gud og til hele den menneskelige familie på jorden. Gennem Kristus har Gud udrustet mennesket med en indflydelse, der gør det umuligt for det at leve for sig selv alene. Som individer er vi forbundet med vore medmennesker en del af Guds store hele, og vi er undergivet gensidige, forpligtelser intet menneske kan være uafhængigt af sine medmennesker for den enes vel indvirker på den andens: Det er Guds hensigt, at enhver skal føle, at han ikke kan undværes for andres skyld, og at han skal gøre sit bedste for at fremme deres lykke. {KL 354.1}

Enhver er omgivet af sin egen atmosfære. Det kan være en atmosfære, der er mættet med troens, modets og håbets livgivende kraft og kærlighedens søde duft, eller den kan være fyldt med utilfredshedens og egenkærlighedens kolde og klamme mørke eller med skjulte synders dødelige gift. Enhver der kommer i berøring med os, vil bevidst eller ubevidst blive påvirket af den atmosfære, der omgiver os. {KL 354.2}

Hermed følger et ansvar som vi ikke kan unddrage os. Vor tale, vore handlinger vor klædedragt, vor opførsel, ja selv vort ansigtsudtryk øver en indflydelse. Af det indtryk, som vi øver på andre, afhænger følger på godt eller ondt, som intet menneske formår at beregne. Enhver tilskyndelse til godt eller ondt er som et frø, der vil frembringe sin høst. Det er et led

i den lange kæde af begivenheder hvis ende vi ikke kan se. Ved vort eksempel kan vi hjælpe andre til at udvikle gode principper vi kan styrke dem i at gøre godt, og de kan igen udøve den samme indflydelse over andre og disse over endnu andre. Således kan vi ubevidst øve en indflydelse på tusinder som vil blive velsignet derved. {KL 355.1}

Kast en sten ud i søen, og der dannes en bølge, efter den en anden og atter en anden, og efter som der bliver flere og flere, bliver kredsen større, indtil den når bredden. Det går på samme måde med vor indflydelse. Uden vort vidende og uden at vi kan gøre noget for at hindre det, vil den gøre sig gældende hos andre til velsignelse eller til forbandelse. {KL 355.2}

Karakter er kraft. Et ædelt, uegennyttigt, gudfrygtigt liv udøver en næsten uimodståelig indflydelse. Ved at åbenbare Kristi karakter i vort eget liv samarbejder vi med ham i at frelse vore medmennesker. Det er kun ved at åbenbare hans karakter i vort liv, at vi kan samarbejde med ham. Og jo videre vor indflydelse rækker des mere godt kan vi udrette. Når de, der bekender sig til at tjene Gud, følger Kristi eksempel, idet de praktiserer lovens principper i deres daglige liv når alt, hvad de udfører, vidner om, at de elsker Gud over alt og deres næste som sig selv, da vil menigheden have kraft til at bevæge verden. {KL 356.1}

Men man må aldrig glemme, at indflydelse ikke har mindre magt, når det gælder det onde. Det er forfærdeligt at miste det evige liv, men at være årsag til, at andre går fortabt, er endnu mere forfærdeligt. Det er en frygtelig tanke, at vor indflydelse skulle kunne blive en duft af død til død, og dog er det muligt. Mange, der bekender sig til at samle med Kristus, spreder i virkeligheden. Det er grunden til, at menigheden er så svag. Mange tager frit del i kritik og beskyldninger Ved at give udtryk for mistanke, misundelse og misfornøjelse overlader de sig i Satans tjeneste. Før de er blevet klar over hvad de gør har modstanderen opnået sin hensigt ved deres hjælp. Det onde har efterladt sin indflydelse, skyggen er blevet kastet, Satans pile har ramt målet. Mistillid, vantro og ligefrem fritænkeri har fået tag i dem, der ellers kunne have taget imod Kristus, mens de, der har arbejdet for Satan, roligt betragter dem, som de har drevet ud i skepticisme, og som nu har forhærdet deres hjerte er over for tilrettevisning og bønner. De glæder sig over at de er dydige og retfærdige i sammenligning med dem. De er ikke klar over at disse stakkels, åndelige vrag skyldes deres egne ustyrlige tunger og oprørske hjerter. Det er på grund af deres indflydelse, at disse fristede mennesker er faldet. {KL 356.2}

Således sker det, at mange såkaldte kristnes letsindighed, tilfredsstillelse af selvet og skødesløse ligegyldigheder leder mange mennesker bort fra vejen til livet. Der er mange, som vil være bange for at møde følgerne af deres indflydelse på dommens dag. {KL 357.1}

Det er alene ved Guds nåde, at vi kan gøre den rette brug af denne gave. Der er intet i os selv, som vi kan benytte til at øve indflydelse over andre til det gode. Dersom vi forstår vor hjælpeløshed og vort behov for guddommelig kraft, vil vi ikke sætte vor lid til os selv. Vi ved ikke, hvad der kan ske i løbet af en dag, en time eller et øjeblik, og vi burde aldrig begynde dagen uden at overlade vore veje til vor himmelske Fader Hans engle er blevet

udvalgt til at våge over os, og hvis vi stiller os under deres beskyttelse, vil de være hos os i farens stund. Når vi uden at vide det står i fare for at øve en dårlig indflydelse, vil englene være ved vor side og tilskynde os til at vælge en anden fremgangsmåde, idet de lægger os andre ord på sinde og påvirker vore handlinger På denne måde kan vor indflydelse virke stille og ubevidst og være en mægtig kraft, der drager andre til Kristus og Guds rige. {KL 357.2}

Vor tid tilhører Gud. Hvert øjeblik er hans, og det er vor hellige pligt at benytte den til hans ære. Af alle de talenter han har skænket os, er der ikke noget, han vil kræve nøjere regnskab for end tiden. {KL 358.1}

Vi kan ikke udregne værdien af vor tid. Kristus regnede hver tjeneste øjeblik for at være kostbart, og det må vi også gøre. Livet er alt for kort til at blive bortødslet. Vi har kun en meget kort prøvetid til at berede os for evigheden. Vi har ingen tid at spilde, ingen tid at benytte til egenkærlige fornøjelser ingen tid til syndige nydelser Det er nu, vi skal danne vor karakter for fremtiden, for det evige liv. Det er nu, vi skal berede os for dommen. {KL 358.2}

Mennesket er næppe begyndt at leve, før det begynder at dø, og verdens uafbrudte gøremål bliver til intet, medmindre man får en sand forståelse med hensyn til det evige liv. Det menneske, der forstår at tiden er hans arbejdsdag, vil gøre sig skikket til at eje en bolig i evigheden og et liv, der aldrig får ende. Det er godt for et sådant menneske, at det blev født. {KL 358.3}

Vi rådes til at benytte det gunstige øjeblik, for den tid, vi ødsler bort, kan aldrig fås tilbage. Vi kan ikke kalde et eneste øjeblik tilbage igen. Den eneste måde, hvorpå vi kan genvinde spildt tid, er ved at benytte den tid, vi har tilbage, så godt som muligt ved at blive Guds medarbejdere i hans store frelsesplan. {KL 358.4}

Hos den, der gør dette, foregår der en forandring af karakteren. Han bliver en Guds søn, medlem af den kongelige familie, et barn af den himmelske konge. Han er værdig til at omgås engle. {KL 359.1}

Nu bør vor tid benyttes til at arbejde for vore medmenneskers frelse. Der er nogle, der mener at hvis de giver penge til at fremme Kristi sag, er det alt, hvad der kræves af dem. Den kostbare tid, som de kunne benytte til at yde en personlig tjeneste for ham, går upåagtet hen. Men det er alle sunde og raskes forret og pligt at yde Gud virksom tjeneste. Alle bør arbejde for at vinde andre for Kristus. Pengegaver kan ikke træde i stedet for personligt arbejde. {KL 359.2}

Hvert øjeblik har evighedsbetydning. Vi bør stå rede til at kunne yde en tjeneste for Mesteren med et øjebliks varsel. Anledningen, som vi har nu, til at tale livets ord til et menneske i nød, kommer måske aldrig igen. Gud siger måske til ham: „I denne nat kræves din sjæl af dig,“ og som følge af vor forsømmelser han måske ikke rede. Hvorledes skal vi aflægge regnskab for Gud på den store dommens dag? {KL 359.3}

Livet er alt for alvorligt til at blive benyttet til timelige og jordiske ting alene, i bekymring og ængstelse for de ting, der er som intet at regne i sammenligning med det, der hører evigheden til. Og dog har Gud kaldet os til at tjene ham i livets timelige anliggender Flid i denne gerning er lige så meget en del af sand gudsdyrkelse som bøn og andagter Bibelen giver ikke sit samtykke til lediggang. Det er den største forbandelse, som vor verden lider under. Enhver mand og kvinde, som har erfaret sand omvendelse, vil være en flittig arbejder. {KL 360.1}

Vor fremgang i kundskab og dannelse er afhængig af, at vi anvender tiden ret. Forstandens udvikling behøver ikke at blive hindret af fattigdom, ringe herkomst eller ugunstige omgivelser Vi skal blot sætte pris på tiden og benytte hvert øjeblik. Et øjeblik her og et øjeblik der som fjases bort i ligegyldig snak, morgentimerne, som ofte tilbringes i sengen, tiden, der går tabt i sporvogne og tog eller med at vente på stationerne, de minutter der går med at vente på måltider eller på dem, der ikke er nøje med at holde en aftale, ja, hvad ville man ikke kunne nå at lære, hvis man havde en bog ved hånden og disse minutter her og

der blev benyttet til studium, læsning og betragtninger En fast beslutning, ihærdig flid og omhyggelig anvendelse af tiden vil gøre det muligt for mange mennesker at erhverve sig kundskaber og åndelig indsigt, som vil gøre dem egnede til at indtage næsten en hvilken som helst indflydelsesrig og nyttig stilling. {KL 360.2}

Det er enhver kristens pligt at vænne sig til orden, grundighed og hurtighed. Der er ingen undskyldning for sendrægtighed og fuskeri i noget som helst arbejde. Når man altid er i virksomhed, og arbejdet aldrig bliver færdigt, er det, fordi man ikke har hjertet med i sin gerning. Den, der er langsom, og som udfører sit arbejde dårligt, burde forstå, at det er fejl, som må rettes. Han bør øve sig i at planlægge arbejdet og bruget i den, så at han kan opnå de bedste resultater Ved at have orden og system i arbejdet kan nogle få lige så meget gjort på fem timer som andre på ti. Nogle, som er beskæftiget med husligt arbejde, er altid i virksomhed, ikke fordi de har så meget at gøre, men fordi de ikke indretter sig, så de kan spare tid. Ved at arbejde langsomt og planløst bruger dem egen tid til at udføre lidt. Men alle, der ønsker det, kan overvinde disse overdrevent langsomme vaner De må følge en bestemt plan i deres arbejde. De må bestemme, hvor lang tid der kræves til at udføre et vist arbejde, og så gøre deres bedste for at fuldføre det til den fastsatte tid. Når de sætter deres vilje ind på at blive færdige, vil det hjælpe hænderne til at bevæge sig hurtigt. {KL 361.1}

Ved ikke at bestemme sig for at rette på sine mangler kan man blive indgroet i forkerte vaner og måder at udføre arbejdet på, men ved at udnytte sine evner kan man opnå dygtighed til at udføre sin gerning på allerbedste måde. Man vil da finde, at ens hjælp ønskes og påskønnes, hvor man end kommer. {KL 361.2}

Mange børn og unge spilder tiden, som de kunne benytte til at hjælpe med at bære hjemmets byrder og således vise, at de elsker deres forældre. Mange ansvar som må bæres af en eller anden i hjemmet, kunne lægges på de unges stærke skuldre. {KL 362.1}

Kristi liv var fra han tidligste år et liv i flittig virksomhed. Han levede ikke for at behage sig selv. Han var den evige Guds Søn, men alligevel arbejdede han som tømrer sammen med sin fader Josef. Hans erhverv var betydningsfuldt. Han var kommet til verden for at danne menneskets karakter og derfor var alt hans arbejde fuldkomment. Hele hans timelige gerning blev udført til samme fuldkommenhed som de menneskers karakter han forvandlede med sin guddomskraft. Han er vort eksempel. {KL 362.2}

Forældre bør lære deres børn den rette værdi og brug af tiden. Lær dem, at det er af stor værdi at udføre noget, som vil være til Guds ære og til velsignelse for deres medmennesker Selv i deres tidligste barndom kan de være missionærer for Gud. {KL 362.3}

Forældre kan ikke begå en større synd end at tillade, at deres børn ikke har noget at beskæftige sig med. Børnene lærer hurtigt at elske lediggang og vokser op som ubehjælpsomme, unyttige mænd og kvinder Når de bliver gamle nok til at tjene til deres eget brød og finde beskæftigelse, arbejder de dovent og dvask og venter alligevel at få lige så meget for deres arbejde, som hvis de var trofaste. Der er en meget stor forskel mellem denne klasse arbejdere og dem, der forstår at de må være trofaste husholdere. {KL 362.4}

Når man er lad og skødesløs i sin timelige gerning, vil man også være det i kristenlivet, og man vil være uskikket til at udføre en gerning for Gud. Mange, der ved at arbejde flittigt kunne have været til velsignelse for verden, er blevet ruineret på grund af dovenskab. Mangel på beskæftigelse og et bestemt mål i livet baner vejen for tusinde fristelser dårlige kammerater og slette vaner fordærver sind og sjæl, og følgen bliver et forspildt liv her og tab af evigt liv. {KL 363.1}

Guds ord siger til os: „Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.“ „Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til,“ „I ved jo, at I til gengæld af Herren skal få arven; Kristus skal være den Herre, I tjener.“ {KL 363.2}

Et godt helbred er en velsignelse, som meget få sætter pris på, og det er dog det, vore åndsevner og fysiske kræfter for en stor del er afhængige af. Vore ønsker og følelser har deres sæde i legemet, og det må holdes i den bedst mulige form og under den bedste åndelige påvirkning, for at vore talenter kan bruges og udnyttes på bedste måde. {KL 363.3}

Alt, hvad der svækker vore fysiske kræfter vil også svække forstanden, så den vanskeligere kan skelne mellem ret og uret. Vi får svært ved at vælge det gode og at ville det, som vi ved er ret. {KL 364.1}

Misbrug af vore fysiske kræfter vil afkorte den tid, vi har til at benytte livet til forherligelse af Gud, og det gør os uskikkede til at fuldføre den gerning, Gud har givet os at gøre. Ved at tillade os at danne forkerte vaner ved at gå sent i seng, ved at tilfredsstille appetitten på sundhedens bekostning lægger vi grunden til et dårligt helbred. Ved at forsømme passende legemsbevægelse, ved at overanstrenge vore åndelige og fysiske kræfter sætter vi nervesystemet ud af ligevægt. De, der på denne måde forkorter livet og gør sig uskikkede til at udføre deres gerning, fordi de ikke tager hensyn til naturens love, røver fra Gud, og de røver også fra deres medmennesker Anledningerne, som de havde til at være til

velsignelse for andre, netop den gerning, som Gud sendte dem ind i verden for at udføre, har de ikke kunnet benytte som følge af deres handlemåde, og de har gjort sig uskikkede til at udføre selv det, som de kunne have udrettet på kortere tid. Vi er skyldige over for Herren, når vi berøver verden noget godt på grund af vore dårlige vaner. {KL 364.2}

Overtrædelse af de fysiske love er også overtrædelse af moralloven, for Gud har givet begge love. Hans lov er skrevet med hans egen finger på hver nerve, hver muskel, hver evne, som er blevet betroet mennesket, og ethvert misbrug af vort legeme er en overtrædelse af denne lov. {KL 364.3}

Alle burde have et indgående kendskab til det menneskelige legemes opbygning, så at de kan holde deres legemer i den form, der kræves for at kunne udføre Herrens gerning. Vi må passe nøje på vort fysiske liv og udvikle det, så at den guddommelige natur kan åbenbares i hele sin fylde gennem mennesket. Forholdet mellem den fysiske organisme og det åndelige liv er en af de mest betydningsfulde grene inden for vor uddannelse og opdragelse. Man bør skænke det omhyggelig opmærksomhed både i hjemmet og i skolen. Det er vigtigt, at alle bliver bekendt med deres fysiske opbygning og de love, der gælder for legemets funktioner Den, der med vilje er uvidende om de love, der angår hans legeme, og som overtræder dem på grund af uvidenhed, synder imod Gud. Alle burde sørge for at være udrustet bedst muligt, hvad angår liv og sundhed. Vore vaner bør beherskes af vor forstand, der selv må være undergivet Guds ledelse. {KL 365.1}

„Eller ved I ikke," siger apostlen Paulus, „at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!" {KL 365.2}

Vi skal ikke alene elske Gud af hele vort hjerte, men også af hele vor styrke. Dette omfatter en fuldstændig og fornuftig brug af vore fysiske kræfter. {KL 366.1}

Kristus var en trofast arbejder både i det timelige og det åndelige, og han var besluttet på at gøre sin Faders vilje i alt sit arbejde. Det himmelske og det jordiske hører nøjere sammen og står mere direkte under Kristi ledelse, end mange regner med. Det var Kristus, som lagde planerne for det første jordiske tabernakel. Han gav alle anvisninger til opførelse af Salomos tempel. Den, der i sin ungdom her på jorden arbejdede som tømrer i landsbyen Nazaret, var den himmelske arkitekt, som lavede tegningen til den hellige bygning, hvor hans navn skulle æres. {KL 366.2}

Det var Kristus, som gav tabernaklets bygmestre visdom til at udføre det mest kunstneriske og smukke arbejde. Han sagde: „Se, jeg har kaldet Bezalel, en søn af Hurs søn Uri, af Judas stamme og fyldt ham med Guds Ånd, med kunstsnilde, kløgt og indsigt i alskens arbejde. ..... Og se, jeg har givet ham Oholiab, Ahisamaks søn, af Dans stamme til medhjælper og alle kunstforstandige mænds hjerte har jeg udrustet med kunstsnilde, for at de kan udføre alt, hvad jeg har pålagt dig." {KL 366.3}

Gud ønsker at hans arbejdere i enhver gren af hans gerning skal betragte ham som den, der giver dem alt, hvad de ejer Alle gode opfindelser og forbedringer kommer fra ham, der

er underfuld i rådgivning og mægtig i gerning. Lægens øvede hånd, hans magt over nerver og muskler hans kendskab til legemets fine organisme skyldes Guds visdom og kraft, der skal benyttes til gavn for de lidende. Den færdighed, hvormed snedkeren bruger sit værktøj, den styrke, hvormed smeden får den tunge hammer til at klinge på ambolten, kommer fra Gud. Han har betroet menneskene talenter og han forventer at de skal søge råd hos ham. Hvad vi end foretager os, og hvor vi end er beskæftigede, ønsker Gud at lede vort sind og vore tanker så at vi kan udføre vort arbejde til fuldkommenhed. {KL 366.4}

Religion og forretning er ikke to forskellige ting; de hører sammen. Bibelens religion bør indflettes i alt, hvad vi gør og siger Det guddommelige og det menneskelige bør forenes i timelige såvel som i åndelige anliggender De bør være forenede i alt, hvad mennesket foretager sig, i industrielle arbejder og i arbejdet på landet, i handelsmæssige og videnskabelige foretagender Der må være samarbejde i alt, hvad der hører med til kristelig virksomhed. {KL 367.1}

Gud har fremsat de principper hvorefter dette samarbejde alene kan være muligt. At ære hans navn må være bevæggrunden, der leder alle, der er hans medarbejdere. Alt vort arbejde må udføres af kærlighed til Gud og i overensstemmelse med hans vilje. {KL 367.2}

Det er lige så vigtigt at gøre Guds vilje, når vi opfører en bygning, som når vi tager del i en gudstjeneste. Og dersom arbejderne har ladet de rette principper råde i dannelsen af deres egen karakter vil de vokse i nåde og kundskab, medens de arbejder med at opføre en hvilken som helst bygning. {KL 368.1}

Men Gud vil ikke antage de største talenter eller den bedste tjeneste, medmindre vort eget jeg er lagt på alteret som et levende Gud velbehageligt offer Roden må være hellig, ellers vil der ikke blive nogen frugt, som er antagelig for Gud. Herren gjorde Daniel og Josef til dygtige ledere. Han kunne virke gennem dem, fordi de ikke levede for at behage sig selv, men for at tjene Gud. {KL 368.2}

Daniels liv rummer en lærdom for os. Det åbenbarer den kendsgerning, at en forretningsmand ikke nødvendigvis må være dreven og snu. Han kan vejledes af Gud hele tiden. Medens Daniel var førsteminister i det babyloniske rige, var han Guds profet og modtog inspiration og lys fra Himmelen. Verdslige, ærgerrige statsmænd fremstilles i Guds ord som græsset, der vokser op, og som græssets blomst, der visner men alligevel ønsker Gud at have intelligente mænd i sin tjeneste, mænd, der er egnede til at indtage forskellige stillinger Der er brug for forretningsmænd, som vil indflette sandhedens vigtige principper i alle deres foretagender og deres talenter bør udvikles ved grundigt studium og opøvelse. Dersom der er nogen, der behøver at benytte deres anledninger til at blive vise og dygtige, er det dem, der bruger deres evner til at fremme Guds rige i denne verden. Vi læser om Daniel, at man ikke kunne finde en eneste fejl i alle hans forretningsanliggender hvor nøje de end blev undersøgt. Han var et billede på, hvad enhver forretningsmand kan være. Hans levnedsløb viser hvad der kan udrettes af et menneske, der helliger sine forstandsevner hele sin styrke og hele sit liv til Guds tjeneste. {KL 368.3}

Gud betror også menneskene penge. Han giver dem magt til at erhverve sig rigdomme. Han væder jorden med dug fra himmelen og med forfriskende regn. Han giver os solskin, som varmer jorden og vækker planterne til live og får dem til at blomstre og bære frugt, og han beder os om at give ham den del tilbage, der tilhører ham. {KL 369.1}

Vi har ikke fået vore penge, for at vi skal bruge dem til at ære og forherlige os selv. Som tro husholdere skal vi anvende dem til Guds ære og forherligelse. Nogle mener at det kun er en del af vore midler der tilhører Gud. Når de har sat en del til side til religiøse og velgørende formål, betragter de resten som deres egen og mener at de kan bruge den, som de finder for godt. Men deri tager de fejl. Alt, hvad vi ejer er Herrens, og vi skal aflægge regnskab for ham over hvorledes vi anvender det. I den måde, vi bruger hver øre på, vil det kunne ses, om vi elsker Gud af hele vort hjerte og vor næste som os selv. {KL 369.2}

Penge er meget værd, fordi der kan udrettes meget godt med dem. I Guds børns hænder betyder de mad til de sultne, drikke til de tørstige og klæder til de nøgne. De er et værn for de fortrykte og kan bringe hjælp til de syge. Men penge er ikke mere værd end sand, dersom de ikke benyttes til at skaffe livets fornødenheder til at glæde andre og til at fremme Guds værk. {KL 370.1}

Store rigdomme, som ikke anvendes, er ikke alene til ingen nytte, men de er en forbandelse. Her i livet er de en snare for vort åndelige liv, idet de drager vort hjerte bort fra de himmelske skatte. På Herrens store dag vil deres vidnesbyrd om ubenyttede talenter og forsømte anledninger fordømme ejeren. Skriften siger: „Og nu, I rige! klag og græd over den elendighed, som venter jer Jeres rigdom er rådnet op, og jeres klæder er mølædte; jeres guld og sølv er fortæret af rust, og den rust skal være et vidne imod jer og æde jeres kød som ild; I har samlet jer skatte i de sidste tider. Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker den råber højt, og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren.“ {KL 370.2}

Men Kristus bifalder ikke ødselhed eller skødesløs anvendelse af vore midler Hans undervisning i sparsommelighed: „Saml de tiloversblevne stykker sammen, så intet går til spilde,“ gælder alle hans efterfølgere. Den, der forstår at hans penge er et talent, som Gud har givet ham, vil bruge dem økonomisk og vil føle det som en pligt at spare, for at han kan have noget at give. {KL 370.3}

Jo flere penge vi bruger til luksus og vellevned, jo færre vil vi have til mad til de sultne og klæder til de nøgne. Enhver øre, der gives ufornuftigt ud, berøver sin ejermand en anledning til at gøre godt. Det er at berøve Gud den ære og pris, som skulle tilfalde ham ved den rette brug af de betroede talenter. {KL 371.1}

Venlighed, gavmildhed og en hurtig opfattelse af åndelige ting er dyrebare talenter og pålægger den, der er i besiddelse af dem, et stort ansvar. De skal alle bruges i Guds gerning. Men der er mange, der tager fejl i denne henseende. De er tilfreds med at eje disse egenskaber men undlader at benytte dem til andres bedste. De siger til sig selv at hvis de havde anledninger hvis omstændighederne tillod det, ville de udføre et stort og godt arbejde.

Men de går og venter på en anledning. De foragter den snæversynede gnier der ikke engang under de nødlidende den mindste almisse. De kan se, at han kun lever for sig selv, og at han er ansvarlig for sine misbrugte talenter. {KL 371.2}

Med stor tilfredshed drager de en sammenligning mellem sig selv og sådanne snæversynede mennesker og føler at de er meget gunstigere stillet end deres gerrige naboer Men de bedrager sig selv. For blot det, at de ejer ubenyttede midler forøger deres ansvar De, der har et venligt og kærligt væsen, er forpligtede over for Gud til at vise det mod alle, der behøver deres hjælp, og ikke bare mod deres venner Sociale fortrin er talenter og de bør benyttes til gavn for alle, som vi kommer i berøring med. Den kærlighed, som kun viser venlighed mod nogle få, er ikke kærlighed, men egenkærlighed. Den vil ikke på nogen måde være til gavn for andre eller til forherligelse af Gud. De, der således lader deres Mesters talenter ligge ubenyttede, er endnu mere skyldige end de mennesker som de foragter Der vil blive sagt til dem, at de vidste, hvad deres Mester ønskede, men de gjorde det ikke. {KL 372.1}

Talenter som bruges, vil forøges og formeres. Fremgang er ikke et resultat af tilfældigheder eller skæbnens tilskikkelse, men er en følge af Guds eget forsyns styrelse, belønningen for tro og klogskab, for dyd og udholdenhed. Herren ønsker at vi skal benytte alle de evner vi har og hvis vi gør det, vil vi få endnu flere evner Han udfører ikke et mirakel for at give os de egenskaber vi mangler men når vi gør brug af dem, vi har vil han samarbejde med os, så vi kan forøge og styrke enhver evne. Vore evner vil blive forøget ved hver helhjertet, alvorlig opofrelse i Mesterens tjeneste. Medens vi overgiver os som villige redskaber for Helligåndens ledelse, vil Guds nåde virke i os, så vi giver afkald på onde tilbøjeligheder sejrer over stærke lyster og danner nye vaner Når vi glæder os over Helligåndens stemme og følger dens vejledning, oplades vore hjerter så vi kan modtage mere og mere af dens kraft og udføre mere og bedre arbejde. Vore slumrende kræfter vækkes og vore svækkede åndsevner får nyt liv. {KL 372.2}

Den ydmyge arbejder der lydigt tager imod Guds kald, kan være sikker på at få hjælp fra Gud. Alene det at tage imod et så stort og helligt ansvar forædler karakteren. Det påvirker både vore forstandsevner og vort åndelige liv og styrker og lutrer sind og hjerte. Det er forunderligt, hvor stærkt et skrøbeligt menneske kan blive ved troen på Guds kraft, hvor afgjort frugtbringende hans bestræbelser kan blive. Den, der ydmygt og beskedent begynder med få kundskaber og fortæller hvad han ved, medens han flittigt søger at skaffe sig mere viden, vil opdage, at hele Himmelens store forråd står til hans rådighed. Jo mere han forsøger at lade andre få del i lyset, des mere lys vil han selv modtage. Jo mere vi i kærlighed til andre prøver at forklare Guds ord for dem, des klarere vil det blive for os selv Jo mere vi bruger vore kundskaber og øver vore kræfter, des mere kundskab og kraft vil vi få. {KL 373.1}

Enhver indsats, vi gør for Kristus, vil virke tilbage på os selv og blive til velsignelse for os. Dersom vi bruger vore midler til hans ære, vil han give os flere. Når vi søger at vinde andre for Kristus og frembærer dem i vore bønner vil vi selv blive opmuntret og føle Guds

nådes hellige indflydelse. Vore hjerter vil blive fyldt med mere af Guds inderlige kærlighed, hele vort kristenliv vil blive mere virkeligt, mere alvorligt og mere optaget af bøn. {KL 374.1}

Et menneskes værdi beregnes i Himmelen efter hjertets evne til at kende Gud. Denne kundskab er en kilde, hvorfra al kraft udgår Gud skabte mennesket i den hensigt, at enhver evne skulle være i harmoni med det guddommelige, og han prøver altid at bringe menneskenes tanker i berøring med det, der hører ham til. Han tilbyder os den forret at samarbejde med Kristus i at åbenbare hans nåde for verden, for at vi skal kunne forøge vort kendskab til de himmelske ting. Når vi betragter Jesus, får vi en klarere og tydeligere forståelse af Gud, og vi bliver forvandlede ved beskuelse. Godhed, kærlighed til vore medmennesker vil falde naturligt for os. Vi vil udvikle en karakter der svarer til Guds karakter idet vi kommer til at ligne Gud, vil vi blive bedre i stand til at kende ham. Vi vil få mere og mere inderligt samfund med den himmelske verden, og vi vil stadig få fornyet kraft til at modtage kundskabens og visdommens evige skatte. {KL 374.2}

Manden, som fik den ene talent, „gik bort og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge“. Det var den, der fik den mindste gave, der lod sin talent ligge ubenyttet. Heri ligger en advarsel til alle, der føler at deres ringe evner undskylder dem for at tjene Kristus. Hvor gerne ville de ikke tage del, dersom de kunne udføre en eller anden stor gerning, men fordi de kun kan udføres må tjenester mener de, at de ikke behøver at gøre noget. Men heri tager de fejl. Herren prøver menneskenes karakter ved at uddele sine gaver Manden, der forsømte at benytte sin talent, viste, at han var en utro tjener. Dersom han havde fået fem talenter ville han have gemt dem i jorden, som han gjorde med den ene. Ved ikke at benytte den ene talent viste han, at han ringeagtede Himmelens gaver. {KL 375.1}

„Den, som er tro i det små er også tro i det store.“ Betydningen af små ting bliver ofte undervurderet, fordi de er så små, men i virkeligheden spiller de en stor rolle i livets skole. Der er, når det kommer til stykket, ingen ubetydeligheder i kristenlivet. Vor karakters dannelse vil være udsat for mange farer dersom vi undervurderer betydningen af små ting. {KL 375.2}

„Den, som er uretfærdig i det små er også uretfærdig i det store.“ Ved at være utro i selv de mindste pligter berøver man Skaberen den tjeneste, som tilkommer ham. Denne utroskab vil blive til skade for en selv. Man går glip af den vækst i nåde, kraft og karakterstyrke, som opnås ved uforbeholden overgivelse til Gud. Når man lever adskilt fra Kristus, vil man være udsat for Satans fristelser og man vil begå fejl i sin gerning for Mesteren. Fordi man ikke er ledet af de rette principper i små ting, kan man ikke adlyde Gud i større sager som man betragter som sin særlige gerning. De mangler som man tillader at passere i de små ting i livet, vil også vise sig i mere betydningsfulde anliggender. Man følger de principper som man har vænnet sig til. Gentagne handlinger danner vaner og vaner danner karakteren, og ens karakter vil bestemme ens skæbne for tid og evighed. {KL 375.3}

Det er kun ved at være tro i de småting, at man kan opøves til at være tro, når man får større ansvar Gud lod Daniel og hans medbrødre komme i berøring med de indflydelsesrige mænd i Babylon, for at disse hedninger kunne lære den sande religions principper at kende. Det var Daniels opgave at fremstille Guds karakter ved sit liv og sin vandel blandt dette folk, som tilbad afguder. Hvorledes blev han skikket til at indtage en sådan tillidspost og ærefuld stilling? Det var hans troskab i det små, der var hemmeligheden ved hele hans nyttige og fortjenstfulde liv Han ærede Gud i de mindste pligter og Gud samarbejdede med ham. Gud gav Daniel og hans medbrødre „kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle hånde syner og drømme“. {KL 376.1}

Ligesom Gud kaldte Daniel til at være vidne for sig i Babylon, sådan kalder han os til at være sine vidner i verden i dag. Han ønsker at vi skal åbenbare hans riges principper for menneskene såvel i det små som i det store i livet. {KL 377.1}

Kristi liv på jorden bar i sig selv vidnesbyrd om, at vi skal være omhyggelige, selv når det gælder småting. Det store forløsningsværk lå stadig som en byrde på hans skuldre. Når han underviste og helbredte, anspændte han sine åndelige og fysiske kræfter til det yderste, men alligevel lagde han mærke til de mindste enkeltheder i livet og naturen. Hans mest slående undervisning var den, hvor han illustrerede Guds riges sandheder med enkle ting i naturen. Han overså ikke noget, der kunne være til gavn for den mest beskedne af hans tjenere. Hans øre hørte ethvert råb om hjælp. Han mærkede den syge kvindes berøring i skaren; selv det svageste udtryk for tro blev besvaret. Da han opvakte Jairus datter mindede han forældrene om, at hun måtte have noget at spise. Da han ved sin egen mægtige kraft opstod fra de døde, undlod han ikke at folde ligklæderne sammen og lægge dem omhyggeligt til side. {KL 377.2}

Den gerning, som vi kristne er kaldet til at udføre, er at være Kristi medarbejdere for andres frelse. Vi har indgået pagt med ham om at udføre dette arbejde. Forsømmer vi denne gerning, svigter vi vor troskab mod Kristus. Men vi må følge hans eksempel med hensyn til trofast, samvittighedsfuld opmærksomhed over for små ting, hvis vi skal kunne udføre denne gerning. Det er hemmeligheden til fremgang i enhver gren af kristelig virksomhed og indflydelse. {KL 377.3}

Herren ønsker at hans folk skal nå stigens øverste trin, så at de kan forherlige ham ved at være i besiddelse af de evner og den dygtighed, som han er villig til at give dem. Ved Guds nåde er der gjort alt for at vi kan følge bedre fremgangsmåder end verden følger Det bør kunne ses, at vi er overlegne i forstand, forståelse, dygtighed og kundskab, fordi vi tror på Gud og på hans magt til at virke på menneskenes hjerter. {KL 378.1}

Men de, der ikke er udstyret med mange talenter behøver ikke at blive modløse De skal blot bruge dem, de har og trofast give agt på ethvert svagt punkt i deres karakter og søge at rette på det med Guds hjælp. Vi skal vise trofasthed og hengivenhed i alle livets gøremål og udvikle de egenskaber der vil dygtiggøre os til at udføre vor gerning. {KL 378.2}

Skødesløshed og lignende dårlige vaner bør overvindes med det samme. Mange mener at det er nok at undskylde de alvorligste fejltagelser med at sige, at det var en forglemmelse. Men har disse ikke, lige så vel som andre, forstandens brug? Hvis så er da bør de opøve sig i at huske. Det er en synd at glemme, en synd at være skødesløs. Hvis det bliver en vane for dig at være skødesløs og ligegyldig, vil du måske forsømme din egen frelse og til sidst opdage, at du ikke er rede til at gå ind i Guds rige. {KL 378.3}

Store sandheder må indflettes i små ting. Praktisk kristendom må udøves i dagliglivets almindelige gøremål. Det højeste mål for ethvert menneske er ubetinget lydighed mod Guds ord. {KL 379.1}

Mange føler at deres liv er spildt, fordi de ikke har direkte del i kristeligt arbejde, og at de ikke gør noget for at fremme Guds rige. Men det er en fejltagelse. Dersom deres arbejde er noget, der må gøres, burde de ikke bebrejde sig selv for at de ikke udfører noget nyttigt i Guds store husholdning. Selv de mest beskedne pligter må ikke overses. Alt ærligt arbejde er til velsignelse, og trofasthed i det kan være en forberedelse til større ansvar. {KL 379.2}

Hvor ringe den gerning end er som vi udfører for Gud, er den lige så velbehagelig i hans øjne som den mest ophøjede tjeneste, når vi har overgivet os helt til ham. Ingen gave er ringe, når den skænkes af en oprigtig og glad giver. {KL 379.3}

Kristus byder os at optage de pligter der møder os, hvor vi end er. Dersom det er i hjemmet, tag da villigt og med alvor fat på at gøre hjemmet til et hyggeligt sted. Hvis du er moder opdrag da dine børn til at tjene Kristus. Dette er lige så meget en gerning for Gud som prædikantens. Hvis du har din gerning i køkkenet, da prøv at blive en dygtig kok. Tilbered sund, nærende og velsmagende mad, og når du bruger det bedste til de forskellige retter husk da på, at du også skal beskæftige dine tanker med det bedste. Hvis det er din gerning at dyrke jorden eller at være beskæftiget med handel og håndværk, gør dig da flid for at du må have fremgang der hvor du er Læg alle dine evner og kræfter ind i dit arbejde. Vis, hvorledes en kristen bør være, i alt, hvad du foretager dig. Gør som Kristus ville gøre, hvis han var i dit sted. {KL 379.4}

Gud kan bruge din talent, hvor lille den end er Når den ene talent bliver brugt med forstand, vil den kunne udføre sin gerning. Når vi udfører vore ringe pligter med troskab fra dag til dag, vil Gud velsigne os mange fold, og det lidet, vi har udført, vil få stor indflydelse i hans værk. {KL 380.1}

Når vi lader en levende tro løbe som gyldne tråde gennem udførelsen af selv de mindste pligter vil al vor gerning gennem dagen fremme vor vækst i kristenlivet. Vi vil stadig se hen til Jesus. Kærligheden til ham vil bringe liv og kraft til alt, hvad vi foretager os. Ved den rette brug af vore talenter kan vi blive knyttet til den højere verden med en gylden kæde. Dette er sand helliggørelse; for helliggørelse består i, at vi med glæde udfører vore daglige pligter i fuldkommen lydighed mod Guds vilje. {KL 380.2}

Men mange kristne venter på, at der skal blive givet dem en eller anden stor gerning at udføre. Fordi de ikke kan finde et arbejde, der er betydningsfuldt nok til at tilfredsstille

deres ærgerrighed, undlader de at udføre livets daglige pligter med troskab. De finder dem kedelige. Dag for dag lader de anledninger gå tabt til at vise deres troskab mod Gud. Medens de venter på at få del i et eller andet stort foretagende, svinder livet hen hensigten med det er ikke nået og arbejdet ikke udført. {KL 380.3}

Lang tid efter kommer disse tjeneres herre tilbage og gør regnskabet op med dem.“ Når Herren gør regnskabet op med sine tjenere, vil han se nøje på, hvad hver eneste talent har indbragt. Det udførte arbejde åbenbarer arbejderens karakter {KL 381.1}

De, der fik fem og to talenter giver Herren det betroede gods tilbage med renter men de kræver ingen ros for det. Deres talenter er dem, der blev givet til dem. De har vundet andre fem, men der ville ikke have været nogen renter hvis ikke der var blevet indskudt noget. De forstår at de kun har gjort deres pligt. Kapitalen var Herrens, renterne er hans. Dersom Frelseren ikke havde ladet dem få del i sin kærlighed og nåde, ville de have mistet alt for tid og evighed. {KL 381.2}

Men når Mesteren modtager talenterne, roser og belønner han tjenerne, som om fortjenesten skyldtes dem selv Hans ansigt lyser af glæde og tilfredshed. Han fryder sig over at han kan tildele dem sine velsignelser Han belønner dem for hver tjeneste og for hvert offer ikke fordi han skylder dem noget, men fordi hans hjerte strømmer over af kærlighed og ømhed. {KL 381.3}

„Vel, du gode og tro tjener“ siger han, „du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde.“ {KL 382.1}

Det er trofasthed, hengivenhed og kærligheds gerninger der vinder Guds bifald. Enhver tilskyndelse af Helligånden, der leder menneskene til det gode og til Gud, nedtegnes i Himmelens bøger og på Guds store dag vil tjenerne, som den har virket igennem, få deres belønning. {KL 382.2}

De vil gå ind til deres Herres glæde, og de vil fryde sig, når de ser dem, som de har været med til at frelse, forløst i Guds rige. Og der vil de nyde den forret at tage del i Guds gerning, fordi de er blevet skikkede til at være med i den her Hvad vi skal være i Himmelen, vil blive en genspejling af vor karakter og hellige tjeneste her i livet. Kristus sagde om sig selv: „Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene “ Som hans gerning var her på jorden, er den også i Himmelen, og vor belønning for at arbejde med Kristus her på jorden vil blive den større kraft og herlige forret at virke sammen med ham i Guds rige. {KL 382.3}

„Men også han, som havde fået den ene talent, kom hen og sagde: Herre, jeg havde lært dig at kende som en hård mand, der høster hvor du ikke såede, og samler hvor du ikke spredte, og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du, hvad dit er.“ {KL 382.4}

Således kommer mennesker med undskyldninger for ikke at have benyttet Guds gaver. De regner Gud for at være streng og hård, for at være en, der prøver at udspejde deres fejl

og hjemsøge dem med straffedomme. De beskylder ham for at kræve det, han aldrig har givet dem, og høste, hvor han ikke har sået. {KL 383.1}

Der er mange, som inderst inde anklager Gud for at være en hård herre, fordi han gør fordring på deres ejendom og deres tjeneste. Men vi kan ikke bringe noget til Gud, som ikke allerede tilhører ham. „Fra dig kommer det alt sammen," sagde kong David, „og af din egen hånd har vi givet dig det." Alt tilhører Gud, ikke blot gennem skabelsen, men gennem forløsningen. Alle gode gaver i dette liv og i det tilkommende gives til os mærket med Golgatas kors. Derfor er det en falsk beskyldning, at Gud er en hård herre, der høster hvor han ikke har sået. {KL 383.2}

Herren benægter ikke den onde tjeners beskyldning, selv om den er uretfærdig, men idet han betragter sagen fra hans synspunkt, viser han, at han ikke har nogen undskyldning for sin opførsel. Der var sørget for midler hvorved talenten kunne være udnyttet til bedste for ejeren. Han sagde: „Så burde du jo have anbragt mine penge hos vekselererne, så jeg havde fået mit igen med rente, når jeg kom hjem." {KL 383.3}

Vor himmelske Fader kræver hverken mere eller mindre, end han har givet os evner til at udrette. Han pålægger ikke sine tjenere nogen byrde, som de ikke kan bære. „Thi han kender vor skabning, han kommer i hu, vi er støv." Alt, hvad han fordrer af os, kan vi yde ved hjælp af guddommelig kraft. {KL 384.1}

„Enhver som har fået meget givet, af ham skal man kræve meget." Vi vil hver især komme til at aflægge regnskab for selv den mindste smule, som vi havde evner til at gøre, men dog undlod. Gud ved nøjagtig, hvor meget han kan kræve af os. Han ser lige så vel på de ubenyttede talenter som på dem, vi har gjort brug af. Gud holder os ansvarlige for alt, hvad vi kan opnå ved den rette brug af vore talenter Vi vil blive dømt efter det, vi burde have gjort, men ikke gjorde, fordi vi ikke benyttede vore evner til Guds ære. Selv om vi ikke går fortabt, vil vi i evigheden komme til at forstå følgerne af vore ubenyttede talenter for al den kundskab og dygtighed, som vi kunne have skaffet os, men undlod at gøre, vil blive et evigt tab. {KL 384.2}

Men når vi overgiver os helt og fuldt til Gud og følger hans anvisninger i vort arbejde, vil han selv være ansvarlig for dets udførelse. Han ønsker ikke, at vi skal nære tvivl om udfaldet af vore ærlige bestræbelser Vi bør ikke en eneste gang nære den tanke, at vort arbejde skal mislykkes. Vi ..... skal samarbejde med en, som ikke kender til nederlag. {KL 384.3}

Vi bør ikke tale om vor egen svaghed og uduelighed, for derved viser vi mistillid til Gud og fornægter hans ord. Når vi klager over vore byrder eller vægrer os ved at bære de ansvar han pålægger os, siger vi i virkeligheden, at han er en hård herre, som kræver at vi skal udføre noget, som han ikke har givet os kræfter og evner til at gøre. {KL 385.1}

Vi fristes ofte til at kalde den ånd, som besjæler den lade tjener for ydmyghed, men sand ydmyghed er noget ganske andet. At besidde ydmyghed betyder ikke, at vi skal være udstyret med ringe evner mangle foretagsomhed og være feje og unddrage os at bære ansvar

af frygt for at vi ikke kan udføre dem tilfredsstillende. Virkelig ydmyghed består i at opfylde Guds hensigt og stole på hans styrke. {KL 385.2}

Gud virker gennem hvem han vil. Han vælger undertiden den ringeste og mest beskedne til at udføre den største gerning, for hans kraft udfoldes gennem svage mennesker. Vi har vor målestok, hvorefter vi bedømmer om en ting er stor eller lille, men Gud benytter ikke vor målestok. Vi må ikke mene, at det, der synes stort for os, også må være stort i Guds øjne, eller at det, vi ikke regner for noget, heller ikke bliver værdsat af Gud. Det er ikke vor opgave at bedømme vore talenter eller at udvælge vor gerning. Vi skal bære de byrder som Gud pålægger os, og gøre det for hans skyld og så vende os til ham for at søge hvile. Vi kan ære Gud i vor gerning, hvori den end består når blot vi udfører den med glæde og af hele vort hjerte. Det glæder ham, når vi optager vore pligter med taknemmelighed og glæder os over at vi er agtet værdige til at være hans medarbejdere. {KL 385.3}

„Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter“ var dommen, der blev udtalt over den unyttige tjener Ligesom det var med den tro tjeners belønning, hentydes der her både til belønningen på dommens dag og en gradvis gengældelse her i livet. Det gælder både i timelig og åndelig henseende, at enhver evne, som ikke bruges, vil blive svækket og sygne hen. Virksomhed er livets lov, uvirksomhed betyder død. „Åndsåbenbarelse gives den enkelte til fælles gavn.“ Når Guds gaver benyttes til gavn for andre, vil de blive forøget. Gemmes de blot til glæde for os selv, vil de aftage og til sidst blive taget fra os. Den, der ikke vil dele det med andre, som han har modtaget, vil til sidst opdage, at han intet har at give. Han er slået ind på en bane, der med sikkerhed vil sløve hans tankegang og til sidst ødelægge hans åndelige liv. {KL 386.1}

Ingen må mene, at de kan leve et liv i egennytte og, når de så har tjent deres egne interesser gå ind til deres herres glæde. De ville ikke kunne tage del i uegennyttig kærligheds glæder De ville ikke være egnede til at bo i de himmelske sale. De ville ikke kunne sætte pris på den rene, kærlige omgangstone, der findes i Himmelen. De ville ikke finde tilfredsstillelse ved at lytte til englesangen og harpe musikken. Himmelens videnskab ville være en gåde for dem. {KL 386.2}

De, der ikke har virket for Kristus, de, der har ladet sig drive med strømmen uden at bære ansvar de, der kun har tænkt på at glæde sig selv uden tanke for andre, vil på den store dommens dag af al jordens dommer blive stillet på de ugudeliges side. De vil få den samme dom. {KL 387.1}

Mange, der bekender sig til at være kristne, tilsidesætter Guds krav og alligevel føler de ikke, at der er noget galt i det. De ved, at gudsbespotteren, morderen, ægteskabsbryderen fortjener straf, men hvad angår dem selv så finder de glæde i gudsdyrkelse. De elsker at høre evangeliet forkyndt, og derfor mener de, at de er kristne. Selv om de har brugt hele deres liv til at drage omsorg for sig selv vil de blive lige så overraskede som den unyttige tjener i lignelsen, når de hører dommen: „Tag nu den talent fra ham.“ Ligesom jøderne forveksler de glæden over deres velsignelser med den brug, de burde gøre af dem. {KL 387.2}

Mange, som vægrer sig ved at udføre kristeligt arbejde, undskylder sig med, at de ikke er dygtige nok. Men skabte Gud dem så udygtige? Nej, og atter nej. Denne udygtighed skyldes deres egen uvirksomhed og deres eget valg. I deres egen karakter erfarer de allerede følgen af dommen: „Tag nu den talent fra ham.“ Den stadige misbrug af deres talenter vil resultere i, at Helligånden, deres eneste lys, vil udslukkes for dem. Dommen: „Kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor“ sætter Himmelens stempel på det valg, som de selv har gjort for evigheden. {KL 387.3}

Kapitel 26 - Den uretfærdige mammon

Kristus kom til verden i en tid, da der herskede stor verdslighed. Menneskene satte de timelige ting over de himmelske og de forgængelige over de evige. De regnede fantasi for virkelighed og virkelighed for fantasi. De så ikke den usynlige verden i tro. Satan fremstillede de ting for dem, der hører dette liv til, som det eneste, der var værd at stræbe efter og de lod sig friste af ham. {KL 389.1}

Kristus kom for at udvirke en forandring. Han stræbte efter at bryde den fortryllelse, som forledte og besnærede menneskene. Han søgte i sin undervisning at fremholde, hvad der hører Himmelen til, og hvad der kun er jordisk, og at vende menneskenes tanker bort fra det nuværende og til det, der hører fremtiden til. Han opfordrede dem til at vende deres tanker bort fra det timelige og berede sig for evigheden. {KL 389.2}

Han sagde: „Der var en rig mand, som havde en godsforvalter om hvem han underhånden fik at vide, at han ødte hans ejendom.“ Den rige mand havde overgivet alt sit gods til denne godsforvalter men han var utro, og hans herre var overbevist om, at han blev bestjålet systematisk. Han besluttede, at han ikke længere ville beholde ham i sin tjeneste, og bad om at få hans regnskaber undersøgt. „Hvad er det, jeg hører om dig?“ spurgte han. „Aflæg regnskab for din forvaltning, thi du kan ikke længere forvalte godset.“ {KL 389.3}

Da godsforvalteren blev klar over at han kunne risikere at blive afskediget, tænkte han på tre udveje, som han kunne vælge imellem. Han kunne grave, tigge eller sulte. Og så sagde han til sig selv: „Hvad skal jeg dog gøre, nu da min herre tager min stilling fra mig? Grave har jeg ikke kræfter til, tigge skammer jeg mig ved. Jo, nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at folk skal modtage mig i deres hjem, når jeg bliver afsat fra min stilling. Så kaldte han sin herres skyldnere til sig en for en. {KL 390.1}

Og han spurgte den første: Hvor meget skylder du min herre? Han svarede: Hundrede ankre olie. Så sagde han til ham: Tag dit skyldbrev og sæt dig straks ned og skriv halvtreds! Derefter spurgte han en anden Og du, hvor meget skylder du? Han svarede: Hundrede tønder hvede. Han siger til ham: Tag dit skyldbrev og skriv firs!“ {KL 390.2}

Denne utro tjener gjorde andre delagtige i sin uærlighed. Han bedrog sin herre til fordel for dem, men ved at benytte sig af denne fordel kom de i taknemmelighedsgæld til denne tjener og blev nødt til at modtage ham i deres hjem som en ven. {KL 390.3}

„Og Herren roste den uretfærdige godsforvalter fordi han havde båret sig klogt ad.“ Den verdslige mand roste den uretfærdige godsforvalters skarpsindighed, selv om han havde bedraget ham. Men den rige mands ros var ikke Guds ros. {KL 390.4}

Kristus roste ikke den uretfærdige godsforvalter men han gjorde brug af en velkendt foreteelse for at illustrere det, som han ønskede at lære sine tilhørere. „Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon,“ sagde han „for at de, når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger. {KL 391.1}

Frelseren var blevet kritiseret af farisæerne, fordi han omgikkes toldere og syndere, men hans interesse for dem blev ikke mindre af den grund, og han ophørte heller ikke med at arbejde for dem. Han forstod, at deres beskæftigelse var en fristelse for dem. De havde mange anledninger til at handle uærligt. Det første skridt i den forkerte retning var let at tage og så var vejen åben for større uærlighed og værre forbrydelser Kristus prøvede på alle måder at vinde dem for sig og at få dem til at stile efter højere mål og ædlere principper Det var netop, hvad han tilsigtede, da han fortalte beretningen om den utro godsforvalter Blandt tolderne havde der været en tildragelse ligesom den, Jesus fortalte om i lignelsen, og de genkendte deres egne fremgangsmåder i kristi beskrivelse af det skete. Deres opmærksomhed blev vakt, og mange af dem lærte en vigtig åndelig sandhed af denne beskrivelse af deres egen uærlige fremgangsmåde. {KL 391.2}

Men lignelsen blev i virkeligheden fortalt direkte til disciplene. Sandhedens surdej skulle først gives til dem, og så skulle de give den videre til andre. Der var meget af Kristi undervisning, som disciplene ikke kunne forstå i begyndelsen, og det syntes ofte, som om hans undervisning næsten blev glemt. Men under Helligåndens påvirkning blev disse sandheder senere bragt på bane igen og tydeligere forstået, og de blev fremstillet klart for de nyomvendte, der sluttede sig til menigheden. {KL 391.3}

Frelseren talte også til farisæerne. Han opgav ikke håbet om, at de ville forstå betydningen af hans ord. Mange var blevet dybt overbevist, og når de senere hørte sandheden under Helligåndens påvirkning, ville ikke så få komme til at tro på Kristus. {KL 392.1}

Farisæerne havde forsøgt at give Jesus et dårligt rygte ved at beskylde ham for at omgås toldere og syndere. Nu retter Jesus sin anklage mod dem. Den begivenhed, som man vidste havde fundet sted blandt tolderne, fremholder han nu for farisæerne, både for at vise deres fremgangsmåder og den eneste måde, hvorpå de kan rette på deres fejlgreb. {KL 392.2}

Den utro godsforvalter var blevet betroet sin herres gods, for at han skulle benytte det til godgørende formål, men han havde brugt det på sig selv. Det samme var tilfældet med Israel. Gud havde udvalgt Abrahams slægt. Han havde befriet dem fra Ægyptens slaveri med en udrakt arm. Han havde sat dem til at være husholdere over den hellige sandhed, så at verden kunne blive velsignet gennem dem. De var blevet betroet hans levende ord, for at de kunne bringe lyset til andre. Men hans tjenere havde benyttet disse gaver til at berige og ophøje sig selv. {KL 392.3}

Farisæerne, der var optaget af deres egen storhed og retfærdighed, misbrugte det gods, som Gud havde overladt dem, for at de skulle benytte det til hans ære. {KL 393.1}

Tjeneren i lignelsen havde ikke gjort nogen forberedelser for fremtiden. Det gods, som var blevet ham betroet, for at andre skulle få gavn deraf, havde han brugt på sig selv men han havde kun tænkt på nutiden. Hvis han skulle miste sin stilling, ville han ikke have noget, som han kunne kalde sit. Men han rådede endnu over sin herres gods, og han besluttede at benytte det, så han kunne være sikker på ikke at komme til at lide nød i

fremtiden. For at kunne gennemføre denne plan måtte han benytte sig af en anden fremgangsmåde. I stedet for at tage noget til sig selv måtte han nu give til andre. På denne måde kunne han måske skaffe sig venner der ville modtage ham i deres hjem, hvis han mistede sin stilling. Sådan var det også for farisæerne. Deres forvaltning ville snart blive taget fra dem, og de blev opmuntret til at tænke på fremtiden. De ville kun kunne gavne sig selv ved at søge andres bedste. De kunne kun samle sig skatte til evigheden, hvis de lod andre få del i Guds gaver her i livet. {KL 393.2}

Efter at have fortalt lignelsen sagde Kristus: „Denne verdens børn er klogere end lysets børn over for deres egen slægt.“ Det vil sige, at verdslige mennesker lægger mere visdom og alvor for dagen i at tjene sig selv, end de, der bekender sig til at være Guds børn, gør i at tjene ham. Det var tilfældet på Kristi tid, og det samme gælder nu. {KL 394.1}

Betragt mange af dem, der bekender sig til at være kristne. Herren har udrustet dem med evner kræfter og indflydelse. Han har betroet dem penge, for at de kan samarbejde med ham i den store forløsningsplan. Alle hans gaver skal bruges til velsignelse for menneskeheden, til at hjælpe de syge og nødlidende. Vi skal give de sultne at spise, beklæde de nøgne, drage omsorg for de faderløse og enkerne og række en hjælpende hånd til dem, der er nødstedte og undertrykte. Det har aldrig været Guds hensigt, at der skulle være så megen nød og elendighed i verden. Det har aldrig været hans mening, at en skal have i overflod af livets goder medens andres børn må græde af sult. Det, som mennesker ejer ud over det nødvendigste til livets ophold, er blevet betroet dem, for at det skal benyttes i det godesjeneste til velsignelse for andre. Herren siger: „Sælg, hvad I har og giv almisse! „Byd dem ..... gerne give og dele med andre.“ „Men når du gør et gilde, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde!“ „Faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser ..... og mætter en vansmægtende sjæl.“ „Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!“ Alt dette er hvad Herren befaler Udfører de fleste af den store kristenhed denne gerning? {KL 394.2}

Ak, hvor mange er der ikke, der tilegner sig Guds gaver og benytter dem på sig selv! Hvor mange er der ikke, som køber sig hus efter hus og føjer jord til jord! Hvor mange er der ikke, som bruger deres penge til fornøjelser til at tilfredsstille appetitten, til flotte huse, møbler og klæder! De overlader deres medmennesker til fattigdom og forbrydelser til sygdom og død. Store skarer går fortabelsen i møde uden et eneste medlidende blik, uden et kærligt ord eller en hjælpsom hånd. {KL 395.1}

Menneskene har gjort sig skyldige i at bedrage Gud. Deres egennyttige anvendelse af Guds betroede gods fratager ham den ære, som ville blive ham til del, dersom den lidende menneskehed blev hjulpet og mange frelst. De forgriber sig på Guds betroede gaver. Herren siger: „Jeg nærmer mig eder til dom og vidner i hast mod ..... dem, som undertrykker daglejere, enker og faderløse, gør fremmede uret.“ „Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: Hvorved har vi bedraget dig? Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det!“ „Og nu, I rige!... Jeres

rigdom er rådnet op, og jeres klæder er mølædte; jeres guld og sølv er fortæret af rust, og den rust skal være et vidne imod jer ..... I har samlet jer skatte i de sidste tider“ „l har levet højt og nydt livet på jorden.“ „Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker den råber højt, og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren.“ {KL 395.2}

Alle vil blive krævet til regnskab for det betroede gods. På den sidste, store dommens dag vil al den rigdom, menneskene har samlet sig, være uden værdi for dem. Da har de intet, som de kan kalde deres eget. {KL 396.1}

De, der bruger livet til at samle sig skatte i denne verden, udviser mindre forstand, mindre bekymring og omtanke med hensyn til deres evige vel, end den utro godsforvalter viste for sit timelige udkomme. De, der bekender sig til at være lysets børn, er ikke så forstandige som denne verdens børn, der lever i vor tid. Om dem sagde profeten i synet, der fremstillede den store dommens dag: „På hin dag skal mennesket slænge sine guder af sølv og guld, som han lavede sig for at tilbede dem, hen til muldvarpe og flagermus for at gå ind i klipperevner og fjeldkløfter for Herrens rædsel, hans højheds herlighed, når han står op for at forfærde jorden.“ {KL 396.2}

„Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon,“ siger Kristus, „for at de når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger “ Gud, Kristus og englene udfører alle en gerning for at hjælpe de syge og lidende og dem, der er faldet i synd. Giv dig selv til Gud og til hans gerning, benyt de gaver han giver dig, i dette øje med, og da vil du arbejde i forening med Himmelens beboere. Dit hjerte vil slå i takt med deres. Du vil komme til at ligne dem i karakter og de vil da ikke være fremmede for dig. Når så det jordiske forsvinder vil englene, der holder vagt ved Himmelens port, kunne byde dig velkommen hjem. {KL 396.3}

De midler der bruges til gavn for andre, vil give udbytte. De vil kunne udføre meget godt, når de benyttes på rette måde. Uomvendte vil blive vundet for Kristus. Den, der følger Kristi plan for livet, vil i de himmelske boliger møde dem, som han arbejdede for og opofrede sig for her på denne jord. De forløste vil med taknemmelighed huske dem, der var årsag til, at de blev frelst. Himmelen vil være dyrebar for dem, der har været tro i deres gerning for andres frelse. {KL 397.1}

Undervisningen i denne lignelse gælder alle. Alle skal stå til regnskab for den nåde, de har fået gennem kristus. Livet er alt for alvorligt til, at vi skal benytte det helt og fuldt til timelige og jordiske ting. Herren ønsker at vi skal meddele andre det, som det evige og usete lærer os. {KL 397.2}

Hvert år er der millioner og atter millioner af mennesker der går ind i evigheden uden at være blevet advaret og uden at være frelst. Fra time til time i vor daglige færden får vi anledning til at komme i forbindelse med mennesker og lede dem til frelse. Disse anledninger kommer og går uden ophør Gud ønsker at vi skal benytte disse anledninger så godt, vi kan. Dage, uger og måneder går og vi har da en uge, en måned og et år færre at

arbejde i. Allerhøjst nogle få år til, og da vil vi høre den røst lyde, som vi ikke kan nægte at svare, og den siger: „Aflæg regnskab for din forvaltning.“ {KL 397.3}

Kristus formaner os alle til at tænke over det liv, vi lever Gør alt op ret og redeligt. Læg Jesus på den ene vægtskål det betyder evige skatte, evigt liv, evig sandhed, Himmelen og Kristi glæde over de frelste, og læg alt det, verden kan give, i den anden vægtskål. Læg tabet af din egen sjæl og de sjæle, som du kunne have været med til at frelse, i den ene vægtskål og i den anden et liv så evigtvarende som Guds for dig og dem, du vandt. {KL 398.1}

Vej for tid og evighed. Medens du gør dette, taler Kristus og siger: „Hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?“ {KL 398.2}

Gud vil gerne, at vi skal vælge det himmelske i stedet for det jordiske. Han gør det muligt for os at samle skatte i Himmelen. Han vil gerne opmuntre os i vor højeste tragten og sikre os vore kostbareste skatte. Han siger: „En mand gør jeg sjældnere end guld og et menneske end Ofirs guld.“ Når rigdommene, som rust fortærer og møllene æder op, er forsvundet, kan Kristi efterfølgere glæde sig over deres skatte i Himmelen, de skatte, der ikke kan forgå. {KL 398.3}

Kristi forløstes venskab er bedre end alle verdens venskaber Det er bedre at eje de boliger Herren er gået bort for at berede, end det skønneste palads på denne jord. Og Frelserens ord til sine tro tjenere vil være skønnere end al jordisk ros, når vi hører ham sige: „Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt.“ {KL 399.1}

Kristus giver endnu dem, der har forødt hans gods, en anledning til at skaffe sig de evige skatte. Han siger: „Giv så skal der gives jer“ „Skaf jer punge, som ikke ældes, en uudtømmelig skat i Himlene, hvor ingen tyv kommer nær og intet møl ødelægger“ „Byd dem, der er rige i den nuværende verden ..... at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det virkelige liv.“ {KL 399.2}

Lad da dine skatte gå forud til Himmelen. Læg alt det, du ejer ned ved Guds trone. Vær sikker på, at du ejer Kristi uransagelige rigdomme. „Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, når det er forbi med den, kan tage imod jer i de evige boliger“ {KL 399.3}

Kapitel 27 - Hvem er så min næste?

Blandt jøderne var spørgsmålet: „Hvem er min næste?“ årsag til endeløse diskussioner. De var ikke i tvivl, når det angik hedningerne eller samaritanerne, thi det var jo fremmede og fjender Men hvor skulle skellet være mellem folket i deres egen nation og blandt de forskellige klasser i samfundet? Hvem skulle præsten, rabbineren og de ældste betragte som deres næste? De tilbragte hele livet med at gennemgå en række ceremonier for at rense sig. De lærte, at omgang med den uvidende og skødesløse folkeskare ville, forårsage besmittelse, og at der krævedes besværlige anstrengelser for at de kunne blive rene igen. Skulle de regne „de urene“ for at være deres næste? {KL 400.1}

Dette spørgsmål besvarede Jesus i lignelsen om den barmhjertige samaritaner Han viste, at vor næste ikke blot er en, der tilhører menigheden eller har samme tro som vi. Det kommer ikke an på race, hudfarve eller klasseforskel. Vor næste er enhver der behøver vor hjælp. Vor næste er enhver der er såret og kvæstet af vor modstander Satan. Vor næste er alle, der tilhører Gud. {KL 400.2}

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner blev fremsat som svar på et spørgsmål, en lovkyndig stillede Jesus. Medens Frelseren underviste, stod en lovkyndig op og stillede fælde for ham, idet han spurgte Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“ Farisæerne havde bedt den lovkyndige om at stille dette spørgsmål i håb om, at de kunne fange Jesus i ord, og de lyttede ivrigt til hans svar Men Frelseren ville ikke tage del i en ordstrid. Han ønskede, at den spørgende selv skulle give svaret. „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“ spurgte han. Jøderne anklagede stadig Jesus for at ringeagte loven, der var blevet givet på Sinaj, men han lod spørgsmålet om frelse afhænge af overholdelse af Guds bud. {KL 401.1}

Den lovkyndige sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv“ „Du har svaret rigtigt,“ sagde Jesus, „gør dette, så skal du leve.“ {KL 401.2}

Den lovkyndige var ikke tilfreds med farisæernes indstilling og gerninger Han havde studeret skrifterne med ønsket om at forstå deres virkelige betydning. Han følte en levende interesse for sagen og spurgte i al oprigtighed: „Hvad skal jeg gøre?“ I sit svar angående lovens krav undlod han at nævne alle de mange ceremonielle bud og forskrifter Han tillagde dem ikke nogen værdi, men fremstillede de to store principper som hele loven og profeterne var afhængig af. Frelserens bifald af hans svar stillede ham gunstigt over for rabbinerne. De kunne ikke fordømme ham for at have bekræftet det, som var blevet fremsat af en lovkyndig. {KL 401.3}

„Gør dette, så skal du leve,“ sagde Kristus. Når han underviste, fremstillede han altid loven som et guddommeligt hele og viste, at det er umuligt at holde et bud og overtræde et andet, for det samme princip ligger til grund for dem alle. Menneskenes skæbne vil blive afgjorde efter hvorledes de lyder hele loven. {KL 402.1}

Kristus vidste, at ingen kunne holde loven i egen kraft. Han ønskede at lede den lovkyndige til et dybere og mere indgående studium, for at han kunne finde sandheden. Vi kan kun holde loven ved at tage imod Kristi fortjeneste og nåde. Troen på, at der er forsoning for vore synder sætter det faldne menneske i stand til at elske Gud af hele sit hjerte og sin næste som sig selv. {KL 402.2}

Den lovkyndige vidste, at han hverken havde holdt de første fire eller de sidste seks bud. Han følte sig fordømt, da han hørte Jesu ransagende ord, men i stedet for at bekende sin synd prøvede han på at undskylde den. Han forsøgte at vise, hvor vanskeligt det er at holde hele loven hellere end at erkende sandheden. Ved at gøre det håbede han at berolige sin samvittighed og at retfærdiggøre sig i folkets øjne. Frelserens ord havde vist, at hans spørgsmål var unødvendigt, siden han selv kunne svare på det. Alligevel stillede han endnu et spørgsmål: „Hvem er så min næste?“ {KL 402.3}

Atter værgede Kristus sig ved at blive draget ind i en ordstrid. Han besvarede spørgsmålet ved at fortælle om en begivenhed, som endnu var frisk i tilhørernes erindring. Han sagde: „En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.“ {KL 403.1}

På vejen fra Jerusalem til Jeriko måtte den rejsende gå gennem en del af Judæas ørken. Vejen førte ned gennem en øde og stenet kløft, som var hjemsøgt af røvere og ofte en skueplads for voldshandlinger. Det var her den rejsende blev overfaldet, frataget alt af værdi og efterladt halvdød ved vejkanten. Medens han lå der i denne tilstand, kom en præst forbi stedet. Han så manden, der lå der såret, kvæstet og blødende, men han gik fra ham uden at hjælpe ham. Han „gik lige forbi“. Så kom en levit. Han var nysgerrig efter at få at vide, hvad der var sket, så han standsede og så på den lidende. Han var overbevist om, hvad han burde gøre, men det var ikke en behageligpligt. Han ønskede, at han ikke var kommet den vej, så at han havde undgået at se den stakkels mand. Han forsikrede sig selv om, at det var et tilfælde, der ikke kom ham ved, og også han „gik lige forbi“. {KL 403.2}

Men en samaritaner som rejste samme vej, så den lidende mand, og han udførte den gerning, som de andre havde nægtet at gøre „Da han så ham, ynkedes han inderligt. Han gik hen til ham, forbandt hans sår

og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde „Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.“ Både præsten og levitten gav sig ud for at være fromme, men samaritaneren viste, at han i sandhed var omvendt. Det var ikke mere behageligt for ham at udføre gerningen, end det ville have været for levitten og præsten, men han viste med sit sindelag og sine gerninger at han var i harmoni med Gud. {KL 404.3}

I den undervisning, som Kristus her fremkom med, fremstillede han lovens principper på en direkte og tydelig måde og viste sine tilhørere, at de havde forsømt at efterleve disse

principper Hans ord var så tydelige og klare, at hans tilhørere ikke kunne finde nogen anledning til at gøre indvendinger Den lovkyndige fandt ikke noget, han kunne kritisere. Hans fordom mod Kristus var forsvundet, men han havde ikke overvundet sin nationale modvilje tilstrækkeligt til at nævne samaritaneren ved navn. Da Kristus spurgte: „Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?“ svarede han: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham.“ {KL 404.1}

„Da sagde Jesus til ham: Gå du hen og gør ligeså.“ Vis den samme ømme barmhjertighed mod dem, der lider nød. På den måde vil du vise, at du holder hele loven. {KL 405.1}

Den store forskel mellem jøderne og samaritanerne drejede sig om deres religiøse tro; det var et spørgsmål angående sand tilbedelse. Farisæerne ville ikke sige noget godt om samaritanerne, men udtalte deres bitreste forbandelser over dem. Modviljen mellem jøderne og samaritanerne var så stærk, at det syntes mærkeligt for den samaritanske kvinde, at Kristus ville bede hende om noget at drikke. „Hvordan kan dog du, som er jøde, bede mig, som er en samaritansk kvinde, om noget at drikke?“ sagde hun. Og evangelisten tilføjede: „Jøderne omgås nemlig ikke med samaritanerne.“ Og da jøderne var så opfyldt af morderisk had til Kristus, at de stod op imod ham i templet for at stene ham, kunne de ikke finde bedre ord til at udtrykke deres had end: „Er det ikke med rette, vi siger at du er en samaritaner og besat af en ond ånd?“ Men præsten og levitten forsømte alligevel at udføre netop den gerning, som Gud havde pålagt dem, og overlod det til en hadet og foragtet samaritaner at hjælpe en af deres egne landsmænd. {KL 405.2}

Samaritaneren havde opfyldt budet: „Du skal elske din næste som dig selv og viste således, at han var mere retfærdig end dem, der fordømte ham. Med fare for sit eget liv behandlede han den sårede som sin broder Denne samaritaner fremstiller Kristus. Vor frelser åbenbarede en kærlighed til os, som menneskers kærlighed aldrig vil kunne nå op til. Da vi var sårede og døende, havde han medlidenhed med os. Han gik ikke lige forbi os og lod os ligge hjælpeløse og uden håb, så vi ville omkomme. Han blev ikke i sit hellige, lykkelige hjem, hvor han var elsket af hele den himmelske hærskare. Han så vor uendelig store nød, han påtog sig vor sag og for en øde sine interesser med menneskehedens. Han døde for at frelse sine fjender Han bad for sine bødler Idet han viser hen til sit eget eksempel siger han til sine efterfølgere: „Dette byder jeg jer at I skal elske hverandre,“ „ligesom jeg har elsket jer skal også I elske hverandre.“ {KL 405.3}

Præsten og levitten havde været oppe i templet for at tilbede, for at forrette den tjeneste, som Gud selv havde anordnet. Det var en stor og ophøjet forret at tage del i den tjeneste, og præsten og levitten, der havde haft den ærespost, følte, at det var under deres værdighed at hjælpe en ukendt lidende ved vejkanten. Derved forsømte de den særlige anledning, som Gud havde givet dem til som hans tjenere at hjælpe et af deres medmennesker. {KL 406.1}

Der er mange i dag, der begår en lignende fejl. De deler deres pligter i to grupper Den ene gruppe består af store og betydningsfulde ting, som skal ordnes efter Guds lov; den

anden består af såkaldte småting, hvor man ikke tager hensyn til budet: „Du skal elske din næste som dig selv.“ Denne gren af arbejdet overlades til tilfældigheder til øjeblikkets indskydelser og indfald. På denne måde ødelægges karakteren, og kristi religion bliver ikke fremstillet, som den burde. {KL 406.2}

Der er dem, der mener at det er under deres værdighed at hjælpe den lidende menneskehed. Mange betragter dem med ligegyldighed og foragt, som har ødelagt deres hjertes tempel. Andre forsømmer de fattige af andre grunde. De tror at de virker i Kristi gerning, idet de søger at fremme et eller andet værdigt foretagende. {KL 407.1}

De føler at de udfører en stor gerning, og de kan ikke tage tid til at lægge mærke til de ulykkeliges og nødlidendes behov. Ved at søge at fremme deres såkaldte store gerning er det endog muligt, at de derved gør de fattiges lod tungere De bringer dem måske i vanskelige og ubehagelige omstændigheder fratager dem deres rettigheder eller forsømmer at sørge for deres fornødenheder Og dog føler de, at alt dette er tilladeligt, fordi de, som de selv mener fremmer Kristi sag. {KL 407.2}

Mange vil tillade, at en broder eller nabo kæmper under ugunstige forhold uden at få hjælp. Og fordi de bekender sig til at være kristne, vil han ledes til at tro, at de fremstiller Kristus, når de er kolde og egenkærlige. Guds kærlighed, som skulle strømme fra dem, der bekender sig til at være kristne, bliver i høj grad holdt tilbage fra deres medmennesker fordi. de ikke samarbejder med ham, og den lov og tak, som skulle opstige til Gud fra menneskers hjerter og læber får ikke lov til at udfolde sig. Han berøves den ære, som vi skylder hans hellige navn. Han berøves dem, for hvem Kristus døde, mennesker som han længes efter at føre ind i sit rige, så de kan bo hos ham i evighedernes evigheder. {KL 407.3}

Den guddommelige sandhed øver kun liden indflydelse på verden, skønt den burde øve stor indflydelse gennem vor vandel. Der er en mængde, der bekender sig til at være religiøse, men det har kun liden vægt. Vi kan bekende os til at være Kristi efterfølgere, vi kan bekende os til at tro på enhver sandhed i Guds ord, men det vil ikke gavne vor næste, hvis vi ikke fører vor tro med os ud i dagliglivet. Vor bekendelse kan være så høj, som den være vil, men den vil hverken kunne frelse os selv eller vor næste, medmindre vi er kristne. Et godt eksempel i vort liv vil gavne verden mere end vor høje bekendelse. {KL 408.1}

Vi kan ikke fremme Kristi sag ved egennyttige handlinger Hans sag gælder de undertrykte og de fattige. I deres hjerter der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, behøves der mere af Kristi ømme medfølelse, en større kærlighed til dem, som han har sat så højt, at han gav sit eget liv for at frelse dem. Disse mennesker er dyrebare, uendeligt mere dyrebare end alle andre gaver vi kan give til Gud. At benytte alle vore kræfter for at fremme en eller anden tilsyneladende stor gerning, medens vi undlader at hjælpe de nødlidende eller foruretter den fremmede, er ikke noget, som Gud kan billige. {KL 408.2}

Når et menneske helliggøres ved Helligåndens påvirkning, betyder det, at vi modtager Kristi natur Sand, evangelisk tro er at have Kristus i sit liv, det er et levende, virksomt princip. Det er Kristi nåde, der åbenbares i vor karakter og i gode gerninger Evangeliets

principper kan ikke skilles fra nogen gren af vort liv og levned. Alt, hvad en kristen foretager sig, må være en fremstilling af Kristi liv. {KL 409.1}

Kærlighed er grundvolden for sand gudsfrygt. Hvad din bekendelse end måtte være, da er din kærlighed til Gud ikke ægte, med mindre du er besjælet af uegennyttig kærlighed til din broder Men vi vil aldrig komme til at eje et sådant sindelag ved at prøve at elske andre. Det er nødvendigt, at Kristus bor i vort hjerte. Når vort eget jeg er smeltet sammen med Kristus, kommer kærligheden af sig selv. En fuldkommen kristen karakter opnås, når vi stadig tilskyndes af en indre trang til at hjælpe og glæde andre, når Himmelens solskin fylder vore hjerter og lyser i vore ansigter. {KL 409.2}

Det er umuligt, at et hjerte, som Kristus har taget bolig i, kan være blottet for kærlighed. Dersom vi elsker Gud, fordi han elskede os først, vil vi elske alle, som Kristus gik i døden for Vi kan ikke komme i berøring med det guddommelige uden at komme i berøring med menneskeheden, for i den, der sidder på universets trone, er det guddommelige og det menneskelige forenet. Når vi er forenet med Kristus, er vi forenet med vore medmennesker med kærlighedens gyldne lænke. Så vil vi åbenbare Kristi medlidenhed og barmhjertighed i vort liv Vi vil ikke vente på, at de nødlidende og de ulykkelige bliver ført til os. Det vil ikke være nødvendigt, at vi bliver opfordret til at have medfølelse med andre i deres sorger. Det vil være ligeså naturligt for os at hjælpe de fattige og syge, som det var for Kristus at gå omkring og gøre godt. {KL 409.3}

Enhver tilskyndelse til at vise kærlighed og medfølelse, enhver bestræbelse for at velsigne og opmuntre andre er en åbenbaring af Helligåndens værk i vore hjerter I hedenskabets dybe mørke har mennesker som ikke har haft noget kendskab til Guds skrevne lov, som aldrig har hørt Guds navn nævne, udvist venlighed mod hans tjenere og beskyttet dem med fare for deres eget liv. Disse gerninger viser at de har været under guddommelig indflydelse. Helligånden har indplantet Kristi sindelag i uciviliserede menneskers hjerter og tilskyndet dem til at vise venlighed i modstrid med deres natur og opdragelse. „Det sande lys, som oplyser ethvert menneske“ skinner ind i deres hjerter og dersom de giver agt på dette lys, vil det lede deres skridt og føre dem ind i Guds rige. {KL 410.1}

Vi ærer Gud ved at løfte de faldne og trøste de sørgende, og hvor Kristus bor i menneskehjertet, vil han blive åbenbaret på samme måde. Hvor som helst Kristi religion får lov at virke, vil den være til velsignelse. Hvor som helst den kommer vil den sprede lys. {KL 411.1}

Hos Gud er der ingen forskel med hensyn til nationalitet, race eller kaste. Han er alle menneskers skaber Alle mennesker hører til én familie, thi han har skabt dem alle, og han har forløst dem alle. Kristus kom for at.nedbryde alle skranker at åbne alle afdelinger i templet, for at hvert eneste menneske kan have fri adgang til Gud. Hans kærlighed er så vid, så dyb så om fattende, at den når ud til alle. Den fjerner de stakkels mennesker fra Satans garn, som han har lokket til sig ved sit bedrag. Den fører dem hen til Guds trone, som er omgivet af forjættelsernes regnbue. {KL 411.2}

I Kristus er der ikke forskel på jøde eller græker træl eller fri. De er alle kommet nær på grund af hans dyrebare blod. Den lidende menneskeheds råb om hjælp må høres og besvares, lige meget hvad de bekender sig til at tro. Hvor der findes bitre følelser på grund af forskellige opfattelser med hensyn til gudsdyrkelse, kan der udføres meget godt ved personligt arbejde. Hjælp, der ydes i kærlighed, vil nedbryde megen fordom og vinde mange for Gud. {KL 411.3}

Vi bør altid vise deltagelse med andre i deres sorger vanskeligheder og besværligheder. Vi skulle tage del i høje og laves, rige og fattiges glæder og sorger I har fået det for intet, siger Jesus, „giv det for intet!“ Alle vegne omkring os findes der stakkels, fristede mennesker som behøver deltagende ord og en hjælpsom hånd. Der er enker som behøver sympati og hjælp. Der er forældreløse, som Kristus har bedt sine efterfølgere tage sig af som et betroet hverv fra Gud. Alt for ofte bliver disse overset og forsømt. De er måske lasede, uopdragne og tilsyneladende utiltalende i alle henseender men de er alligevel Guds ejendom. De er blevet købt for en stor pris, og de er lige så dyrebare i hans øjne som vi. De hører til Guds store husholdning, og de kristne er som hans tjenere ansvarlige for dem. „Deres sjæle,“ siger han, „vil jeg kræve af din hånd.“ {KL 412.1}

Synden er det største af alle onder og det er vor pligt at ynkes over og hjælpe synderne. Men vi kan ikke nå alle på samme måde. Der er mange, der skjuler deres indre længsel. Disse kan man hjælpe ved at tale et venligt ord eller sende dem en lille hilsen. Der er andre, som er i den største nød uden at vide det. De forstår ikke deres åndelige fattigdom og nød. Der er mange, der er sunket så dybt i synd, at de har mistet al forståelse af det, der varer evigt, ja, mistet deres lighed med Gud, og de er næppe klar over at de ejer en sjæl, der kan frelses eller fortabes. De har hverken tro på Gud eller tillid til menneskene. Mange af disse kan man kun nå ved at vise uegennyttig venlighed og opofrelse. Man må først sørge for deres timelige fornødenheder Man må give dem mad, sørge for at de bliver vasket, og skaffe dem ordentlige klæder Når de ser beviserne på din uegennyttige kærlighed, vil det være lettere for dem at tro på Kristi kærlighed. {KL 412.2}

Der er mange, som begår fejl, og som føler deres skam og dårskab. De ser på deres fejlgreb og vildfarelser til de er nær ved at fortvivle. Vi må ikke forsømme disse mennesker Nar man må svømme mod strømmen, har man hele strømmens mægtige kraft imod sig. Vi skal derfor udrække en hjælpende hånd, ligesom vor ældre broder gjorde, da Peter var ved at synke. Tal trøstens og håbets ord til dem, ord, der vil skabe tillid og vække kærlighed. {KL 413.1}

Din broder der er syg i sindet, behøver dig også, ligesom du selv har haft brug for en broders kærlighed. Han trænger til en, der har været lige så svag som han selv som kan fortælle om sine erfaringer og forstå ham og bringe ham hjælp. Kendskabet til vor egen svaghed burde hjælpe os til at bringe en anden hjælp i hans bitre nød. Vi bør aldrig forbigå et forpint menneske uden at forsøge at lade ham få del i den trøst, som vi selv er blevet trøstet med af Gud. {KL 413.2}

Det er samfund med Kristus, vor personlige forbindelse med en levende frelser der sætter sind, hjerte og sjæl i stand til at sejre over de lavere tilbøjeligheder Fortæl den vildfarne om en almægtig hånd, som vil holde ham oppe, om Menneske sønnen Jesus Kristus, der elsker ham. Det er ikke nok for ham at tro på lov og tvang, på noget, der ikke har medfølelse og aldrig hører råbet om hjælp. Han trænger til et varmt håndtryk og til at stole på en, hvis hjerte er ømt og kærligt. Prøv at få ham til at holde fast ved den tanke, at Gud altid er ham nær og betragter ham med et mildt og venligt blik. Bed ham tænke på en Fader der altid er bedrøvet over synden, på en Fader hvis hånd endnu er udrakt, på en Fader som siger: Tyr til mit værn, slutter fred med mig, slutter fred med mig.“ {KL 413.3}

Når du tager del i denne gerning, har du usynlige hjælpere ved din side. Engle fra Himmelen stod ved siden af samaritaneren, da han hjalp den sårede fremmede. Guds engle står ved siden af alle, der udfører Guds gerning og hjælper deres medmennesker. Og Kristus selv er også din hjælper Han er den store læge, og når du arbejder under hans ledelse, vil du se store resultater {KL 414.1}

Af din troskab i dette arbejde afhænger ikke blot andres vel, men også din egen evige skæbne. Kristus søger at ophøje alle, som vil lade sig ophøje til at have samfund med ham, for at vi kan være ét med Faderen. Han lader os komme i berøring med lidelser og ulykker for at kalde os bort fra vor selvoptagethed, han søger at udvikle sine karakter egenskaber i os: medfølelse, ømhed og kærlighed. Når vi tager del i denne gren af Guds gerning, bliver vi elever i hans skole og uddannes til en plads i Himmelen. Men dersom vi nægter at tage del, forkaster vi hans undervisning og vælger evig adskillelse borte fra Herrens ansigt. {KL 414.2}

„Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter,“ erklærer Herren, „skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her“ ja, blandt englene, som står om hans trone. Når vi samarbejder med englene i deres gerning på jorden, forbereder vi os til at være sammen med dem i Himmelen. „Ånder i Gudstjeneste, som sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelse,“ Himmelens engle, vil byde dem velkommen, som levede på jorden „ikke ..... for at lade sig tjene, men for selv at tjene.“ I samvær med de hellige engle skal vi til glæde for os i al evighed lære alt, hvad der er indbefattet i spørgsmålet „Hvem er min næste?“ {KL 415.1}

Kapitel 28 - Nådens løn

Jøderne havde næsten helt glemt sandheden om Guds frie nåde. Rabbinerne lærte, at man måtte fortjene sig Guds gunst. De håbede at modtage de retfærdiges løn som følge af deres egne gode gerninger Derfor udviste de en begærlig, egennyttig ånd i deres gudsdyrkelse. Selv Jesu disciple var ikke helt frigjort fra denne indstilling, og Frelseren benyttede enhver lejlighed til at vise dem deres fejltagelse. Lige før han fortalte lignelsen om arbejderne i vingården, hændte der noget, som gav ham anledning til at fremholde de rette principper {KL 416.1}

Som han gik hen ad vejen, kom en ung rådsherre løbende hen til ham, faldt på knæ for ham og hilste ærbødigt. „Gode mester“ sagde han, „hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?“ {KL 416.2}

Rådsherren havde kun tiltalt Jesus som en æret rabbiner uden at erkende, at han var Guds Søn. Frelseren svarede: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden én, nemlig Gud.“ Af hvilken grund kalder du mig god? Gud alene er god. Hvis du erkender at jeg er det, må du tage imod mig som hans Søn og repræsentant. {KL 416.3}

„Men vil du gå ind til livet,“ tilføjede han, „så hold budene!“ Guds karakter kommer til udtryk i hans lov og for at du kan være i harmoni med Gud, må lovens principper være bevæggrunden til alle dine handlinger {KL 416.4}

Kristus gør ikke lovens krav mindre. I et sprog, der ikke er til at misforstå, fremholder han lydighed mod den som betingelsen for at erholde evigt liv den samme betingelse, som krævedes af Adam før syndefaldet. Herren venter intet mindre af nogen nu, end han forventede af mennesket i Paradiset: fuldkommen lydighed, en uplettet retfærdighed. De krav som Gud stiller under nådens pagt, er lige så omfattende som de krav han stillede i Eden: vi skal leve i harmoni med Guds lov der er hellig, retfærdig og god. {KL 417.1}

Til ordene: „Hold budene,“ svarede den unge mand: „Hvilke bud?“ Han troede, at Jesus mente en eller anden ceremoniel forskrift, men kristus talte om loven, der blev givet på Sinaj. Han nævnte flere bud fra den anden af lovens tavler hvorefter han sammenfattede dem alle i budet: „Du skal elske din næste som dig selv.“ {KL 417.2}

Den unge mand svarede uden at tøve: „Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af; hvad mangler jeg endnu?“ Hans forståelse af loven var overfladisk, men set fra et menneskeligt synspunkt havde han bevaret en uplettet karakter Hans liv havde til en vis grad været ulasteligt, han troede i sandhed, at hans lydighed havde været uden lyde. Men alligevel nærede han en hemmelig frygt for at alt ikke stod rigtigt til mellem ham og Gud. Det fik ham til at stille spørgsmålet: „Hvad mangler jeg endnu?“ {KL 417.3}

„Vil du være fuldkommen,“ sagde Jesus „så gå hen og sælg, hvad du ejer og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!“ „Men da den unge mand hørte det ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget gods.“ {KL 418.1}

Den, der elsker sit eget jeg, overtræder loven. Dette ønskede Jesus at vise den unge mand, og han stillede ham på en prøve, der ville åbenbare hans hjertes egenkærlighed. Han viste ham det svage punkt i hans karakter Den unge mand ønskede ikke mere oplysning. Han havde givet plads for en afgud i sit hjerte, verden var hans gud. Han foregav at holde budene, men han manglede det princip, som er selve ånden og livet i dem alle. Han havde ikke den sande kærlighed til Gud og mennesker Denne mangel betød, at han manglede alt, hvad der ville gøre ham skikket til at indgå i Guds rige. Fordi han elskede selvet og verdslig vinding var han ikke i harmoni med Himmelens principper {KL 418.2}

Da denne unge rådsherre kom til Jesus, vandt hans oprigtighed og alvor Frelserens hjerte. Han „så på ham og fattede kærlighed til ham“. I denne unge mand så Jesus en, der kunne udføre en gerning som retfærdighedens prædiker Han ville have taget imod denne begavede og ædle unge mand lige så villigt, som han tog imod de fattige fiskere, der fulgte ham. Dersom den unge mand havde helliget sine evner og kræfter til gerningen med at vinde de fortabte, ville han være blevet en dygtig og fremgangsrig arbejder for Kristus. {KL 418.3}

Men han måtte først gå ind på betingelserne, som Kristus stillede til en discipel. Han måtte give sig selv til Gud uden forbehold. Da Frelseren kaldte Johannes, Peter Mattæus og deres medbrødre, forlod de „alt og stod op og fulgte ham“. Den samme helligelse krævedes af den unge rådsherre, og Kristus forlangte ikke et større offer af ham, end han selv havde ydet. „Han ..... blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige.“ Den unge mand behøvede kun at følge efter Kristus, som viste vej. {KL 419.1}

Kristus så på den unge mand og længtes efter at frelse ham. Han længtes efter at sende ham ud som sit sendebud, der kunne være til velsignelse for andre. I stedet for det, som han opfordrede ham til at give slip på, tilbød han ham den forret at vandre sammen med ham. „Følg mig,“ sagde han. Peter Jakob og Johannes havde glædet sig over denne forret. Den unge mand betragtede også Jesus med beundring. Han følte sig draget til Frelseren, men han var ikke villig til at følge Frelserens princip med hensyn til selvfornægtelse. Han valgte sine rigdomme i stedet for Jesus. Han ønskede det evige liv men ville ikke give rum i hjertet for den uegennyttige kærlighed, som alene betyder liv og han gik sorgbetynget bort fra Jesus. {KL 419.2}

Da den unge mand vendte sig for at gå, sagde Jesus til disciplene: „Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!“ Disse ord vakte forbavselse hos disciplene. De havde lært at betragte de rige som særligt begunstigede af Gud, de håbede selv at få verdslig magt og rigdom i Messias rige. Hvis de rige ikke skulle få adgang til riget, hvad håb var der så for alle andre mennesker? {KL 420.1}

„Men Jesus tager atter til orde og siger til dem: Børn, hvor vanskeligt er det ikke for dem, som forlader sig på rigdom at komme ind i Guds rige! En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige! De blev endnu mere rystede.“ Nu forstod de, at den alvorlige advarsel også indbefattede dem. I lyset af Frelserens ord blev deres egen lønlige

længsel efter magt og rigdom åbenbaret. Med bange anelser udbrød de: „Hvem kan så blive frelst?“ {KL 420.2}

„Da ser Jesus på dem og siger: For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle ting er mulige for Gud.“ {KL 420.3}

En rig mand kan ikke komme ind i Himmelen, blot fordi han er rig. Hans rigdom gør ham ikke berettiget til de helliges arvelod i lyset. Det er kun formedelst Kristi uforskyldte nåde, at et menneske kan få adgang til Guds rige. {KL 420.4}

Helligånden siger til rige såvel som til fattige: „Ved I ikke,... at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt.“ Når mennesker tror dette, vil de betragte deres ejendele som betroet gods, der skal benyttes efter Guds anvisning til frelse for de fortabte og til trøst for de lidende og fattige. Det er umuligt for et menneske at gøre dette, for han hænger ved sine jordiske skatte. Den, der er bundet i mammons tjeneste, hører ikke de nødlidendes råb. Men alle ting er mulige for Gud. Når det egenkærlige hjerte ser Jesu uforlignelige kærlighed, røres det og bliver villigt. Den rige mand vil ligesom farisæeren Saulus ledes til at sige: „Men det, der engang var mig fordele, det har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab. Ja, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre.“ Da vil de ikke regne noget for deres eget. De vil glæde sig over at kunne betragte sig som husholdere over Guds mangfoldige nåde og for hans skyld som alle menneskers tjenere. {KL 420.5}

Det var Peter som først fattede sig efter den lønlige overbevisning, som Frelserens ord havde frembragt. Han tænkte tilfreds på det, som han og hans medbrødre havde givet afkald på for at kunne følge Kristus. „Se,“ sagde han, „vi har forladt alt og fulgt dig; hvad får så vi?“ Han huskede betingelsen og løftet til den unge rådsherre: „Du skal have en skat i Himlene,“ og nu spurgte han om, hvad han og hans medbrødre ville få som belønning for deres opofrelse. {KL 421.1}

Frelserens svar glædede disse galilæiske fiskere. Det beskrev sådanne hædersbevisninger som opfyldte deres højeste drømme. „Sandelig siger jeg eder: ved verdensgenfødelsen, når Menneskesønnen sidder på sin herligheds trone, skal også I, som har fulgt mig, sidde på tolv troner og dømme Israels tolv stammer“ Og han tilføjede: „Der er ingen, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller moder eller fader eller børn eller marker for min og for evangeliets skyld, uden at han skal få det hundredfold igen, nu her i tiden hjem og brødre og søstre og mødre og børn og marker tillige med forfølgelser og i den kommende verden evigt liv“ {KL 422.1}

Men Peters spørgsmål: „Hvad får så vi?“ havde åbenbaret et sindelag, der ville gøre dem uskikkede til at være sendebud for Kristus, dersom det ikke blev forandret, for det var en lejesvends sindelag. Samtidig med at disciplene var blevet tiltrukket af Jesu kærlighed, var de dog ikke helt fri for farisæisme. De arbejdede stadig med den tanke for øje, at de ville blive belønnet i forhold til den gerning, de ydede. De havde selvophjelsens og

selvtilfredshedens ånd og foretog sammenligninger med hinanden. Når den ene af dem begik en eller anden fejl, nærede de andre en følelse af overlegenhed. {KL 422.2}

For at disciplene ikke skulle tabe Guds riges principper af syne, fortalte Kristus dem en lignelse, der illustrerede den måde, Gud behandler sine tjenere på, og den ånd, han ønsker de skal udvise, når de arbejder for ham. {KL 422.3}

Thi med Himmeriget," sagde han, „er det som med en husbond, der tidligt om morgenen gik ud for at leje arbejdere til sin vingård." Det var skik og brug, at folk, der søgte arbejde, gik hen på torvet for at vente, og arbejdsgiverne gik derhen for at finde arbejdere. Der står om manden i lignelsen, at han gik ud på forskellige tider af dagen for at finde arbejdere. De, der bliver lejet tidligt på dagen, går ind på at arbejde for en bestemt betaling; de, der lejes senere, overlod lønspørgsmålet til husbonden. {KL 422.4}

„Men da det var blevet aften, siger vingårdsejeren til sin forvalter: Kald på arbejderne og udbetal dem deres løn, sådan at du begynder med de sidste og ender med de første De, som var lejet ved den elevte time, kom så og fik hver en denar Da de første kom, mente de, at de ville få mere; men de fik også hver en denar" {KL 423.1}

Husbondens behandling af arbejderne i vingården er en fremstilling af Guds handlemåde med menneskene. Den er helt forskellig fra det, der er skik og brug blandt mennesker I verdslige forretninger reguleres betalingen efter det arbejde, der bliver udført. Arbejderen forventer kun at få betaling for det, han har fortjent. Men i lignelsen illustrerede Kristus sit riges principper et rige, der ikke er af denne verden. Han er ikke undergivet nogen jordisk målestok. Herren siger: „Mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine ..... nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders." {KL 423.2}

I lignelsen gik de første arbejdere ind på at arbejde for en bestemt sum, og de modtog det fastsatte beløb og ikke. mere. De, der blev lejet senere, stolede på Herrens løfte: „Jeg skal give jer hvad ret er". De viste deres tillid til ham ved ikke at stille nogen spørgsmål med hensyn til betalingen. De stolede på hans retfærdighed og upartiskhed. De fik deres belønning, ikke i forhold til det arbejde, de havde udført, men i overensstemmelse med hans ædelmodige beslutning. {KL 424.1}

Således ønsker Gud, at vi skal stole på ham, som retfærdiggør den ugudelige. Han uddeler sin belønning, ikke efter hvad vi fortjener men ifølge sin egen beslutning, „som han udførte i Kristus Jesus, vor Herre". „Ikke for de retfærdige gerningers skyld, vi havde gjort, men på grund af sin barmhjertighed," „frelste han os." Og for dem, der stoler på ham, vil han „gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår". {KL 424.2}

Det, der gør vort arbejde værdifuldt, er ikke den mængde, vi har udrettet, eller de synlige resultater deraf, men det er den ånd, vi har lagt for dagen i vor gerning. De, der kom hen i vingården i den elevte time, var taknemmelige for at få en anledning til at arbejde. Deres hjerter var fyldt med tak til ham, som havde lejet dem, og da husbonden ved aftenstide betalte dem for en hel dags arbejde, blev de meget overraskede. De vidste, at de ikke havde

fortjent så stor løn, og den venlighed, der lyste i deres arbejdsgivers ansigt, fyldte dem med glæde. De glemte aldrig husbondens godhed eller den rigelige betaling, de havde modtaget. Sådan er det også med den synder der forstår sin egen uværdighed, og som er kommet ind i Mesterens vingård i den elevte time. Hans tjeneste tid synes så kort, han synes, at han ikke fortjener at få nogen løn, men hans hjerte fyldes af glæde over at Gud i det hele taget har antaget ham. Han arbejder ydmygt og tillidsfuldt og er taknemmelig over at have fået den forret at være en Kristi medarbejder Gud glæder sig over at kunne belønne dem, der har et sådant sindelag. {KL 424.3}

Herren ønsker at vi skal stole på ham uden at tænke på, hvor stor vor belønning vil blive. Når Kristus bor i os, vil tanken om løn ikke være det vigtigste for os. Den er ikke bevæggrunden til vor tjeneste, men det er sandt, til en vis grad, at vi kan se frem til belønningen. {KL 425.1}

Gud ønsker at vi skal påskønne hans forjættelser men han ønsker ikke, at vi skal være helt optaget af belønningen eller føle, at vi skal have betaling for alt, hvad vi udfører Vi bør ikke være så ivrige efter at få belønningen som efter at gøre det, der er ret, uanset om vi får noget eller ej. Kærlighed til Gud og til vore medmennesker skulle være det, der driver os. {KL 425.2}

Denne lignelse er ingen undskyldning for dem, der hører det første kald,, men som forsømmer at arbejde i Herrens vingård. Da husbonden gik ud på torvet i den elevte time og fandt ledige arbejdere der sagde han: „Hvorfor står I her ledige hele dagen?“ Svaret lød: „Fordi ingen har lejet os.“ Ingen af dem, der blev kaldet senere på dagen, var der om morgenen. De havde ikke afslået kaldet. De, der afslår og fortryder det senere, gør vel i at angre, men det er farligt at lade hånt om nådens første kald. {KL 426.1}

Da arbejderne i vingården fik udbetalt „hver en denar“, knurrede de, der havde begyndt arbejdet tidligt på dagen. Havde de ikke arbejdet i tolv timer og var det ikke på sin plads, at de skulle have mere end de, der kun havde arbejdet en time i den kølige tid af dagen?“ De sidste dér har kun arbejdet én time,“ sagde de, „og du har stillet dem lige med os, som har båret dagens byrde og hede.“ {KL 426.2}

„Min ven,“ sagde husbonden til en af dem, „jeg gør dig ikke uret; blev du ikke enig med mig om en denar? Tag, hvad der er dit, og gå! Men jeg vil nu give den sidste dér lige så meget som dig. Har jeg ikke lov at gøre, som jeg vil, med det, der er mit? Eller er dit øje ondt, fordi jeg er god?“ {KL 426.3}

„Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste.“ Thi mange er kaldede, men få er udvalgte.“ {KL 426.4}

De første arbejdere, som nævnes i lignelsen, er dem, som i kraft af deres arbejde mener at de har fortrin fremfor andre. De begynder deres gerning med en følelse af selvtillid og selvtilfredshed og lægger ingen selvfornægtelse og selvopofrelse i det. De har måske bekendt sig til at tjene Gud hele livet, de har måske været de første til at tåle genvordigheder savn og prøvelser og mener derfor at de har fortjent en stor løn. De tænker mere på lønnen

end på den forret at være Kristi tjenere. I deres øjne giver deres arbejde og opofrelse dem ret til at modtage større hæder og ære end andre, og de bliver fornærmede, fordi der ikke tages hensyn til deres krav. Lagde de et kærligt, tillidsfuldt sindelag for dagen i deres gerning, ville de vedblive at være de første, men nu viser deres utilfredshed og klager at de ikke har Kristi sindelag, og at man ikke kan stole på dem. Det åbenbarer deres begær efter selvophøjelse, deres mistillid til Gud og deres misundelse og uvilje mod deres brødre. Herrens godhed og ædelmodighed er for dem kun en anledning til at klage. Således viser de, at der ikke er nogen forbindelse mellem dem og Gud. De kender ikke til den glæde, der findes i at samarbejde med den store Mester {KL 426.5}

Der er intet, der er mere vederstyggeligt i Guds øjne end en snæversynet og selvoptaget ånd. Han kan ikke arbejde sammen med dem, der har disse karaktertræk. De er ikke modtagelige for Helligåndens påvirkning. {KL 427.1}

Jøderne var de første, der blev kaldet til at arbejde i Herrens vingård, og der for var de stolte og selvretfærdige. De mente, at de mange år de havde tjent Herren, gjorde dem berettigede til at få større løn end andre. Intet gjorde dem mere forbitrede end en hentydning til, at hedningerne skulle få adgang til de samme fordele som de med hensyn til det, der hører Gud til. {KL 427.2}

Kristus advarede de disciple, som han havde udvalgt først, for at de ikke skulle nære de samme onde tanker Han så, ,at det, der ville svække kirken og være en forbandelse for den, ville være en egen retfærdigheds ånd. Mennesker ville komme til at mene, at de selv kunne gøre noget for at fortjene sig en plads i Himmelen. De ville indbilde sig, at Herren ville gribe ind og hjælpe dem, når de var begyndt at gøre fremskridt. På denne måde ville selvet indtage en vigtig plads og Jesus kun en meget beskeden. Mange, der havde gjort lidt fremgang, ville blive opblæste og mene, at de stod hævet over andre. De ville være begærlige efter at blive smigret og misundelige, dersom der ikke blev taget tilbørlig notits af dem. {KL 428.1}

Det sømmer sig ikke for os at rose os selv for det, vi gør „Den vise rose sig ikke af sin visdom, den stærke ikke af sin styrke, den rige ikke af sin rigdom; men den, som vil rose sig, skal rose sig af, at han har forstand til at kende mig, at jeg, Herren, øver miskundhed, ret og retfærdighed; thi i sådanne har jeg behag, lyder det fra Herren.“ {KL 428.2}

Lønnen gives ikke for vore gerninger for at ikke noget menneske skal rose sig, men ene og alene af nåde. „Hvad skal vi da sige, at Abraham, vor kødelige stamfader har opnået? Hvis Abraham blev retfærdiggjort af gerninger har han jo noget at rose sig af; dog ikke over for Gud. Hvad siger nemlig skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed Men den, som har gerninger at opvise, ham tilregnes lønnen ikke af nåde, men efter fortjeneste; anderledes med den, som ikke har gerninger at opvise, men tror på Ham, som retfærdiggør den ugudelige: ham regnes hans tro til retfærdighed.“ Derfor er der ingen årsag til, at den ene skal ophøje sig over den anden eller være misundelig på den anden.

Ingen har nogen fordel, som den anden ikke har og ingen kan gøre krav på belønningen som noget, han er berettiget til. {KL 428.3}

De første og de sidste skal få del i den store og evige belønning, og de første burde med glæde byde de sidste velkommen. Den, der misunder en anden belønningen, glemmer at han også selv er blevet frelst af nåde. Lignelsen om arbejderne i vingården fordømmer al misundelse og mistanke. Ærlighed glæder sig over sandheden og ledes ikke til at være misundelig og gøre sammenligninger den, der er besjælet af kærlighed, sammenligner kun Kristi fuldkomne karakter med sin egen ufuldkommenhed. {KL 429.1}

Denne lignelse er en advarsel til alle arbejdere, ligemeget hvor længe de har været i tjenesten eller hvor meget de har udrettet, om at de intet er dersom de ikke elsker deres brødre og er ydmyge over for Gud. Sand gudsdyrkelse består ikke i at ophøje sig selv Den, hvis mål det er at forherlige sig selv vil opdage, at han mangler den nåde, som alene kan gøre ham skikket til tjenesten for Kristus. Hvor stolthed og selvtilfredshed råder vil arbejdet blive hindret. {KL 429.2}

Det er ikke arbejdstidens længde, men vor villighed og troskab i gerningen, der gør den antagelig for Gud. Det kræves, at vi giver os selv fuldt og helt. Den ringeste gerning, som vi har udført i oprigtighed uden tanke for os selv er mere behagelig i Guds øjne end den største, der er udført for at ophøje selvet. Han ser efter hvor meget af Kristi Ånd der bor i os, og hvor megen lighed med Kristus vore gerninger åbenbarer Han sætter mere pris på vor kærlighed og troskab i arbejdet end på, hvor meget vi udfører {KL 430.1}

Det er kun, når egenkærligheden er død, når striden om at være den største er bandlyst, når taknemmelighed fylder hjertet og kærligheden gør livet til en vellugt, det er kun da, at Kristus bor i os, og at Gud anerkender os som sine medarbejdere. {KL 430.2}

Hvor tungt end arbejdet er vil de tro arbejdere ikke betragte det som en byrde. De er rede til at opofre både sig selv og deres evner men de gør det villigt og med et glad hjerte. Glæden i Gud kommer til udtryk i Jesus Kristus. Deres glæde er den samme, som besjælede Kristus, „at gøre hans vilje, som sendte mig, og fuldbyrde hans gerning“. De samarbejder med Herlighedens Herre. Denne tanke forsøder al møje, den styrker viljen, den befæster sindet, for hvad der end måtte komme. Forædlede ved delagtighed i Kristi lidelser arbejder de uegennyttigt, idet de besjæles af den samme medfølelse, som han udviste, og ved at samarbejde med ham i hans gerning forøger de hans glæde og bringer ære og pris til hans ophøjede navn. {KL 430.3}

Det er i den ånd, al tjeneste for Herren bør udføres. Mange, som synes at være de første, vil blive de sidste, fordi de ikke besjæles af denne ånd, medens de, der ejer den, vil blive de første, selv om de er regnet blandt de sidste. {KL 431.1}

Der er mange, der har overgivet sig til Kristus, men som ikke kan finde nogen anledning til at udføre en stor gerning eller opofre sig i hans tjeneste. De vil kunne finde trøst i den tanke, at det ikke nødvendigvis er en martyrs offer som Gud finder størst behag i; det er måske ikke missionæren, der daglig har stået ansigt til ansigt med farer og død, som agtes

højest i Himmelen. Den, som i sandhed er en kristen i sit daglige liv som hver dag overgiver sig helt til Gud, som er oprigtig og har rene tanker som viser ydmyghed, når han bliver udfordret, som er trofast og from, som viser troskab selv i det mindste en sådan vil i Guds øjne være mere kostbar end selv den verdensberømte missionær eller martyr {KL 431.2}

Åh, hvor forskellig er ikke Guds og menneskers bedømmelse af karakteren! Gud ser mange fristelser der er blevet overvundet, som verden, ja, selv ens nærmeste venner aldrig har kendt noget til fristelser i hjemmet, i hjertet. Hans er hvorledes et menneske i al ydmyghed erkender sin egen svaghed. Han lægger mærke til oprigtig anger over selv en tanke, der ikke er ren. Han ser den uforbeholdne helligelse til hans tjeneste. Han har lagt mærke til de lange, hårde kampe med dårlige vaner kampe, der endte med sejr. Alt dette er kendt for Gud og englene. En hukommelses bog er skrevet om dem, der frygter Herren og tror på hans navn. {KL 432.1}

Hemmeligheden ved vor fremgang findes ikke i vor lærdom, ikke i vor stilling i livet, ikke i vore mange og betroede talenter ikke i menneskets vilje. Idet vi forstår vor ufuldkommenhed og skrøbelighed, skal vi betragte Kristus, og gennem ham, der er al styrkes styrke og alle tankers tanke, kan den villige og lydige vinde sejr efter sejr {KL 432.2}

Og hvor kort vor tjeneste tid end er eller hvor beskedent vort arbejde, vil vi ikke blive skuffede over belønningen, dersom vi følger Kristus i barnlig tro på ham. Det, som de største og klogeste ikke formår at opnå, kan blive selv den svageste og ringeste til del. Himmelens gyldne porte vil ikke blive åbnet for dem, der er store i deres eget omdømme. De oplukkes ikke for de stolte i ånden. Men de evige porte vil åbnes vidt ved et lille barns svageste berøring. Nådens løn vil blive en velsignet arv for dem, som har virket for Gud i enfoldig tro og tillid. {KL 432.3}

Kapitel 29 - Gå brudgommen i møde

Kristus sidder på Oliebjerget sammen med sine disciple. Solen er gået ned bag bjergene, og aftenens skygger breder sig over himmelen. Foran sig ser de et hus, der er fuldt oplyst, som om der skal foregå et eller andet festligt. Lyset skinner ud fra vinduer og døre, og en forventningsfuld skare står omkring huset, som lader os formode, at en bryllupsprocession snart vil komme til syne. I mange dele af Østen holdes bryllupsfester om aftenen. Brudgommen går ud for at møde bruden og bringe hende til sit hjem. Ved fakkelskin drager brudefølget fra hendes faders hus hen til brudgommens, hvor der er beredt en fest for de indbudte gæster Blandt den skare, som Kristus iagttog, var der et selskab, som ventede på, at brudefølget skulle nærme sig, så de kunne slutte sig til processionen. {KL 434.1}

Ventende nær brudens hus står ti unge hvidklædte kvinder Hver bærer en tændt lampe og et lille olie kar. Alle venter med spændt opmærksomhed på, at brudgommen skal komme. Men han er forsinket. Time efter time går de ventende bliver trætte og falder i søvn. Ved midnatstid høres råbet: „Se, brudgommen er der gå ham i møde!“ De sovende vågner pludseligt og springer op. De ser processionen komme med tændte fakler og lystig musik. De hører brudgommens og brudens stemmer De ti jomfruer tager deres lamper og begynder at gøre dem i stand i hast for at gå med. Men fem har undladt at fylde deres kar med olie. De tænkte ikke på, at de skulle vente så længe, og de var ikke forberedt på, at noget sådant kunne ske. I deres nød henvender de sig til deres mere forudseende og kloge veninder og siger: „Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud.“ Men de ventende fem med de klart lysende lamper der lige var gjort i stand, har tømt deres kar. De har ingen olie tilovers, og de svarer: „Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer Gå hellere hen til købmændene og køb til jer selv.“ {KL 434.2}

Medens de gik hen for at købe, gik brudefølget videre og lod dem blive tilbage. De fem med de tændte lamper fulgte med skaren og gik ind i huset sammen med brudefølget, og døren blev lukket. Da de uforstandige jomfruer nåede festsalen, blev de til deres forbavselse nægtet adgang. Festens herre sagde: „Jeg kender jer ikke.“ De måtte blive udenfor på den tomme gade i nattens mulm og mørke. {KL 435.1}

Som Kristus sad der og iagttog selskabet, der ventede på brudgommen, fortalte han sine disciple beretningen om de ti jomfruer og benyttede deres erfaring til at belyse menighedens erfaring lige før hans andet komme. {KL 435.2}

De to klasser der venter fremstiller de to klasser der bekender sig til at vente på deres herre. De kaldes jomfruer fordi de bekender sig til den sande tro. Lamperne fremstiller Guds ord. Salmisten siger: „Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti.“ Olien er et billede på Helligånden, således fremstilles den i Zakarias profeti. „Engelen, som talte med mig, vakte mig atter“ siger han, „som man vækker et menneske af hans søvn, og spurgte mig. Hvad skuer du? Jeg svarede: Jeg skuer og se, der er en lysestage, helt og holdent af guld, og et oliekar ovenpå og syv lamper og syv rør til lamperne, desuden to olietræer ved siden af den, et til højre, et andet til venstre for oliekarret. Og jeg spurgte engelen, som talte med

mig: Hvad betyder disse ting, herre? ..... Da svarede han og sagde til mig. „Dette er Herrens ord til Zerubbabel: ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre ..... Og videre spurgte jeg: Hvad betyder de to oliegrene ved siden af de to guldrør som leder den gyldne olie ned derfra? ..... Så sagde han: Det er de to med olie salvede, som står for al jordens Herre.“ {KL 436.1}

Den gyldne olie blev ledet fra de to olietræer gennem to guldrør til lysestagens oliekar og derfra til guldlamperne, som oplyste helligdommen. Sådan gives Helligånden også af de hellige, der står ved Guds side, til de mennesker der er helliget til hans tjeneste. Det er de to salvedes opgave at meddele Guds folk den himmelske nåde, der alene kan gøre hans ord til en lygte for vor fod og et lys på vor sti. „Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.“ {KL 436.2}

I lignelsen gik alle ti jomfruer ud for at møde brudgommen. Alle havde lamper og kar til olie. For en tid var der ingen forskel at se på dem. Sådan er det også med menigheden, som lever lige før Kristi andet komme. Alle har kendskab til skrifterne. Alle har hørt budskabet om Kristi snare genkomst og venter tillidsfuldt hans åbenbaring. Men som det gik i lignelsen, sådan går det også nu. Der indtræder en ventetid, troen bliver sat på prøve, og når råbet lyder: „Se, brudgommen er der gå ham i møde,“ er der mange, som ikke er rede. De har ingen olie i deres kar og lamper De er blottet for Helligånden. {KL 437.1}

Uden Guds Ånd er kundskab om hans ord til ingen nytte. En teoretisk kundskab om sandheden uden Helligånden kan ikke levendegøre åndslivet og rense hjertet. Man kan være bekendt med Bibelens bud og løfter men dersom Guds Ånd ikke får lov til at gøre sandheden levende, vil der ikke ske nogen forandring med vor karakter. Uden Åndens vejledning vil vi ikke kunne skelne sandhed fra vildfarelse, og vi vil blive et bytte for Satans snedige anslag og fristelser {KL 437.2}

Den klasse, der fremstilles af de uforstandige jomfruer er ikke hyklere. De har agtelse for sandheden, de har fremholdt den, de føler sig knyttet til dem, som tror på sandheden, men de har ikke overgivet sig selv til Helligåndens påvirkning. De er ikke faldet på Klippen, Jesus Kristus, og har ikke tilladt den at knuse deres gamle natur Denne klasse beskrives også som sæden, der faldt på stengrund. De tager villigt mod ordet, men de undlader at efterleve dets principper Dets indflydelse over dem varer kun kort. Ånden virker på menneskenes hjerter eftersom de selv ønsker og tillader det, og den søger at give dem et andet sind, men den klasse, som fremstilles ved de uforstandige jomfruer har været tilfreds med en overfladisk påvirkning. De kender ikke Gud. De har ikke studeret hans karakter de har ikke haft samfund med ham, derfor forstår de ikke, hvorledes de skal stole på ham, hvorledes de skal se på ham og leve. Deres gudsdyrkelse udarter sig til at blive en formsag. De kommer til dig, som var der opløb, og sætter sig lige over for dig for at høre dine ord. Men de gør ikke derefter; thi der er løgn i deres mund, og deres hjerte higer efter vinding.“ Apostlen Paulus henviser til, at dette vil blive et særligt karaktertræk hos dem, der lever lige før Kristi andet komme. Han siger: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider Thi

menneskene vil blive egenkærlige, ... Lystens venner snarere end Guds venner; de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft.“ {KL 438.1}

Det er den klasse, der i farens stund råber: „Fred og ingen fare.“ De beroliger sig med, at alt er tryghed, og drømmer ikke om nogen fare. Når de vækkes af deres dvale, opdager de deres nød og bønfalder andre om hjælp; men når det gælder åndelige ting, kan intet menneske afhjælpe en andens mangel. Guds nåde er blevet tilbudt enhver i rigt mål. Budskabet har lydt: „Den, som tørster skal komme; den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.“ Men man kan ikke overføre ens karakter på en anden. Intet menneske kan tro for en anden. Intet menneske kan modtage Guds Ånd for en anden. Intet menneske kan tildele en anden den karakter der er et resultat af Helligåndens virken. Og om „Noa, Daniel og Job var i dets midte så sandt jeg lever lyder det fra den Herre Herren: De skulle ikke redde søn eller datter; de selv alene skulle redde deres liv ved deres retfærdighed.“ {KL 439.1}

Det er når der opstår en krise, at ens karakter bliver åbenbaret. Da den alvorsfulde røst ved midnatstide kundgjorde: „Se, brudgommen er der gå ham i møde,“ og de sovende jomfruer blev vækket af deres søvn, viste det sig, hvem der havde forberedt sig til begivenheden. Begge grupper blev overrasket, men den ene var forberedt på, hvad der end måtte ske, mens den anden ikke var det. Således er det også nu: en pludselig og uventet ulykke, noget, der stiller mennesket ansigt til ansigt med døden, vil vise, om der findes nogen virkelig tro og tillid til Guds forjættelser. Det vil vise, om mennesket holdes oppe og styrkes af Guds nåde. Den store og afgørende prøve kommer ved afslutningen på menneskets nådetid, og da vil det være for sent at berede sig til frelsen. {KL 439.2}

De ti jomfruer venter ved denne verdens aften. Alle foregiver at være kristne. Alle har et kald, et navn, en lampe, og alle bekender sig til at tjene Gud. Tilsyneladende venter de alle på Kristi genkomst. Men fem er ikke rede. Fem vil blive overraskede, fortvivlede og udelukkede fra festsalen. {KL 440.1}

På den store dag vil mange gøre fordring på at komme ind i Guds rige og sige: „Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?“ Men svaret lyder: „Jeg ved ikke, hvorfra I er gå bort fra mig.“ De har ikke haft samfund med Kristus her i livet, der for kender de ikke Himmelens sprog, og de er fremmede for dens glæder. Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd.“ {KL 440.2}

De sørgeligste ord, der nogen sinde har lydt for noget menneskes øre, er de forfærdelige ord: „Jeg kender jer ikke.“ Helligåndens samfund, som du har ringeagtet, var det eneste, der kunne gøre dig skikket til at være sammen med den glade skare ved bryllupsfesten. Du kan ikke tage del i festen. Dine øjne ville være blinde for dens lys, og dine ører ville ikke kunne høre dens sang og musik. Dens kærlighed og glæde ville ikke kunne anslå glædens strenge i et hjerte, der er sløvet af det, der hører denne verden til. Du er blevet udelukket fra

Himmelen, fordi du ikke er skikket til at tilhøre de helliges samfund i Guds rige. {KL 440.3}

Vi kan ikke blive rede til at møde Herren ved at tage vore tomme lamper og prøve at få dem fyldt, når vi vågner og hører råbet: „Se, brudgommen er der“ Vi kan ikke udelukke Kristus af vort liv her på jorden og alligevel blive skikket til at bo sammen med ham i Himmelen. {KL 441.1}

I lignelsen siges det, at de kloge jomfruer havde olie i deres kander tillige med deres lamper Deres lys brændte klart hele natten, mens de ventede. Det hjalp til med at sprede lys til ære for brudgommen. Det strålede i mørket og var med til at oplyse vejen til brudgommens hjem og til bryllupsfesten. {KL 441.2}

Således skal Kristi efterfølgere lade lyset skinne i verdens mørke. Ved Helligånden er Guds ord et lys og bliver en omskabende kraft for den, der tager imod det. Når Guds ords principper indpodes i menneskenes hjerter vil Helligånden udvikle Guds egenskaber hos dem. Hans herligheds klare lys: hans karakter vil stråle ud fra hans børn. Således skal de forherlige Gud, og oplyse vejen til Brudgommens hjem, til den herlige stad, til Lammets bryllupsfest. {KL 441.3}

Brudgommen kom ved midnatstide den mørkeste tid på natten. Kristi andet komme vil også finde sted i den mørkeste periode af jordens historie. Noas og Lots dage beskriver tilstanden i verden lige før Menneskesønnens komme. Skriften, som peger frem til denne tid, siger at Satan vil benytte al sin kraft „med al løgnens magt“ og „med al uretfærdighedens forførelse“. Hans gerning ses tydeligt i de sidste dages hurtigt tiltagende mørke, utallige vildfarelser falske læresætninger og blændværk. Satan tager ikke blot verden tilfange, men hans bedrag har fundet indpas i de trossamfund, der bekender sig til at efterfølge vor Herre Jesus Kristus. Det store frafald vil udvikle sig til et mørke så stort som midnattens og så uigennemtrængeligt, som en hårsæk. For Guds folk vil det blive en prøvens nat, en grådens nat og en nat med forfølgelse for sandhedens skyld. Men Guds lys vil skinne gennem denne mørke nat. {KL 442.1}

Han får lys til at skinne frem af mørket. Da jorden var øde og tom, og der var mørke over er dens dybet svævede Guds Ånd over vandene. „Og Gud sagde: Der blive lys! Og der blev lys.“ Således lyder også Guds ord i de sidste dages åndelige mørke: „Der blive lys!“ Han siger til sit folk: „Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.“ {KL 442.2}

„Thi se,“ siger skriften, „mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene, men over dig skal Herren oprinde, over dig skal hans herlighed ses.“ {KL 443.1}

Mørket, som skjuler jorden, er en forkert opfattelse af Gud. Menneskene er ved at miste kundskaben om hans karakter Den er blevet misforstået og fremstillet forkert. På dette tidspunkt vil der blive forkyndt et budskab fra Gud, et budskab, som vil sprede lys og være mægtigt til at frelse. Hans karakter vil blive åbenbaret. Hans herligheds, godheds, barmhjertigheds og sandheds lys vil stråle ud i denne verdens mørke. {KL 443.2}

Det er den gerning, der beskrives af profeten Esajas, når han siger: „Stig op på højen bjerg, du Zions glædesbud, løft din røst med kraft, du Jerusalems glædesbud, løft den uden frygt og sig til Judas byer: Se eders Gud! Se, den Herre Herren kommer med vælde, han hersker med sin arm. Se, hans løn er med ham, hans vinding foran ham.“ {KL 443.3}

De, der venter på Brudgommens komme, skal sige til folk: „Se, jeres Gud!“ De sidste nådens stråler det sidste nådens budskab, som skal forkyndes for verden, er en åbenbaring af hans kærlighed. Guds børn skal åbenbare hans herlighed. I deres liv og karakter skal de vise, hvad Guds nåde har udrettet for dem. {KL 443.4}

Lyset fra Retfærds Sol skal strømme ud fra gode gerninger i sande ord og hellige gerninger. {KL 443.5}

Kristus, glansen af Faderens herlighed, kom til verden som dens lys. Han kom for at fremstille Gud for menneskene, og der står skrevet om ham, at han blev salvet med „Helligånd og kraft“ og „drog omkring og gjorde vel“. I synagogen i Nazaret sagde han: „Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed og udråbe et nåde år fra Herren,“ og denne gerning overlod han til sine disciple. „I er verdens lys,“ sagde han. „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader som er i Himlene.“ {KL 444.1}

Det er denne gerning, profeten Esajas beskriver når han siger: „At bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.“ {KL 444.2}

I den åndelige nats mørke skal Guds herlighed stråle frem gennem hans menighed, ved at de nedbøjede oprejses og de sørgende trøstes. {KL 444.3}

Alle vegne omkring os hører vi klageråb fra en verden i sorg. Hvor vi end vender os, finder vi mennesker der lider nød. Det står til os at hjælpe med at lindre og afhjælpe livets genvordigheder og lidelser. {KL 444.4}

Gode gerninger vil gøre langt større virkning end prædikener og formaninger Vi skal give de sultne mad og drikke, de nøgne klæder og husly til de hjemløse. Men vi er kaldet til at gøre mere end dette. Kun Kristi kærlighed kan stille hjertets længsel. Dersom Kristus bor i os, vil vore hjerter være fyldt af guddommelig medfølelse. Vi vil åbne for hans kærligheds kildevæld, så at andre kan blive vederkvægede. {KL 445.1}

Gud kalder os ikke alene til at give af vore midler til de nødlidende, men også til at give dem et venligt smil, et opmuntrende ord og et kærligt håndtryk. Når Kristus helbredte de syge, lagde han hænderne på dem. Vi bør også komme i nær berøring med dem, vi ønsker at hjælpe. {KL 445.2}

Der er mange, som er sunket ned i håbløshed. Bring sollyset tilbage til dem. Mange har tabt modet. Tal opmuntrende til dem. Bed for dem. Der er nogle, der bøhøver livets brød. Læs for dem af Guds ord. Mange lider af en sjælenød, som ingen jordisk balsam kan lindre, og som ingen læge kan helbrede. Bed for disse mennesker og bring dem til Jesus. Fortæl dem, at der er balsam i Gilead, og at der findes en læge. {KL 445.3}

Lys er en velsignelse, en velsignelse for alle, og det giver af sine rigdomme til en utaknemmelig, vanhellig og fordærvet verden. Det samme er tilfældet med lyset fra Retfærds Sol. Hele verden, der er hyllet i syndens mørke, sorg og smerte, skal oplyses af kundskaben om Guds kærlighed. Lyset, der stråler ud fra Guds trone, skal nå ud til alle trosretninger og samfundsklasser {KL 445.4}

Budskabet om håb og nåde skal bringes ud til jordens ender Hvem der vil, kan gribe Guds stærke hånd og slutte fred med ham, og han vil give dem fred. Hedningerne skal ikke længere være omsluttet af midnattens mørke. Mørke skal vige for de klare stråler fra Retfærds Sol. Helvedes magt er blevet brudt. {KL 446.1}

Men intet menneske kan lade andre få del i det, som han ikke selv har modtaget. I Guds gerning kan mennesket ikke skabe noget selv Intet menneske kan ved egne bestræbelser gøre sig selv til en lysbærer for Gud. Det var den gyldne olie hældt i guldrørene af de himmelske sendebud og ledet fra karret til lamperne i helligdommen, der frembragte et klart og strålende lys, som blev ved at skinne. Det er Guds kærlighed, der stadig tildeles mennesket, som sætter det i stand til at lade lyset skinne for andre. Kærlighedens gyldne olie flyder uhindret til alle dem, der er forenede med Gud ved tro, for at den kan brænde og skinne i gode gerninger i oprigtig, inderlig tjeneste for Gud. {KL 446.2}

I Helligåndens store og uudtømmelige gave findes alle Himmelens hjælpekilder Det er ikke, fordi der er noget forbehold fra Guds side, at hans nådes rigdomme ikke tilflyder menneskene her på jorden. Dersom alle var villige til at tage imod Guds gave, ville alle blive fyldt af Ånden. {KL 446.3}

Det er hvert menneskes forret at være et levende rør hvorigennem Gud kan lade sin nådes rigdomme, Kristi uransagelige rigdomme, tilflyde verden. Der er intet, Kristus længes mere efter end mennesker der vil vise verden hans Ånd og karakter der er ikke noget, verden trænger mere til, end at mennesker i deres liv åbenbarer Frelserens kærlighed. Hele Himmelen venter på dem, der vil være rør hvorigennem den hellige olie kan flyde og blive til glæde og velsignelse for menneskehjerter {KL 447.1}

Kristus har gjort alt, for at hans menighed skal bestå af mennesker uden plet og rynke, oplyst af Verdens Lys og forklarede af Immanuels herlighed. Det er hans hensigt, at enhver kristen skal udstråle lys og fred. Han ønsker at vi skal åbenbare hans egen glæde i vort liv {KL 447.2}

Guds kærlighed, som strømmer fra os, vil vise, at Helligånden bor i os. Guddomsfylden vil flyde gennem de helligede, menneskelige kar ud til andre. Retfærds Sol har „lægedom

under sine vinger“. Sådan må der fra enhver sand discipel også udgå en indflydelse, der spreder liv mod, hjælpsomhed og sand lægedom. {KL 447.3}

Kristi religion indebærer mere end tilgivelse for synd; den borttager vore synder og fylder os i stedet med Helligåndens nådegaver Den giver os guddommeligt lys og glæde i Gud. Den tømmer hjertet for alt vort eget og velsigner os med Kristi iboen. Når Kristus bor i os, er vi rene og fri for synden. Så fuldkommes frelsesplanen i vort liv i al dens herlighed og fylde. Antagelsen af Frelseren bringer fuldkommen fred, fuldkommen kærlighed, fuldkommen vished. Kristi karakters skønhed og vellugt, som åbenbares i vort liv, vidner om, at Gud i sandhed sendte sin Søn til verden for at være dens frelser {KL 448.4}

Gud byder ikke sine efterfølgere, at de skal anstrenge sig for at skinne. Han siger: Lad jeres lys skinne. Dersom du har taget imod Guds nåde, er lyset i dig. Fjern det, der skjuler det, og Herrens herlighed vil komme til syne. Lyset vil skinne for at gennemtrænge og fordrive mørket. Du kan ikke lade være med at skinne, så langt som din indflydelse rækker {KL 448.1}

Åbenbarelsen af Guds egen herlighed i menneskelig skikkelse vil bringe Himmelen så nær til menneskene, at den skønhed, der pryder hjertets inderste, vil kunne ses på alle, i hvem Frelseren bor Menneskene vil blive grebet af den herlighed, der stråler ud fra den, i hvis hjerte Kristus bor og mange vil derved blive vundet for Gud. Strømme af tak og pris vil flyde tilbage og bringe hæder og ære til den store giver {KL 448.2}

„Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.“ Dette budskab gives til dem, der går ud for at møde Brudgommen. Kristus kommer igen med magt og stor herlighed. Han kommer med sin egen herlighed og med Faderens herlighed. Han kommer med alle de hellige engle. Medens hele verden er hyllet i mørke, vil de være lys i alle de helliges boliger De vil se det første glimt af hans andet komme. Det rene og klare lys fra hans herlige åbenbarelse vil aldrig fordunkles, og Kristus, Forløseren, vil blive beundret af alle, der har tjent ham. De vil juble og glæde sig, medens de ugudelige flygter fra hans nærværelse. Patriarken Job, der så fremad til tiden for Kristi genkomst, sagde: „Ham skal mine øjne se, ingen fremmed!“ Kristus har været en daglig ledsager og kær ven for sine trofaste efterfølgere. De har levet i nær forbindelse og stadigt samfund med Gud. Over dem er Herrens herlighed oprundet. På dem lyste kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn. Nu glæder de sig over de funklende stråler fra den herlighed og glans, der omgiver Kongen i al hans pragt. De er beredt til at tage bolig i Himmelen, for de har Himmelen i deres hjerter. {KL 448.3}

Med opløftede hoveder med de klare stråler fra Retfærds Sol skinnende på sig, jublende af glæde over at deres forløsning stunder til, drager de ud for at møde Brudgommen og siger: „Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os.“ {KL 449.1}

„Og jeg hørte som et kor af en stor skare og som en brusen af mange vande og som en buldren af stærke tordener; de sagde: Halleluja! thi Herren, vor Gud, den Almægtige, har tiltrådt sit kongedømme. Lad os glæde og fryde os og give ham æren; thi Lammets

bryllupsdag er kommet, og hans brud har gjort sig rede. ..... Og han siger til mig Skriv: Salige er de, som er indbudt til Lammets bryllupsmåltid.“ „Det er herrernes Herre og kongernes Konge“, og de, som er med ham, er „de kaldede og udvalgte og trofaste.“ {KL 449.2}
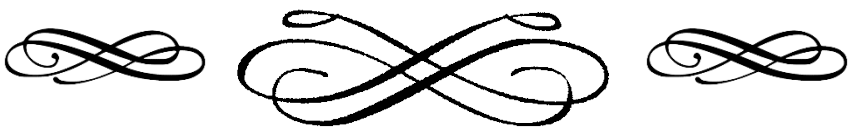
I Forventning om Enden